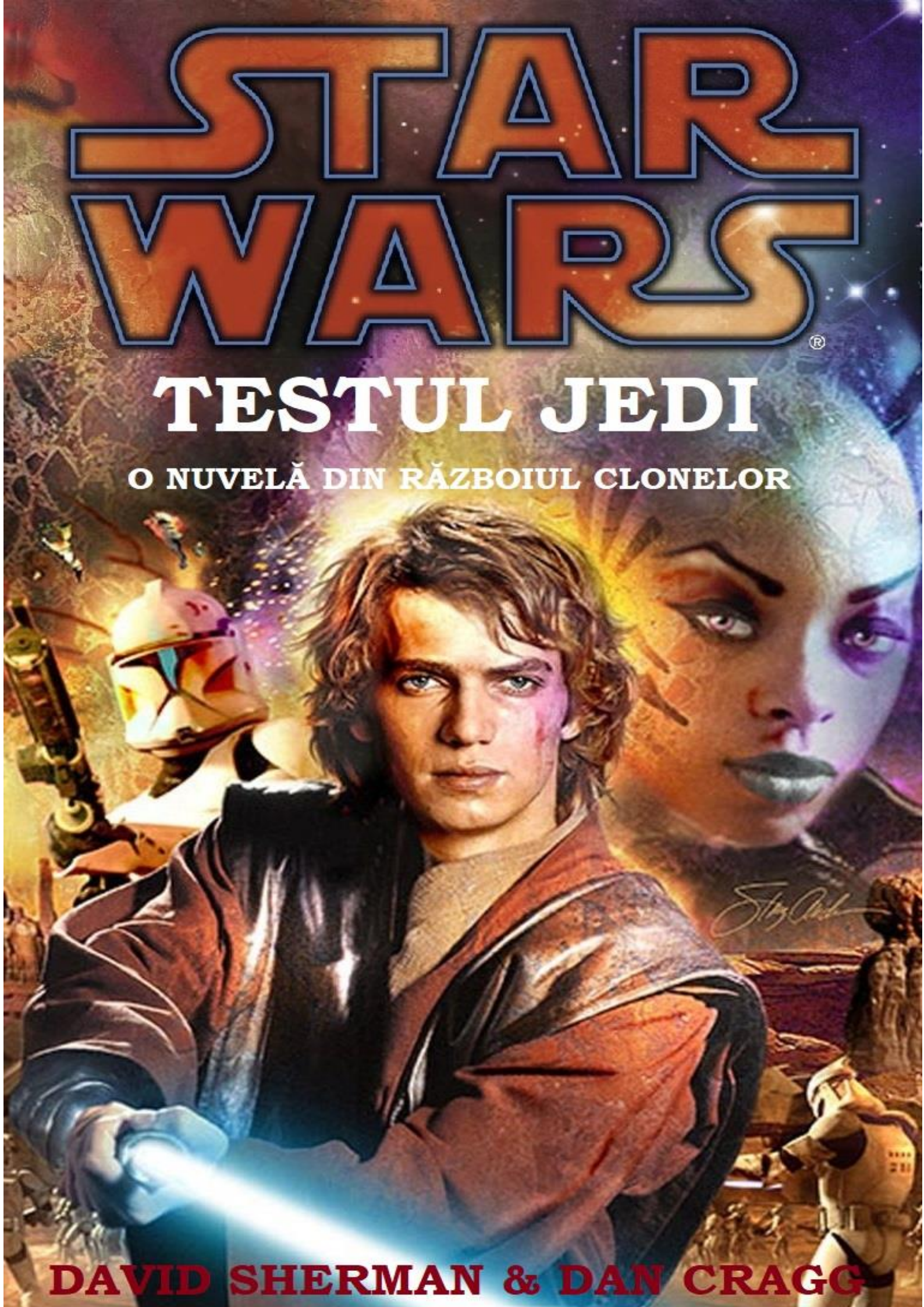
STAR WARS®
TESTUL JEDI
O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR
DAVID SHERMAN & DAN CRAGG

DAVID SHERMAN & DAN CRAGG

TESTUL JEDI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

David Sherman & Dan Cragg
Jedi Trial
2004

David Sherman (27 februarie 1944 - 16 noiembrie 2022) a fost un romancier american care s-a ocupat în mod covârşitor de teme militare la nivel tactic de mici unități. Experiențele sale ca puşcaş marin al Statelor Unite i-au influențat scrierile.

A început să scrie în 1983. Prima sa carte, *Knives in the Night*, a fost publicată în 1987 de Ivy Book Imprint al Ballantine Books ca primul roman din seria lui Sherman, The Night Fighter. Seria este formată din şase cărți, printre care se mai numără Main Force Assault (1987), Out of the Fire (1987), A Rock and a Hard Place (1988), A Nghu Night Falls (1988) şi Charlie Don't Live Here Anymore (1989). În 1989, Sherman a publicat There I Was: Războiul caporalului Henry J. Morris, USMC, la editura Ivy Book.

Del Rey Books a publicat seria DemonTech a lui Sherman, care include Onslaught (2002), Rally Point (2003) şi Gulf Run (2004).

Dan Cragg s-a născut în Rochester, Newy York. A servit în armata Statelor Unite din 1958 până în 1980, retrăgându-se cu gradul de sergent major. A efectuat două misiuni în Vietnam, în 1962-63 şi 1965-69, precum şi misiuni în Germania, Italia şi Coreea de Sud.

Din 1985 până în 2003, a lucrat în cadrul Biroului Secretarului Apărării, ca analist de management; membru al Comisiei de Istorie a Comitatului Fairfax, 1997-2003; ofițer de poliție auxiliar, Poliția din Fairfax County, 1996-2002.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

— Obi-Wan! exclamă Anakin Skywalker când apăru în fața lui imaginea holografică a Cavalerului Jedi Obi-Wan Kenobi.

Anakin se plimba prin cabina sa, gândindu-se de ce era mereu refuzat la *testele* Jedi – şansa de a dovedi că era pe deplin un Cavaler Jedi. Privelişte a binevenită a învățătorului său îi îmbunătăți dispoziția lui Anakin.

— Anakin, spuse Obi-Wan, salutându-şi Padawanul cu un zâmbet. Cum te-ai acomodat?

Anakin ridică din umeri.

— Bine, presupun.

Zâmbetul lui Obi-Wan se transformă într-unul slab. Se întorseseră pe Coruscant de doar două zile standard, dar era pe deplin conştient de cât de lungi puteau părea pentru Anakin două zile fără acțiune. Ştia că Padawanul său nu va fi încântat de vestea pe care urma să i-o dea.

— Tocmai m-am întors în camera mea de la o întâlnire cu Consiliul Jedi, spuse el.

Ochii lui Anakin se luminară: o întâlnire cu Consiliul Jedi trebuia să însemne o nouă misiune.

— Am o misiune...

— Deja? îl întrerupse Anakin, emoționat. Nici măcar nu am dat raportul pentru ultima! Trebuie să fie important.

Se îndepărtă pentru a începe să-şi adune echipamentul şi hainele.

— Anakin...

— Abia am început să despachetez – ne putem întâlni la portul spațial într-o oră.

— Anakin! încercă Obi-Wan din nou. *Anakin!*

Anakin nu se întoarse.

— Unde să ne întâlnim?

— *ANAKIN!*

Strigătul lui Obi-Wan atrase în sfârşit atenția lui Anakin şi acesta se întoarse, surprins de tonul neobişnuit de dur.

— Maestre?

— Îmi pare rău că am strigat, dar nu mă ascultai.

— Maestre? Te ascult.

Anakin îşi folosi toată stăpânirea de sine pentru a sta nemişcat şi a aştepta.

— Eu am o misiune, Anakin. Nu noi. Consiliul Jedi mă trimite singur. E o misiune individuală, o intrare şi o ieşire rapidă.

Anakin încerca în mod clar să nu se încrunte.

— Şi eu ce ar trebui să fac între timp? nu se putu abține să întrebe.

— În primul rând, vei raporta despre ultima noastră misiune. Îți încredințez ție asta. Obi-Wan oftă. Când mă întorc, voi sugera Consiliului că eşti gata să începi *testele*.

— Nu vrei să spui că o să le sugerezi *din nou*?

Obi-Wan clătină din cap.

— Mai întâi nu avea rost, apoi nu mai era timp. Dar de îndată ce mă voi întoarce, îmi voi *face* timp – şi Consiliul va asculta.

— De ce vor asculta atunci, dacă până acum nici măcar nu au vrut să audă?

— Pentru că în lipsa mea, tu vei fi modelul de Cavaler Jedi. Le vei permite să-ți asculte raportul, iar apoi, dacă nu m-am întors încă, vei cerceta în arhive, căutând orice strategie care poate fi folosită în planificarea viitoarelor noastre bătălii. Le vei arăta că eşti priceput atât în rolul cel mai elementar al unui Cavaler, cât şi în luptă, spuse Obi-Wan cu încredere.

— Studiu. Vocea lui Anakin era plată. În regulă, voi studia.

— Am încredere în tine, Anakin – ştii asta.

— Da. Expresia lui Anakin se înmuie. Ştiu că aşa e, Obi-Wan. Fie ca Forța să fie cu tine.

* * *

Trei zile mai târziu, Anakin Skywalker îşi închise datapadul. Îşi petrecuse timpul de la plecarea lui Obi-Wan în bibliotecă, studiind campaniile şi bătăliile din Războiul Clonelor – şi descoperise câteva posibilități.

Se îndreptă spre zona de antrenament. Poate că va putea găsi pe cineva cu care să se antreneze, pentru a-şi echilibra inactivitatea.

Războiul era un mare consumator de resurse Jedi şi aproape toți Jedii apți fizic erau plecați de pe Coruscant în misiune sau într-o campanie. Anakin găsi doar un singur Jedi în zona de antrenament, pe Nejaa Halcyon, care se antrena cu sabia.

Anakin îl mai întâlnise o dată pe Halcyon şi îl găsise nu doar inteligent şi spiritual, ci şi bun din punct de vedere tactic. Obi-Wan îl asigurase că impresia lui era corectă. Şi totuşi, Maestrul Halcyon trăia într-o stare de semi-disgrație după ce îşi pierduse nava, *Plooriod Bodkin,* în fața unui căpitan de navă nelegiuit pe care fusese trimis să-l prindă. Anakin nu putea să nu se întrebe cum de greşise Halcyon atât de grav încât nava sa să fie furată de pungaşul pe care trebuia să-l aresteze; nu se simțea totuşi în stare să întrebe.

Mişcându-se cu o concentrare şi o atenție totală, Halcyon era o plăcere de urmărit. Nevrând să-l întrerupă, rămase pe margine, aşteptându-l să se oprească.

În cele din urmă, Halcyon îşi opri sabia şi rămase drept în picioare. Apoi se uită la Anakin şi zâmbi.

— Anakin Skywalker! Cauți un partener de antrenament?

Anakin tresări scurt.

— Mă onorezi, spuse el cu o uşoară plecăciune.

Halcyon râse.

— Să te onorez? Asta înseamnă fie că eşti surprins că-mi amintesc numele tău, fie că eşti surprins că un Maestru Jedi este atât de dispus să se antreneze cu un Padawan pe care abia îl cunoaşte.

— Poate amândouă? îi zâmbi Anakin înapoi bărbatului mai în vârstă.

— Bineînțeles că îmi amintesc numele tău. Sunt atât de puțini Jedi aici în zilele astea, încât e uşor să-mi amintesc pe toată lumea. Şi bineînțeles că mă bucur să mă antrenez cu tine. Eşti proaspăt ieşit din luptă, reacțiile tale sunt ascuțite. Eu am stat degeaba o vreme… am nevoie de un test.

Apoi făcu un gest de invitație, iar Anakin intră în cercul de antrenament. Se priviră unul pe celălalt şi se salutară, apoi se poziționară şi îşi aprinseră săbiile.

Anakin făcu prima mişcare, o lovitură care începu sus, înainte să plonjeze în jos pentru a se scufunda pe sub o paradă înaltă anticipată. Lamele săbiilor sfârâiră când Halcyon devie cu uşurință împunsătura, râzând când se dădu într-o parte.

— Mă surprinzi, spuse Halcyon pe jumătate în glumă, pe jumătate serios. Este o mişcare atât de elementară. M-aş fi gândit că ai câteva noi de când eşti în luptă.

Lansă o avalanşă de împunsături şi tăieturi, dar Anakin le pară sau le devie cu uşurință pe toate.

— Maestre Halcyon, spuse Anakin când se dădură înapoi, într-o luptă, rareori ai timp să inventezi manevre noi. Mişcările încercate sunt de obicei cele mai eficiente.

Întinse sabia pentru a o atinge pe cea a lui Halcyon, apoi roti vârful lamei într-o lovitură de rever neortodoxă care ar fi tăiat umărul stâng al lui Halcyon dacă nu s-ar fi oprit brusc – şi dacă Halcyon nu ar fi reuşit să se dea din drum la timp.

— Foarte bine, Padawan. Halcyon dădu din cap cu aprobare. A fost atât de aproape încât nu sunt sigur dacă nu ar trebui să se pună la socoteală ca o atingere.

Anakin zâmbi.

— Nu ai timp să inventezi într-o luptă – dar uneori trebuie să improvizezi.

Apoi trecură la o luptă serioasă. Săbiile celor doi Jedi străluciră şi sfârâiră atunci când lamele se loveau în împungeri şi parade. Când mai întâi unul, apoi celălalt găsea calea prin apărarea celuilalt, lumina strălucitoare se oprea chiar înainte de lovitură. Vocile celor doi Jedi comentau cu plăcere fiecare mişcare abilă.

După o oră de luptă, se opriră de comun acord. Amândoi străluceau de sudoare şi amândoi râdeau.

— Ah, da, spuse Halcyon fericit, un partener face ca antrenamentele să fie mult, mult mai bune. Se uită la Anakin. Eşti foarte îndemânatic pentru cineva atât de tânăr.

Ochii lui Anakin sclipiră.

— Maestre Halcyon, trebuie să te felicit pentru îndemânarea *ta*, care este remarcabilă pentru un om atât de bătrân care a stat degeaba atâta timp.

— Pui nerecunoscător! mârâi Halcyon şi imediat râse. O facem din nou mâine?

— Sună grozav.

— La aceeaşi oră, în acelaşi loc.

— Cu plăcere.

Maestrul Jedi şi Padawanul se salutară reciproc înainte să plece fiecare pe drumuri separate pentru a-şi spăla sudoarea şi sărurile de pe corpurile lor obosite.

Capitolul 1

Nu s-a primit nicio veste de la Generalul Khamar.

Înțepături de frică reci ca gheața urcară pe spatele brațelor Reijei Momen până la scalp şi apoi coborâră pe şira spinării. Se cutremură, apoi se mişcă inconfortabil.

Nu este momentul să intri în panică, gândi ea.

Toți ceilalți se uitau la ea pentru a-şi păstra calmul. Aşa că ieşise mai devreme în grădină, pentru a se relaxa, pentru a-şi aduna gândurile şi a se linişti înainte de întâlnirea cu personalul ei. Dar nu funcționa. Mica grădină îngrijită se cuibărea liniştită într-o curte protejată de intemperii de clădirile din jur şi de un dom solar care putea fi deschis pe vreme bună. Astăzi, cupola era deschisă, lăsând să intre aer proaspăt care ar fi trebuit să fie revigorant, dar nervii ei erau prea încordați. Angajații ei erau speriați; credeau că faptul că primeau nicio veste din sud era de rău augur.

Cu ochii închişi, Reija încercă să se gândească la acasă. Peste încă cinci ani, contractul ei se va încheia şi se va întoarce pe Alderaan. *Poate*. O briză pătrunse prin dom, aducând cu ea aroma ierburilor native care creşteau din abundență pe platoul unde se afla *Centrul de Comunicații Intergalactice*. În primele luni ale contractului ei crezuse că este alergică la salvie, tuşind şi strănutând abundent ori de câte ori ieşea din complexul de control pentru a inspecta instalațiile periferice, dar treptat se obişnuise cu mirosul omniprezent. Acum îl găsea plăcut. Cel puțin din punct de vedere fizic, nu se simțise niciodată mai bine. Devenise o teorie de casă a ei, care nu fusese încă verificată de ştiința medicală, că expunerea prelungită la ierburile de pe Praesitlyn era bună pentru fiziologia umană.

Reija acceptase postul de administrator-şef al *Centrului de Comunicații Intergalactice* de pe Praesitlyn pentru că îi plăcea munca – salariul frumuşel era doar un bonus. Altcineva în poziția ei s-ar fi gândit probabil la sfârşitul contractului, la o pensionare confortabilă pe Alderaan, poate chiar la întemeierea unei familii. Deşi era de vârstă mijlocie, era încă suficient de tânără pentru a se gândi să se aşeze la casa ei într-o bună zi şi era destul de atrăgătoare, într-un mod frumos şi definitoriu pentru ea. Dar era mulțumită de slujba ei. Cu inima ei caldă, bunul ei simț şi abilitățile solide de manager, stabilise rapid o relație bună cu personalul mixt de tehnicieni umani şi Sluissi. Era genul de administrator, rar întâlnit la orice sex sau specie, care îşi exercita autoritatea ca o chestiune de responsabilitate, nu din plăcere. Muncea din greu şi bine pentru că îi plăcea munca ca un scop în sine şi îi trata pe cei din subordinea sa mai mult ca pe nişte parteneri într-o întreprindere comună decât ca pe nişte subordonați. Şi, spre deosebire de atât de mulți birocrați ocupați, consumați de sentimentul de importanță, ea ştia când şi cum să se relaxeze.

Să-şi întemeieze o familie? Ei bine, din punct de vedere practic, personalul de pe Praesitlyn fusese familia ei în ultimii şapte ani; o iubeau şi îi spuneau *Mama Momen*.

Să meargă acasă? Ea era deja acasă! O să-mi reînnoiesc contractul, gândi ea. *Dacă voi trăi atât de mult.*

Un droid de muncă, modificat pentru a îngriji arborii şi arbuştii din grădină, se agita printre tufişurile de rogoz cuibărite sub copacii kaha piperniciți importați de pe

Talasea cu ani în urmă de un administrator-şef anterior. În mod normal, sunetul foşnetului droidului prin frunziş ar fi fost reconfortant, dar nu şi astăzi. Reija îşi schimbă din nou poziția. Apoi deschise ochii şi suspină. Nu se putea vorbi de relaxare. Membrii personalului ei se infiltrau deja în grădină şi îşi căutau locuri unde să se aşeze – nu pentru a se bucura de prânzul informal de la mijlocul zilei, care devenise o tradiție în anii în care ea fusese administratorul-şef, ci pentru a primi veşti, pentru a-şi primi ordinele. Reija simți o scurtă străfulgerare de furie că rutina lor era întreruptă. Nu că prânzurile lor erau ceva special – doar prieteni şi colegi care se bucurau de compania celorlalți şi purtau conversații uşoare în timp ce mâncau –, dar erau la fel de plăcute pentru personal ca şi călătoriile lor obişnuite în afara serviciului la Sluis Van.

Astăzi, toată lumea vorbea în şoapte îngrijorate, cu urechile ciulite la orice veste din sud. *Ce putea să le spună?* Să nu ştie ce se întâmpla acolo era mai rău decât veştile proaste. Cu câteva ore standard în urmă, o flotă de invazie aterizase la aproximativ 150 de kilometri sud-vest de *Centru*.

— Doamnă, spusese Generalul Khamar în ultimul său raport, două dintre navele noastre de luptă, aflate într-o patrulare de rutină deasupra oceanului, chiar în largul coastei, au angajat un număr mare de nave ostile. Nava aeropurtată de control care monitoriza patrula a fost doborâtă, dar înainte să pierdem contactul cu ea, echipajul a raportat aterizarea unei mari armate de droizi. Invadatorii nu par a fi la fel de numeroşi ca şi comanda mea, dar s-ar putea să fie doar o avangardă care să pregătească un punct de sprijin pentru o forță mai mare. Oricum ar fi, trebuie să-i distrugem fără întârziere. Îmi duc forța principală pe uscat pentru a-i ataca.

— Cât de mare este flota lor? a întrebat ea.

— Mai multe transportoare şi nave de capital, nimic cu care să nu ne putem descurca. Dacă vom avea nevoie de întăriri, ceea ce mă îndoiesc, Sluis Van le va furniza.

— Nu ar fi prudent să le chemăm acum, pentru orice eventualitate?

Khamar mârâi.

— O vom face dacă va fi nevoie, dar nu ar fi o tactică bună să cerem întăriri înainte de a cunoaşte amploarea ameninţării inamice. Voi lăsa aici un detaşament sub comanda Comandantului Llanmore pentru a asigura securitatea *Centrului*.

Fiind un Corellian aspru, Khamar era un soldat profesionist, iar Reija avea încredere în judecata lui. Tânărul Comandant Llanmore îi plăcea în mod deosebit; nu se putea abține să nu zâmbească la aerul de punctualitate militară pe care îl adopta când se afla în prezența ei. Desigur, ea vedea prin el. Pentru ea, el era doar unul dintre numeroşii fii pe care nu-i avusese niciodată.

Dar în ultima oră nu mai primise nicio veste de la Generalul Khamar. Dacă asta era o încercare a Separatiştilor de a pune mâna pe *Centrul de Comunicații*, mica ei lume *confortabilă* de pe Praesitlyn se apropia de sfârşit.

Cupola solară care acoperea grădina se închise fără avertisment. Urmă o străfulgerare puternică şi un zgomot asurzitor. Cu inima în gât, Reija sări în picioare şi fugi înapoi în interiorul camerei de control principale. Slith Skael, şeful Sluissi al personalului de comunicații, veni lângă ea. Nu mai văzuse niciodată creatura aceea metodică mişcându-se atât de repede sau părând atât de îngrijorată.

— Se întoarce Khamar? întrebă Reija ezitant.

Aruncă o privire prin camera de control. În mod normal, era un loc liniştit şi

încrezător, tehnicienii lucrând cu atenție la posturile lor, droizii efectuându-şi liniştiți sarcinile. Dar nu şi acum.

— Nu, doamnă, răspunse Slith. Sunt străini. Se foi nervos. Cred că este o altă forță de invazie. Am ordonat închiderea domului când a aterizat prima navă. Vă cer iertare dacă v-am speriat. Care sunt ordinele?

Reija se ataşase foarte mult de Slith de-a lungul anilor în care lucraseră împreună pe Praesitlyn. Sub exteriorul său calm şi imperturbabil se ascundea o ființă devotată şi plină de compasiune. Şi ştia că se putea baza pe el acum. Camera de control era în haos. Tehnicienii se bâlbâiau între ei, lucrând frenetic la instrumentele lor. Un vuiet adânc răsună prin clădire.

Putea să simtă vibrațiile din panourile de pe podea.

— Un număr mare de nave aterizează sub platou, spuse un tehnician cu o voce care îi spunea Reijei că era pe punctul de a intra în panică.

— Linişte, toată lumea! Ascultați-mă! strigă ea tare şi ferm. Era timpul să facă ordine în toată acea confuzie. Toată lumea să-şi ocupe locurile şi să asculte.

Comportamentul ei calm şi controlat avu efectul dorit. Lumea încetă să se mai bâlbâie şi îşi ocupară locurile.

— Acum, spuse ea, întorcându-se spre Slith, trimite o alertă către Coruscant şi…

— Am făcut-o deja, răspunse masculul Sluissi. Transmisia a fost blocată.

— Nu e posibil! spuse ea, speriată.

— Evident că este, răspunse Slith cu nonşalanță. El doar raporta faptul, nu îl discuta. Care sunt ordinele dumneavoastră, vă rog? repetă el.

Reija rămase tăcută pentru o clipă.

— Comandante Llanmore?

— Sunt aici, doamnă.

Llanmore, purtând armura şi fiind complet înarmat, făcu un pas în față şi veni lângă ea.

— Ce se întâmplă acolo?

În camera de control se aşternuse o tăcere deplină, toți ochii fiind ațintiți cu atenție asupra celor doi.

— O mare forță droidă a aterizat sub platou, răspunse Llanmore pe un ton precis şi tăios. Nu putem spera să rezistăm împotriva lor fără întăriri imediate şi… Ezită. Asta nu se va întâmpla.

— Vreo veste de la Generalul Khamar?

— Nu, doamnă, şi… Vocea lui Llanmore se întrerupse. Trebuie să presupunem că este… a fost învins.

Reija se gândi o clipă.

— Foarte bine, atunci. Invadatorii ne blochează cumva transmisiunile. Generalul Khamar nu ne poate ajuta. Noi nu putem rezista. Ascultați-mă cu toții! Nu putem lăsa acest complex să cadă în mâinile invadatorilor. Făcu o pauză pentru o clipă pentru a se aduna înainte să anunțe ordinul pe care nu ar fi visat niciodată că va trebui să-l dea. Distrugeți-vă echipamentul.

Începu rapid să dea instrucțiuni fiecărui tehnician în parte, ordonându-le să dezactiveze mai întâi anumite echipamente. Dar avea să dureze; nu se pregătiseră niciodată pentru o astfel de situație de urgență şi nici nu aveau mijloacele necesare pentru a asigura distrugerea rapidă şi totală pe care o impunea acum situația.

— Comandante.

— Da, doamnă?

Singurul semn că Reija era cât de cât nervoasă era micul firicel de transpirație care îi ieşea încet de sub păr, de lângă sprânceana dreaptă.

— Poți să-i întârzii pe invadatori? Nu avem nevoie decât de câteva minute.

— Pot să încerc.

Llanmore transpira şi el slab, dar se întoarse brusc pe călcâie şi ieşi din camera de control. Ultimul lucru pe care îl văzu, fu spatele drept ca un berbece, în timp ce mergea cu fermitate înapoi la comandamentul său. Îi era teamă că tocmai îl trimisese pe tânăr la moarte.

— Treceți la treabă! le ordonă ea tehnicienilor, dintre care mulți se opriseră să asculte conversația ei cu Llanmore.

De ce, gândi ea, *nu făcuse nimeni vreodată planuri de distrugere de urgență pentru o astfel de eventualitate? Centrul de Comunicații Intergalactice* era vital pentru Republică, iar instalațiile sale nu puteau fi lăsate să cadă în mâinile inamicului.

De afară, de pe platou, se auzea zgomotul puternic al armelor. Llanmore îi ataca pe invadatori. Reija simți un sentiment crescând de disperare. Lumea ei *confortabilă* era pe sfârşite.

Capitolul 2

— Contele Dooku doreşte un raport al situației, Tonith.

Comandantul Muun al forței de invazie, Amiralul Pors Tonith, îşi sorbi liniştit ceaiul de dianoga şi zâmbi, aparent ignorând lipsa de respect evidentă din modul în care i se adresase Comandantul Asajj Ventress.

— Are planul de luptă complet, Ventress, răspunse el cu lejeritate, arătându-i exact acelaşi nivel de lipsă de respect. Îşi aşează ceaşca pe o măsuță din apropiere. I l-am dat înainte de plecare. Ştie că, odată ce am elaborat un plan, eu îl pun în aplicare. De aceea m-a ales pe mine să conduc această campanie.

Îi zâmbi amabil, buzele pătate de purpură despărțindu-se pentru a dezvălui dinții purpurii asortați şi gingiile negre – un efect al ceaiului. Pata temporară era un neajuns pe care Tonith era dispus să îl îndure pentru a savura aroma rafinată, gustul şi efectul uşor narcotic al ceaiului preparat dintr-o substanță chimică găsită în splina unei dianoga. În plus, era Comandantul unei vaste flote de invazie: nicio ființă sensibilă nu ar fi îndrăznit să râdă de el, iar droizii nu aveau simțul ridicolului.

Expresia lui Ventress nu se schimbă, dar ochii ei negri străfulgerară prin transmițătorul HoloNet ca doi cărbuni aprinşi.

— Un plan nu este un raport al situației, răspunse ea, cu o voce egală.

Nu era obişnuită să i se vorbească de sus, mai ales nu de către acest finanțist fără sânge devenit brusc comandant militar.

Tonith suspină dramatic. O considera pe asasină ca fiind o intrusă în afacerile strategice care depăşeau înțelegerea ei primitivă a adevăratei arte a comenzii şi planificării militare. Dar era protejata lui Dooku şi trebuia să fie atent.

— Serios, nu pot să comand această expediție dacă trebuie să fiu întrerupt de…

Ridică din umeri şi întinse mâna după ceaşca de ceai.

— Raportul? insistă ea.

— Sunt extrem de ocupat acum.

— Fă-ți raportul. Pentru mine. Acum.

Vocea ei străpunse distanțele uriaşe ca săbiile de lumină pe care era renumită că le mânuia cu atâta măiestrie.

Tonith se ridică drept în şezut şi îşi încrucişă mâinile în poală. De fapt, această femeie, Ventress, i se părea destul de atrăgătoare. Simțea că aveau ceva în comun: ea era o războinică nemiloasă, iar el un planificator şi un intrigant nemilos. Când Tonith se gândea la femei, ceea ce nu se întâmpla prea des, le prefera cu păr, dar chelia lui Ventress nu era total neatractivă. Radia putere şi încredere, chiar şi prin intermediul transmițătorului. El respecta asta.

— Am face o echipă bună, spuse el. Mi-ar fi de folos ajutorul tău.

Ea rânji.

— Micuțule, dacă aş veni acolo nu ar fi pentru a te ajuta, ci pentru a te înlocui la comandă. Dar Contele are treburi mai importante pentru mine acum. Nu-mi mai irosi timpul şi dă raportul.

Tonith ridică languros din umeri şi se înclină în fața inevitabilului.

— În timp ce vorbim, o flotă de o sută douăzeci şi şase de nave, spuse el, dintre care şaptezeci şi cinci sunt nave capital, sunt masate la Sluis Van pentru a bloca orice întăriri din acel sector. Chiar în acest moment debarc o forță de cincizeci de mii de droizi de luptă pe Praesitlyn, într-o manevră de diversiune pentru a distrage garnizoana de la *Centrul de Comunicații Intergalactice*. Când această operațiune va fi pe deplin în desfăşurare, voi debarca forța principală, compusă din, mai mult sau mai puțin, un milion de droizi de luptă, îi voi zdrobi pe apărători într-o manevră de reținere şi voi captura *Centrul* intact. Am două sute de nave în flota mea de invazie. Această operațiune nu are cum să eşueze. Vă garantez că în douăzeci şi patru de ore standard de la începerea *Operațiunii Cazul Alb*, lumea va fi a noastră. Ne vom aşeza ferm pe legătura de comunicații care leagă lumile Republicii. Forțele noastre vor fi pregătite la această răscruce strategică pentru a lovi fără avertisment pe oricare dintre aliații Republicii. Cel mai important, controlul nostru asupra Praesitlyn va fi o vibrolamă îndreptată direct spre Coruscantul însuşi. Şi înjunghie cu brațul înainte în timp ce vorbea. Asta este mişcarea care va câştiga războiul pentru noi, concluzionă el, cu un zâmbet încrezător pe buzele sale pătate de purpură. Nu vor şti niciodată ce i-a lovit, acei tehnicieni de acolo şi forțele lor de securitate. În curând vor fi cu toții morți – sau vor fi bunuri care ne aparțin.

Se lăsă în spate şi sorbi din ceaiul său.

Ventress nu păru impresionată.

— Suita de contramăsuri electronice?

— Complet operațională. *Centrul* a încercat să trimită un semnal de ajutor pan-galactic cu puțin timp în urmă, dar a fost blocat cu succes.

Zâmbi, arătându-şi dinții purpurii şi gingiile negre.

— Echipamentul de camuflare? Flota nu a fost detectată? Ai obținut surpriza tactică?

— Da. Nu doar o surpriză tactică, ci şi una strategică, ca să nu spunem prea multe.

— Foarte bine. Contele Dooku va avea nevoie de actualizări periodice pe măsură ce campania va avansa. Mi le vei face mie, aşa că obişnuieşte-te de pe acum.

— Da, răspunse Tonith, cu vocea ticsită de o falsă resemnare, lăsând să se înțeleagă că se credea sucombat de o pacoste de care se putea lipsi.

Nu o întâlnise niciodată pe Ventress în persoană, dar auzise că era o adversară mortală în lupta individuală. Asta nu-l îngrijora câtuşi de puțin. Doar ființele proaste pierdeau luptele. El nu era prost. În timp ce un războinic ca Ventress putea doborî un adversar cu viteza fulgerului, Tonith îşi dobora duşmanii prin faptul că era mai isteț decât ei. De aceea îi dăduse Contele Dooku această comandă. Nu voia să-şi piardă timpul în lupte individuale sau să se expună la posibile răni – pentru asta erau droizii. El va comanda şi va învinge.

— Apropo, sunt impresionată de lucrările tale dentare interesante, spuse Ventress.

Prins complet cu garda jos, Tonith nu ştiu imediat ce să răspundă. Îşi bătea joc de el sau vorbea serios? S-ar putea să fie nevoit să-şi reevalueze estimarea nivelului ei de inteligență.

— Mulțumesc, spuse el în cele din urmă, înclinându-se în fața holoramei. Şi eu te felicit pentru alegerea neobişnuită a coafurii.

Ventress aprobă din cap, iar imaginea ei dispăru.

* * *

Pors Tonith era unul dintre cele mai de succes *produse* ale uneia dintre cele mai nemiloase familii din *Clanul Bancar InterGalactic*. Pentru el, viața fusese o luptă şi o competiție constantă. Aborda afacerile ca şi cum ar fi fost un război. De generații întregi, fusese practica familiei sale de a efectua preluări ostile de companii – de lumi întregi dacă era nevoie – prin folosirea forței.

Tonith redusese aceste manevre neplăcute la o artă – o artă militară.

Nu prezenta o figură foarte războinică. Înălțimea sa – avea peste doi metri –, fizicul său dureros de subțire şi tenul închis îi dădeau un aspect cadaveric; fața lungă, ca de cal şi ochii negri şi strălucitori, încastrați într-un cap asemănător unui craniu, accentuau acest aspect cadaveric, astfel încât întâlnirea bruscă cu el într-o cale de acces întunecată de la bordul navei sale amiral, *Corpulentus*, dădea deseori echipajului său o adevărată sperietură.

Contele Dooku îl alesese pe Tonith pentru a conduce forța împotriva Praesitlyn datorită capacității sale dovedite de planificare. Să comanzi o armată de droizi era mai mult un joc decât o luptă reală. Soldații vii sângerau şi mureau, trebuiau să fie hrăniți, aveau probleme de moral, cunoşteau frica şi toate celelalte emoții comune ființelor care puteau gândi. Şi, deşi unii ar putea considera că folosirea unei armate de droizi pentru a provoca durere şi moarte unei forțe compuse din ființe simțitoare era altă problemă, Tonith nu numai că privea cu ochii analitici câmpul de luptă, dar găsea distrugerea duşmanilor săi ca fiind o hrană, ca având un sens şi un scop sublim.

Pors Tonith nu numai că arăta ca un cadavru, dar în adâncul lui, acolo unde alte ființe aveau conştiință, el era mort.

Capitolul 3

Nejaa Halcyon tocmai făcea exerciții de întindere când intră Anakin Skywalker în zona de antrenament.

— Sper că eşti pregătit pentru un antrenament, spuse Halcyon în semn de salut.

— După ce mi-am antrenat creierul, sunt mai mult decât pregătit pentru un antrenament fizic, Maestre Halcyon, răspunse Anakin. Chiar simt nevoia să mă descarc pe cineva.

Halcyon râse şi se mai întinse o ultimă dată înainte să-şi scoată sabia de la centură.

— Înainte să încerci să te răzbuni pe cineva, ar fi bine să te relaxezi, altfel vei avea prea multă durere ca să te poți apăra. Zâmbi. Sau poate că asta îți doreşti – să te simți prea inconfortabil mâine ca să te mai întorci la bibliotecă.

— Mi-am făcut exercițiile de întindere pe drum, spuse Anakin în timp ce îşi dădea mantia la o parte şi îşi scotea sabia.

Halcyon luptă mai bine decât în prima zi, dar la fel şi Anakin. La final, Maestrul Jedi se înclină în fața Padawanului.

— Te descurci foarte bine. Am nevoie de un partener de antrenament chiar mai mult decât mi-am dat seama. Apoi clătină din cap cu tristețe. Cine ar fi crezut că un simplu Padawan mă poate învinge în lupta cu sabia de lumină? Apoi zâmbi. O facem din nou mâine?

— Aştept cu nerăbdare chiar mai mult decât am aşteptat ziua de azi, răspunse Anakin cu un zâmbet larg.

Se luptară din nou a doua zi, şi a treia zi, şi a patra zi după aceea. În fiecare zi, fiecare luptă tot mai bine şi fiecare îl surprinse pe celălalt cu mişcări şi trucuri noi. După primele câteva zile, nu se despărțiră imediat după ce terminau antrenamentul, ci stăteau de vorbă. În ziua următoare vorbiră mai mult timp. Iar a doua zi luară masa împreună.

— Obi-Wan vorbeşte frumos despre tine, să ştii, comentă Halcyon în timp ce se relaxau la desert.

— Îl cunoşti pe Obi-Wan? întrebă Anakin, surprins.

— Suntem prieteni vechi, spuse Halcyon, dând din cap. Este un tip grozav, Obi-Wan. Şi foarte puternic în Forță. Cred că într-o zi va deveni membru al Consiliului Jedi. Eşti norocos că îl ai ca Maestru.

Pieptul lui Anakin se umflă de mândrie, apoi se dezumflă la fel de repede.

— Poate că e prea puternic.

Halcyon îşi înclină capul într-o parte.

— Ce vrei să spui?

— Crede uneori că progresul meu pare să fie lent. Poate că e prea mare, prea ocupat ca să mă antreneze cum trebuie.

Halcyon lătră un râset care îi făcu pe cei din apropiere să se întoarcă să se uite – dar când văzură că era un Jedi, expresiile lor de dezaprobare dispărură şi se întoarseră la propriile mese şi conversații.

— Poate că eşti tu prea nerăbdător. Dar, mai ales, progresul tău nu este atât de rapid pe cât ar putea fi pentru că eşti prea ocupat să lupți într-un război. Ceea ce ai nevoie este ca acest război să se termine. Atunci vei fi surprins de cât de repede îți este recunoscut progresul.

— Chiar crezi asta?

— La fel de sigur cum ştiu că nimeni nu l-a impresionat vreodată pe Obi-Wan cu potențialul său atât de mult ca tine.

Anakin clătină din cap.

— Atunci de ce încă mai sunt Padawan? Ducem un război important şi aş putea face mai mult pentru a ajuta la câştigarea lui! Sunt suficient de bun pentru a merge în misiuni mici, sunt suficient de bun pentru a lupta sub comanda altcuiva, dar ei cred că nu sunt suficient de bun pentru a mă descurca cu propria comandă!

— Oh, eşti destul de bun, spuse Halcyon. Te-am urmărit şi te-am ascultat în ultimele zile şi cu siguranță cred că eşti suficient de bun.

Anakin întinse mâna sa protetică şi prinse antebrațul lui Halcyon.

— Vrei să vorbeşti cu Consiliul pentru mine, Maestre Halcyon? întrebă el cu seriozitate.

Umerii lui Halcyon se prăbuşiră.

— Anakin, în acest moment, singurul mod în care Consiliul m-ar asculta ar fi ca să decidă împotriva a ceea ce recomand. Clătină din nou din cap. Nu, să mă pui să le vorbesc în locul tău ar fi contraproductiv. Îşi drese gâtul. Sunt sigur că membrii Consiliului sunt conştienți de abilitățile tale. Îți vei începe *testele* când vei fi pregătit, Anakin.

— Vom vedea, răspunse Anakin Skywalker, neconvins.

Capitolul 4

Norocul, bun sau rău, este marele factor necunoscut în război. Adesea, rezultatul bătăliilor, soarta unor lumi întregi, este determinată de noroc.

Norocul, bun sau rău, a fost cel care l-a plasat pe Locotenentul Erk H'Arman din forța de apărare a Praesitlynului şi nava sa de luptă *Torpil T-19* în patrulare de-a lungul coastei sudice a continentului pe care se afla *Centrul de Comunicații Intergalactice*, la aproximativ 150 de kilometri de centrul însuşi, când a început invazia. El şi colegul său de escadrilă zburau cu o viteză de croazieră de 650 de kilometri pe oră, la douăzeci de mii de metri. Pentru *Torpil T-19*, viteza aceasta însemna aproape să stea pe loc.

— Se pare că e o mare furtună de nisip acolo jos, comentă colegul de escadrilă al lui Erk, sublocotenentul Pleth Strom.

Niciunul dintre piloți nu se deranjă să scaneze cu aparatul de supraveghere de la bord terenul de sub furtuna dezlănțuită. O furtună este o furtună – ceva ce văzuseră de multe ori până atunci.

— N-aş vrea să fiu nevoit să fac o aterizare forțată în aşa ceva.

Piloții de nave de luptă considerau că zborul atmosferic era cea mai proastă risipă posibilă a abilităților lor, iar ambii bărbați susțineau cu fiecare ocazie posibilă că turul lor în cadrul forțelor de apărare ale Praesitlynului era o formă de pedeapsă pentru o fărădelege nespecificată. Nu era aşa, bineînțeles, ci mai degrabă sistemul de repartizare: apăruseră numerele lor, asta era tot, aşa cum ştiau foarte bine. Dar, dacă *şmecherii* ca Erk şi Pleth nu arătau ce pot face, atacând întreaga flotă Separatistă, se plângeau că sunt folosiți greşit de comandanții lor. Pilotarea unei nave de luptă de înaltă performanță într-un mediu atmosferic era foarte diferită de pilotarea aceluiaşi aparat în vidul spațiului şi, în realitate, necesita o serie de abilități nu mai puțin impresionante. În atmosferă, pilotul era supus forțelor G, rezistenței aerului asupra aparatului său şi defecțiunilor fatale cauzate de creaturi zburătoare care erau aspirate în sistemul de alimentare al unei nave de vânătoare şi îl blocau, ca să nu mai vorbim de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă un stol de creaturi ar fi pătruns în cabina de pilotaj în timp ce aparatul se deplasa cu o mie de kilometri pe oră.

Cel mai rău aspect al luptei în mediul atmosferic era faptul că manevrabilitatea şi viteza mare a navelor nu puteau fi folosite, deoarece majoritatea misiunilor de luptă se desfăşurau cu rol de sprijin aerian pentru forțele terestre. Chiar şi vopsitul țipător pe care *aşii zborului* aveau tendința de a-l efectua pe navele lor trebuia să fie abandonat pentru misiunile de sprijin la sol. În timp ce pentru utilizarea în spațiu erau disponibile tot felul de măsuri de invizibilitate, în atmosferă, navele de luptă trebuiau să fie invizibile pentru ochiul liber; erau acoperite cu o substanță de auto-camuflare, astfel încât pentru observatorii de la sol sau pentru piloții aflați la altitudini mai mari să se confunde cu cerul de deasupra sau cu solul de dedesubt.

Erk şi Pleth erau mai mult decât nişte piloți buni care puteau zbura în orice condiții. Alții puteau fi, de asemenea, buni piloți, capabili să stăpânească *ştiința* zborului, să facă acelaşi număr de aterizări ca şi decolări, să aibă reflexe bune şi să rămână în contact cu navele lor în timpul zborului, fiind atenți la fiecare nuanță a

sistemelor de bord. Dar cei precum Erk şi Pleth erau piloți mari care îşi *purtau* navele ca pe nişte cizme vechi şi confortabile, sau ca pe o a doua piele, folosindu-le ca pe o extensie a propriilor corpuri şi voințe. Pe scurt, ei stăpâneau *arta* zborului.

— Nu-mi place să aterizez nicăieri pe stânca asta blestemată, zise Erk râzând. Îşi consultă harta de navigație planetară. Nimic de aici nu are măcar un nume! Asta e *Zona 62, Continentul de Sud*. Ai crede că cineva s-ar fi putut chinui să dea nume locurilor. Acum, acolo jos ar putea fi *Desertul Delicios*, iar la bază ar putea fi…

— *Jenth Grek Cinci Unu*, termină cu vorbăria. Asta este o patrulă de luptă. Şi te rog, ieşi de pe canalul deschis! Treci pe frecvența 8,64.

La o mie de kilometri depărtare, deasupra oceanului – o altă caracteristică geografică care nu avea nume – *Waterboy*, sublocotenentul micuț de la bordul navei aeropurtate de control *JG51*, zâmbi. Îi cunoştea bine atât pe Erk, cât şi pe Pleth şi ştia că vorbeau pe canalul deschis doar pentru ca să o facă pe ea să intervină. Canalul 8,64 era frecvența criptată discretă, o frecvență bruiată pe care spera că niciun potențial inamic nu o putea intercepta. Regulamentele interziceau cu strictețe piloților să treacă pe un canal deschis atunci când se aflau într-o misiune de luptă, cu excepția unei urgențe, dar nu existau niciodată urgențe, pentru că pe Praesitlyn nu se întâmpla niciodată nimic. Şi pentru că munca acolo era atât de plictisitoare, comandanții treceau cu vederea şmecheriile unor *zburători* ca Erk şi colegul său de escadrilă atunci când încălcau protocolul militar.

— Recepționat, trec pe 8,64, spuse Erk laconic, şi te rog să bei o bere cu noi în seara asta, *Waterboy*.

— A spus să încetezi cu vorbăria, *JG51*, îl întrerupse o voce puternică de bărbat.

— Am înțeles, domnule, răspunse Erk, încercând – şi nereuşind – să injecteze în vocea sa inflexiunea corespunzătoare de căință.

…se apropie! strigă vocea feminină în clipa următoare.

— *Waterboy*, repetă transmisia, ceru Erk, încruntându-se.

Schimbând canalele, pierduse prima parte a mesajului ei, dar i se păruse că auzise o notă de panică în vocea controlorului.

— Ținte, multe! strigă Pleth în aceeaşi clipă în care vibră sistemul de avertizare al lui Erk.

Acum, Erk îi vedea, un roi de tri-droizi ieşind cu mare viteză din acel nor de *praf* de la suprafață. Instantaneu, Erk deveni o componentă funcțională a navei de luptă.

— Armare, raportă el cu dezinvoltură. Rupe la dreapta, îi ordonă el lui Pleth.

Îşi puse nava într-o jumătate de rotire şi începu în picaj abrupt la stânga. T-19 putea atinge o viteză maximă de douăzeci de mii de kilometri pe oră, dar ştia că nu va avea nevoie de atâta viteză pentru a efectua manevra care îi venise instantaneu în minte.

Nava lui Erk trecu fulgerător prin formația de nave inamice care se apropia. Mai multe traseră asupra lui în timp ce se îndrepta spre sol. La două mii de metri, cu navele inamice acum mult deasupra lui şi fără ținte în vizor, Erk îşi aruncă nava într-o ascensiune abruptă. Scaunul său anti-G îl protejă cu succes de pierderea cunoştinței. De îndată ce sistemul său de achiziție a țintelor se îndreptă spre navele de luptă inamice, tunurile sale blaster începură să pompeze rachete letale în burta acestora, în timp ce el se apropia dinspre pupa. Avu mai puțin de o secundă pentru a

achiziționa şi a trage asupra unei ținte, şi totuşi navele inamice explodară în jurul său în timp ce zbura prin formația lor şi se înălța mult deasupra. Îşi roti nava la dreapta şi plonjă din nou printre navele de luptă, transformându-le pe câteva dintre ele în sfere strălucitoare de flăcări. Dar îl pierduse din vedere pe Pleth.

Derutați de atacul fulgerător al lui Erk, tri-droizii formară rapid un cerc de protecție la cincisprezece mii de metri. Erk râse în hohote. Veni din nou de sub ei, trăgând de foarte aproape, în timp ce prima țintă dispărea sub nasul navei sale de luptă. Îşi continuă ascensiunea, se rostogoli invers şi coborî în spatele unei alte ținte, care dispăru şi ea într-o minge de flăcări.

— În coada ta! îl avertiză brusc Pleth.

Fulgere de mare energie trecură pe lângă carlinga lui Erk dinspre pupa. Fie se desprinseseră nişte nave de luptă din cercul defensiv, fie venise un alt grup de nave inamice să se alăture primului. Erk intră instantaneu într-o întoarcere inversată, trecu dur într-un picaj vertical şi se deplasă în direcția opusă atacatorilor săi. Apoi urcă din nou şi îi atacă dinspre pupa. Amândoi explodară în sfere de foc.

— Sunt prea mulți! strigă Pleth.

— Recepționat, răspunse Erk cu calm.

... Degajează... Waterboy...

— Mai spune o dată, *Waterboy*, zise Erk ca răspuns la apelul confuz al navei de control. Trecu pe canalul deschis. *Waterboy*, spune din nou ultima ta transmisiune pe canalul deschis.

Ştia că cineva de pe navă ar fi monitorizat canalul deschis.

...cade, răspunse calm o voce feminină, iar apoi nu se mai auzi nimic altceva decât statică.

Erk trecu din nou pe frecvența bruiată.

— Îndreaptă-te spre casă, Pleth. *Waterboy* a fost doborâtă, repet, *Waterboy* a fost doborâtă.

Deoarece se aflau la doar 150 de kilometri de bază, Erk coborî la câțiva metri de suprafață, unde navele inamice ar fi avut dificultăți în a-i urmări prin *dezordinea* de la sol, şi spori puterea motoarelor. Aveau să se întoarcă la bază în mai puțin de şaizeci de secunde, vor aduna restul escadrilei şi se vor întoarce pentru a provoca pagube permanente *ecranului* de nave de luptă al invadatorilor şi echipei de debarcare. În sfârşit, se întâmpla ceva pe Praesitlyn!

Erk doborâse zece dintre navele de vânătoare inamice într-o luptă de aproape care durase doar un minut de la început până la sfârşit – un scor impresionant pentru orice pilot. Dar Locotenentul H'Arman era îndrăzneț când trebuia să fie şi prudent când se cerea prudență, iar acum se cerea, în mod clar prudență. Era timpul să se întoarcă la bază, să se reînarmeze şi să revină în forță. Cu toate astea, fusese atât de implicat în lupta de aproape, încât nu avusese timp să adune informații utile despre forța inamicului sau despre intențiile acestuia.

— Ghinion cu *Waterboy*, spuse Pleth.

Amândoi se gândeau la acea tânără sublocotenent.

Da, gândi Erk*, foarte mare ghinion.*

* * *

Iscusința, nu norocul, îi adusese pe Odie Subu şi motocicleta ei speeder

nedetectați într-un loc aflat chiar în spatele muchiei unei creste, de unde putea observa forța de debarcare inamică care se desfăşura pe câmpia de dedesubt. Ea făcea parte dintr-un pluton de recunoaştere pe care Generalul Khamar îl repartizase în fața armatei sale pentru a culege informații despre forța de debarcare inamică. Sistemul orbital de supraveghere fusese distrus sau fusese bruiat electronic, iar dronele de recunoaştere pe care forța de apărare le trimisese mai devreme nu reuşiseră să raporteze. Chiar şi comunicațiile cu forța principală a armatei fuseseră bruiate cu succes – erau posibile doar transmisiunile pe distanțe scurte, în linie dreaptă, prin intermediul rețelelor de comunicații tactice. Aşa că Generalul Khamar fusese nevoit să se bazeze exclusiv pe detaşamentele sale vii de recunoaştere.

Odie stătea întinsă lângă speederul ei, chiar sub muchia crestei. Îşi ridicase viziera pentru a-şi şterge transpirația de pe frunte, iar fața îi era de un roşu închis din cauza expunerii constante la vânt, soare şi nisip, dar zona din jurul ochilor, protejată de vizieră, rămăsese perfect albă. Îşi trecu vârful limbii peste buzele uscate. *Apă?* Nu, nu avea timp pentru asta acum.

În interiorul căştii, o voce mică îi şopti:

— Droizi.

Era un alt soldat din echipa ei, desfăşurat undeva mai jos pe creastă față de poziția ei. Soldatul era prea entuziasmat de ceea ce văzuse pentru a folosi procedura corectă de comunicare şi, din cauza distorsiunilor cauzate de toate echipamentele de bruiaj folosite, ea nu îi recunoscu vocea. *Probabil Tami*, gândi ea.

Dar cu toții erau entuziasmați. Cu excepția sergentului Makx Maganinny, şeful echipei de recunoaştere, aceasta urma să fie prima lor luptă. Evident, Tami reuşise deja să îşi folosească electrobinoclul şi observa direct armata care se aduna sub creastă. Din poziția ei, Odie putea auzi clar vuietul navelor de debarcare şi zgomotul echipamentelor grele care se rostogoleau pe poziții.

Cu precauție, se târî până în vârful crestei şi îşi folosi electrobinoclul, făcând ajustări delicate. Dintr-o dată, imaginea clară a mii şi mii de droizi de luptă apăru la vedere. Afişajul ecranului indica o distanță de 1.250 de metri. Binoclul TT-4 al lui Odie, singura pereche din echipă, începu să înregistreze imagini care aveau să fie de neprețuit pentru Generalul Khamar când se va întoarce – *dacă* se va întoarce – la corpul principal. Având în vedere costul datacardurilor care înregistrau imaginile holografice, fiecărei echipe îi fusese repartizat doar un TT-4. Sergentul Maganinny îi dăduse ei această pereche pentru că era cel mai bun pilot de speeder pe care îl avea.

— Probabil că nu se va întâmpla, îi spusese el, dar dacă se strică comunicațiile sau se blochează într-o situație tactică, vom avea nevoie de cineva care să poată zbura ca vântul pentru a transmite vestea înapoi la batalion, iar aceea eşti tu, tânără fată. Bătrânul subofițer zâmbise şi îşi lăsase mâna pe umărul ei. Ține minte asta. În războiul real, cel mai bun plan se evaporă imediat ce se trage primul foc de armă. S-ar putea ca tu, pe acel speeder al tău, să salvezi întreaga armată într-o bună zi.

— O mulțime de droizi! şopti Tami.

Inima lui Odie începu să bată mai repede. Nu mai văzuse niciodată maşini de luptă reale atât de aproape. Râuri de transpirație nervoasă i se rostogoleau de pe frunte şi i se scurgeau pe vârful nasului. Îi era greață, dar ținu electrobinoclul focusat constant asupra scenei de dedesubt, mişcându-l încet înainte şi înapoi, aşa cum fusese antrenată să facă.

— Folosiți procedura corectă şi țineți comunicațiile deschise! mârâi sergentul

Maganinny.

Fiecare secundă în care orice porțiune a capului lui Odie rămânea expusă deasupra liniei de creastă creştea şansele ca un dispozitiv de supraveghere inamic să o vadă şi să se tragă asupra ei. Inima îi bătea foarte rapid. O altă navă ateriză pe o imensă coloană de foc şi fum. Nori imenşi de praf se ridicară în aer pentru a ascunde nava. Mări *zoomul* pentru a descoperi marcajul de identificare al navei care aterizase.

Vhump! O undă de şoc precum lovitura cu partea laterală a mâinii unui Wookiee nimeri partea stângă a căştii lui Odie, în urma unei rafale de la o sută de metri mai jos dincolo de creastă față de poziția ei. Momentan, imaginea din electrobinoclul ei se înceţoşă. Un nor uriaş de praf se ridică din zona de impact şi, chiar şi de la acea distanță, ea fu lovită de pământul şi pietrele care cădeau. Alte rafale începură să lovească în jurul ei şi apoi fu împinsă în stânga şi în dreapta. Corpul ei se zgudui ca o cârpă; şocurile erau atât de puternice, încât respirația îi ieşi din plămâni. Linia crestei explodă în jeturi uriaşe de foc şi pământ, iar canalul tactic din casca ei erupse cu țipete şi strigăte. Cineva începu să se tânguiască într-un țipăt înalt şi sacadat, şi Odie îşi dădu brusc seama că era ea! Dar nu îşi luă electrobinoclul de la ochi. Chiar dacă nu putea vedea nimic, putea înregistra date valoroase. Simțea cum se adună umezeala în interiorul costumului ei. Era sânge sau...?

Cineva înjură urât prin stație. Doar sergentul Maganinny vorbea aşa.

— Plecați imediat! strigă el.

Transmisia se încheie cu un mormăit dureros. Asta era tot ce-i trebuia lui Odie ca să pornească. Se strecură înapoi pe creastă, puse cu grijă prețiosul electrobinoclu cu inestimabilele lui înregistrări în geantă şi îşi ridică speederul. Fusese răsturnat de explozii, dar în rest nu fusese avariat. Speederele folosite de echipa de recunoaştere nu fuseseră fabricate în scopuri militare, ci erau o versiune civilă pe care tehnicienii militari din cadrul forțelor de apărare Praesitlyn o modificaseră – încă o măsură de economisire pe care fuseseră nevoiți să o adopte. Dacă inamicul avea cercetaşi călare pe speedere 74-Z şi aceştia veneau după ea, ar fi avut probleme – speederul ei nu se putea compara cu 74-Z-ul, cu manevrabilitatea sa ridicată, viteza, placa de blindaj şi armele de la bord. Tot ce avea ca să se apere era un pistol de mână. Dar Odie cunoştea terenul dintre ea şi armata Generalului Khamar şi putea folosi asta în avantajul ei dacă ar fi fost urmărită de trupe terestre sau chiar de nave.

Mai avea un alt avantaj: putea depăşi aproape pe oricine din galaxie. Când se urca pe un speeder, se transforma în altcineva. Deseori, călătorind cu viteză maximă în exercițiile de antrenament, nici nu se mai gândea cum să facă corecțiile de curs, atât de natural îi veneau. Camarazii ei se minunau de îndemânarea ei de pilot. În lunile lungi în care fusese repartizată în forța de apărare Praesitlyn, îşi perfecționase la maxim abilitățile naturale. Armatele se antrenau şi se tot antrenau pentru a-şi menține ascuțite abilitățile de luptă. Soldații se plângeau amărâți de antrenamentele lor, chiar dacă parcurgeau secvențe despre care ştiau că le vor salva viața în luptă.

Dar lui Odie îi plăcea fiecare moment. Cursa pe care urma să o încerce era ceea ce o făcea să trăiască. Folosindu-se de creasta din spatele ei ca acoperire, porni cu viteză maximă, 250 kilometri la oră, îmbrățişând conturul solului, la mai puțin de un metru deasupra lui. La acea viteză, atât de aproape de sol, chiar şi cea mai mică greşeală putea însemna un dezastru. La aproximativ un kilometru de linia de creastă, intră într-un făgaş adânc şi reduse viteza. Dintr-o dată, inima îi îngheță: chiar deasupra ei, dar fără să o vadă, peste buza canionului, auzi vuietul unei alte

motociclete speeder. Urechea ei exersată îi dădu o veste proastă: nu era una dintre ale lor. Se opri în umbra adâncă de lângă peretele canionului şi îşi dădu jos casca pentru a auzi mai bine. Singurul sunet era pulsul sângelui din venele ei: celălalt speeder se oprise. Îşi scoase cu grijă blasterul din toc. Din cauza mâinilor ei foarte mici, Odie le ceruse tehnicienilor de artilerie să modifice arma pentru a o putea ține în mână. Aceştia înlăturaseră luneta şi duza pentru a permite o tragere mai rapidă şi reduseseră lungimea țevii, ceea ce uşura considerabil arma. Îngustaseră mânerul şi instalaseră un bloc de alimentare mai mic pentru ca degetele ei să poată ține mai bine arma. Un sistem metalic cu trei puncte de ochire înlocui luneta incomodă.

Toate acestea făcuseră ca blasterul să fie mult mai uşor şi mai rapid de scos, dar raza sa de acțiune efectivă în mâinile unui trăgător obişnuit fusese redusă de la douăzeci şi cinci de metri la numai zece – dar Odie nu era un trăgător obişnuit. Ceilalți membri ai plutonului ei o ironizaseră cu privire la pistolul ei micuț, deoarece acumulatorul mai mic de energie reducea numărul de focuri pe care le putea trage, iar ei îi atrăgeau atenția cu plăcere asupra acestui fapt. Dar un vechi sergent de artilerie îi spusese: *Dacă primul foc nimereşte, nu o să ai nevoie de toată puterea de foc pe care o au modelele mai mari. Lasă-i pe tipii ăia să tragă cu tunurile lor de mână.*

Tehnicienii descriseseră cu mândrie blasterul lor modificat ca fiind un *pistol uşor de ascuns*, care trebuia folosit doar de la distanțe foarte mici. Cu toate astea, chiar trăgând cu o singură mână, Odie învățase să atingă ținte până la şaizeci de metri cu o precizie impresionantă şi, după acea demonstrație, ironiile camarazilor ei se transformaseră în respect. Tragerea precisă cu o armă de mână necesita o bună coordonare mână-ochi, iar acesta era un talent pe care Odie îl avea din plin. Dar trupele de recunoaştere oricum nu erau destinate să se angajeze în schimburi de focuri, iar pistolul modificat era exact ce-i trebuia pentru a se deplasa uşor şi rapid.

Odie îşi lăsă casca pe spate îşi scutură părul scurt şi brunet. Era umed de transpirație şi plin de nisip. De aici încolo avea nevoie de o vizibilitate de 360 de grade şi, din moment ce era, probabil, complet singură, comunicațiile nu contau. Cu blasterul gata de tragere şi cu degetul de pe trăgaci, îşi conduse speederul cu o singură mână, înaintând cu precauție. În față, terenul se ridica abrupt. Făcu o pauză, privind în susul pantei, peste o grămadă de stânci căzute, spre locul unde canionul se ridica la suprafață.

Ieşi din canion cu două sute de kilometri pe oră. Un soldat stătea pe o motocicletă speeder chiar în fața ei. Trase un singur foc în centrul de greutate al acestuia, dar nu aşteptă să vadă cum se loveşte proiectilul de el şi îl doboară de pe speeder. Instantaneu se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se întoarcă şi să-i ia vehiculul, dar antrenamentul ei preluă controlul, iar asta îi salvă viața. Făcu un zig-zag brusc spre stânga şi apoi se întoarse spre dreapta chiar în momentul în care un proiectil de mare energie îi trecu pe deasupra umărului, tras de un al doilea soldat pe care nu-l văzuse în lateral. Acesta porni după ea. Datorită vitezei sale superioare, vehiculul trecu pe lângă Odie într-o pată de viteză, făcu un viraj strâns şi se întoarse direct spre ea. Fata se opri brusc şi trase, dar rată în timp ce el trecea pe lângă ea. Salva soldatului trecu departe.

Ar fi putut să jure că el zâmbise atunci când trecuse pe lângă ea.

La o sută de metri în față era o formațiune stâncoasă zimțată, transformată într-o îngrămădire de bolovani de mărimea unei bantha, care se întindea pe mai mulți kilometri în direcția în care dorea Odie să călătorească. Observase formațiunea

încă de când părăsise corpul principal al armatei. Acum intră cu speederul în ea şi se ascunse în spatele unui bolovan uriaş, aşteptând să îi întindă o cursă soldatului dacă ar fi fost atât de prost încât să vină după ea. Dar nu era. Ceva fulgeră pe deasupra ei. Era speederul militar, care se deplasa cu viteza maximă la aproximativ douăzeci şi cinci de metri deasupra stâncilor – prea repede pentru ca ea să poată trage. Umbrele începuseră să se prelungească, iar ea se uită la cronometrul de la încheietura mâinii. Nu mai era prea mult până la apus. Dacă putea să rămână ascunsă printre stânci până la lăsarea întunericului complet, şansele ei de a scăpa ar fi fost oarecum îmbunătățite. Dar asta nu era o opțiune. Informațiile pe care le adunase trebuiau să ajungă rapid la sediu. Trebuia să pornească de la ipoteza că ea era singura care supraviețuise atacului. Trebuia să rişte să mai facă o altă încercare. Ar fi fost deja întuneric până când ar fi ajuns înapoi.

Înaintă mai departe prin formațiunea de rocă, deplasându-şi cu prudență speederul înainte, cu viteză redusă. O serie de bolovani uriaşi îi blocau calea. Nu vedea nicio cale de a-i ocoli şi nu îndrăznea să rişte să treacă peste ei, chiar dacă speederul ar fi reuşit să se înalțe. Singura cale de trecere era o deschizătură de aproximativ cincisprezece metri lățime. Era foarte întuneric în interiorul pasajului, iar Odie ezită. *Zonă de ambuscadă*, gândi ea. Firele de păr de pe brațe i se iritară şi un fior rece îşi croi drum pe coloana vertebrală. Respiră adânc şi intră în pasajul îngust. Umbrele se adânciseră între stânci, lăsând unele zone într-un întuneric aproape total. Odie se gândi să-şi pună casca la loc pentru a putea profita de funcția de vedere pe timp de noapte, dar respinse acea idee. Pur şi simplu se simțea împovărată purtând-o. Încet, pătrunse şi mai mult în întuneric, ocolind sau trecând cu grijă peste obstacole. Inima ei sări brusc în sus. Se auzea oare un zgomot în stânga, în acel petic de întuneric? Îngheță şi îşi luă blasterul.

— Nu mişca! ordonă o voce. Soldatul ieşi din umbră, ținând blasterul îndreptat direct spre pieptul ei. Nu te mişca, ordonă el.

Odie se aplecă înainte, pregătită să o ia la fugă, iar soldatul trase o rafală de avertizare în fața ei. În scurta străfulgerare de lumină, fu surprinsă să vadă o altă siluetă care se ascundea în umbre, la mică distanță în spatele soldatului, venind spre el. Erau doi? Capul soldatului se întoarse uşor în direcția celui care se apropia. În aceeaşi clipă în care noul venit trase cu blasterul, Odie țâşni înainte cu speederul. În mod surprinzător, proiectilul nu fusese îndreptat spre ea, ci spre celălalt soldat, care se clătină înapoi în umbră, cu o gaură zimțată şi aburindă în piept.

— Odie! strigă vocea aspră a unui bărbat.

Ea frână instantaneu. Ar fi recunoscut oricând acea voce – *era sergentul Maganinny!* Se îndreptă spre ea clătinându-se, cu blasterul atârnând liber într-o mână. Chiar şi în lumina slabă, putu vedea că era rănit. Carnea de pe partea stângă a feței îi atârna în şuvițe desprinse şi urechea îi dispăruse, iar părul de pe acea parte a capului îi era ars. Iar după felul în care şchiopăta, se vedea că suferise şi alte răni.

Se legănă în fața ei, cu un zâmbet contorsionat pe față.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse el răguşit.

— Domnule sergent Maganinny!

Odie coborî de pe speeder şi îl ajută să se aşeze pe pământ.

— Am crezut... cred că i-au prins pe toți ceilalți. Speederul meu... Se opri pentru a-şi trage răsuflarea şi arătă în spatele lui. Am crezut că totul s-a terminat pentru noi, puştoaico, spuse el.

— Sergent…

El clătină din cap.

— Fața mea nu este atât de rea pe cât pare. Este în mare parte o rană superficială. Lasă-mă aici. Puteți trimite ajutoare. Întoarce-te la cartierul general.

— Nu. Odie clătină din cap cu fermitate. Puteți să mergeți cu mine. Nu vă voi lăsa aici.

— Ascultă, soldat, spuse el, iar o notă din vechea prestanță se strecură din nou în vocea lui, tu faci ce…

— Nu. Ea puse o mână sub subsuoara lui şi îl ajută să se ridice în picioare. Putem merge împreună. Se va întuneca în curând şi ne putem folosi de teren pentru a ne ascunde.

Maganinny gemu, în parte din cauza durerii rănilor, dar în parte pentru că era prea slăbit pentru a mai argumenta.

— Un singur lucru, totuşi, soldat, spuse el. Nu călătoresc cu niciun soldat care nu poartă uniformă.

— Ce?

— Pune-ți casca, spuse el.

Odie îl privi neîncrezătoare o clipă, apoi izbucniră amândoi într-un râs isteric.

* * *

Generalul Khamar se întoarse spre şeful său de stat major.

— Să ne mişcăm. Putem doborî aceşti droizi. Duceți infanteria blindată şi artileria pe acest teren înalt de aici, arătă el cu degetul pe o hartă tridimensională a terenului. Săpați. Făceți-i să vină la noi. Loviți-i cu toate navele de luptă pe care le avem pentru a ne acoperi înaintarea. Se întoarse către ofițerii săi de stat major. Dacă ajungem primii la acel teren înalt, îi putem ține pe loc.

Ofițerii se împrăştiară la diferitele lor comandamente pentru a da ordinele necesare şi a pune armata în mişcare.

Odie stătuse liniştită în poziție de drepți în timp ce Generalul şi personalul său foloseau informațiile pe care le adunase pentru a-şi planifica atacul. Se întrebă care era soarta camarazilor ei, despre care nu se mai ştia nimic. Se strădui să îşi controleze nodul din gât când îşi dădu seama că erau probabil morți. Din când în când, cineva îi dădea din cap sau îi făcea un gest cu degetul mare în sus, iar aceste recunoaşteri tăcute o ajutau să atenueze tristețea pe care o simțea – şi epuizarea fizică care se acumulase – făcându-i pieptul să se umfle de mândrie.

În cele din urmă, Khamar se întoarse spre ea.

— Pe loc repaus. Eşti un soldat curajos şi destul de norocos pe deasupra.

Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ofițeri de rang înalt până atunci şi era impresionată de eficiența liniştită cu care îşi făceau planurile aceştia. Acum, îi vorbea direct însuşi Generalul! Nu reuşise să se spele; fața îi era pătată de praf şi transpirație, iar părul îi atârna în şuvițe murdare în jurul feței. Vocea ei păru prea ascuțită când vorbea, dar nu ezită să răspundă.

— Am fost speriată tot timpul, domnule, şi nu am avut nevoie de noroc: sergentul Maganinny m-a sprijinit când am avut nevoie.

Generalul o privi pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Ei bine, spuse el, acum ştii cu adevărat ce face o armată să funcționeze.

Capitolul 5

Generalul Khamar şi câțiva dintre principalii săi ofițeri de stat major îi observau pe invadatori de pe aceeaşi creastă de pe care Odie îi urmărise cu câteva ore mai devreme. Khamar reuşise să ajungă pe creastă înainte ca inamicul să se desfăşoare şi îşi stabilise rapid o poziție defensivă puternică. Până acum, invadatorii se mulțumiseră să îndrepte doar focuri de hărțuire împotriva forței lui Khamar, dar nu încercaseră să-l atace.

— Suntem prea bine înrădăcinați, remarcă unul dintre ofițeri.

— Oricum, sunt în mare parte droizi, nu se compară cu trupele noastre, observă un altul.

Generalul Khamar se uită la el. *Nu se compară cu trupele noastre?* Evident, era un ofițer care habar n-avea cât de mortali erau droizii. Se gândi pentru scurt timp să îl înlocuiască cu cineva care cunoştea mai bine realitățile situației lor, dar îşi dădu seama că nu era timp să cheme un înlocuitor. Îşi întoarse gândurile la situația din fața lui. Era ceva ciudat în toată povestea asta. O armată de aproximativ cincizeci de mii de droizi stătea acolo fără să facă vreo mişcare împotriva lui. Ce aşteptau?

— Domnule, nu ne pot ataca pe flancuri – avem forțe puternice de ambele părți, observă un ofițer. Dacă vor să atace, trebuie să vină spre noi direct pe această pantă. Îi vom tăia în bucăți dacă o vor face. Probabil că aşteaptă întăriri.

Generalul Khamar se încruntă gânditor în timp ce-şi freca barba. Nu dormise în ultimele patruzeci şi opt de ore. Asta era marea problemă când mergeai la război: nu dormeai niciodată suficient. De multe ori, Khamar solicitase mai multe trupe de pe Coruscant – precum şi nave capitale pentru a proteja planeta de pe orbită – dar cererile sale fuseseră refuzate. Republica, ştia foarte bine, era angajată pe scară largă, iar forțele de care simțea că are nevoie pentru a apăra Praesitlynul îi fuseseră refuzate pentru că era nevoie de ele în alte teatre de operațiuni. Atunci când subliniase cât de important era *Centrul de Comunicații Intergalactice* din punct de vedere strategic, i se spusese doar că va trebui să se descurce şi să-şi pregătească planul de apărare cu forțele de care dispunea. Nici măcar Sluissii, care aveau nave, nu l-ar fi ajutat; aveau nevoie de toate navele lor pentru a-şi proteja şantierele. *E aproape ca şi cum Republica ar fi vrut ca Separatiştii să atace Praesitlynul.* Desigur, Generalul păstră acest gând pentru el însuşi. Era oricum ridicol. Toată lumea ştia cât de important era Praesitlynul. Toată lumea ştia cât de periculos de subțire erau răspândite forțele Republicii.

Dar…

Dintr-o dată, Generalul ştiu cu o claritate absolută ce urma să se întâmple. Se întoarse spre harta holografică a pozițiilor sale şi a terenului înconjurător şi puse degetul pe o formațiune stâncoasă vastă şi neregulată, aflată la aproximativ zece kilometri în spatele liniei sale.

— Vreau o redută aici, spuse el, vorbind rapid. Începeți să vă deplasați trupele pe repede înainte. Mişcați-vă repede, dar în trepte mici, mai întâi infanteria şi trupele de sprijin. Dacă inamicul află de mişcarea retrogradă şi atacă, nu vreau ca grosul trupelor noastre să fie prins în câmp deschis. Puneți geniştii să plece cu primul grup,

pentru a fortifica zona. Blindatele şi artileria mobilă vor depune un baraj asupra inamicului pentru a-l ține cu capul plecat. Ei se vor mişca ultimii, pentru a rezista pe această creastă până în ultimul moment posibil, până când vom putea securiza zona, apoi ne vom retrage în ea. Câte nave de luptă avem?

— O aripă[1] completă este operațională, domnule, dar…

— Bine! Putem folosi mijloacele aeriene pentru a ne acoperi retragerea.

— Dar, domnule, protestă un alt ofițer, avem o poziție defensivă clasică unde ne aflăm acum. Nu au cum să pătrundă pe aici.

Ceilalți membri ai personalului său murmurară că sunt de acord, aruncând priviri nervoase unul altuia şi întrebătoare către Comandantul lor.

— Nu au de gând să pătrundă pe aici, iar aceasta nu este forța principală, anunță liniştit Generalul. Am fost păcăliți. Forța principală nu a debarcat încă. Când o va face, va ateriza în spatele nostru, între această poziție şi *Centru*. Această forță – dădu din cap în josul crestei – este nicovala. Ciocanul este pe cale să lovească – din spatele nostru.

Tăcerea absolută învălui postul de comandă al Generalului Khamar timp de cinci secunde, în timp ce înțelesul cuvintelor sale era conştientizat de ceilalți.

— Oh, nu, şopti cineva.

Generalul Khamar oftă.

— Ascultați cu atenție. Nu există o modalitate uşoară de a spune asta, decât că ne retragem. Spuneți-i cum vreți, dar este vital ca moralul să nu fie afectat.

— Domnule General, spuse un ofițer, atunci să nu spunem că ne retragem. Să spunem doar că ne mutăm poziția pentru a ataca dintr-o altă direcție!

Generalul Khamar zâmbi şi îl bătu pe ofițer pe umăr.

— Genial! În regulă, treceți la treabă. Intenționez să salvez tot ce pot din această armată, iar dacă Separatiştii reuşesc să captureze această planetă, ceea ce se va întâmpla dacă am dreptate în această privință, cel puțin îi voi face să plătească pentru asta. Sper doar să nu fie prea târziu pentru a ajunge la acele stânci.

* * *

Pors Tonith nici măcar nu se deranjă să se uite la Karaksk Vet'lya, şeful său de personal, când Bothanul îi aduse vestea.

— Deci nu este atât de prost pe cât am crezut, comentă Tonith, cu un zâmbet încordat pe buzele sale pătate de purpură. De cât timp durează această mişcare retrogradă?

Tonul său era înşelător de blând.

Blana lui Karaksk se ondulă uşor în timp ce căuta cuvintele potrivite pentru a face ca ceea ce avea de spus să apară în cea mai bună lumină posibilă.

— Cam de o oră, domnule, dar noi…

— Ah! Tonith se uită în cele din urmă la Karaksk, ridicând degetul arătător pentru tăcere. *Noi*, ai spus? *Noi?* Ai cumva o dianoga îndesată în buzunar? Cine este acest *noi* care ia decizii în comanda mea?

Karaksk înghiți nervos.

— Am vrut să spun, domnule, că statul nostru major a observat această mişcare retrogradă din partea forțelor de apărare şi noi, adică eu şi statul major, am

[1] Aripă – grup de zbor format din trei escadrile sau 36 de nave.

decis să o observăm pentru o perioadă de timp pentru a, ăă, determina planul inamicului.

Blana i se ondula mai rapid pe măsură ce frica se apropia de suprafață.

— Da? Tonith îşi aşează cu grijă ceaşca de ceai pe farfurie şi se ridică. Planul pare să fie retragerea, nu-i aşa? Zâmbi, apoi continuă: Idiotule! Scuipatul îi zbură de pe buze, iar pe blana lui Karaksk apăru o pată umedă. Şi-au dat seama care este planul nostru. Se mută într-o poziție mai uşor de apărat! Şi un droid ar fi putut să-şi dea seama de asta! Tonith reuşi să se calmeze. Cât de mult din forțele lor au rămas în poziția inițială? Cât de departe este corpul principal de *Centrul de Comunicații*?

Simțindu-se mai încrezător acum, Karaksk răspunse:

— Artileria lor mobilă şi blindatele rămân pe loc, domnule. O parte din trupele de infanterie şi de sprijin au ajuns la redută, o barieră naturală aflată la aproximativ zece kilometri în spatele liniei lor principale de luptă inițiale. Restul par să fie pe drum. Se află la aproximativ o sută cincizeci de kilometri de *Centru*.

Tonith începu să simtă că era vorba de o provocare.

— Interesant. Ne vom îndrepta spre punte. Ordon debarcarea imediată a forței principale. Am două opțiuni, se pare: pot lăsa această garnizoană să se întărească şi să o izolez în timp ce mă voi deplasa cu restul armatei mele pentru a cuceri *Centrul*; sau pot distruge mai întâi garnizoana şi apoi să mă îndrept spre *Centru*. Ce variantă mă sfătuieşti, dragul meu prieten?

— Ei bine, domnule, dacă îmi permiteți. Izolați-i şi atacați *Centrul de Comunicații*. Nu avem nevoie de întreaga armată pentru a ocupa locul. Planul dumneavoastră, domnule, funcționează perfect!

— Şi să las o forță inamică în spatele meu? Serios?

— Ei bine…

— Duşmanii morți nu pot riposta. Vom distruge această armată până la ultimul şi apoi vom cuceri *Centrul de Comunicații*. Avem forța şi timpul necesar. Acum pleacă, încheie el cu o privire dură.

Tonith zâmbi în spatele lui Karaksk care se retrăgea rapid. Bothanii erau duplicitari, oportunişti şi lacomi – caracteristici pe care le înțelegea bine şi pe care le putea manipula. Iar ondulația blănii lor permitea unei persoane istețe să îi citească atât de uşor.

* * *

— Am o misiune pentru tine.

Odie stătea în poziție de drepți în fața Comandantului plutonului de recunoaştere şi a unui alt ofițer pe care îl recunoscu după gradele de la guler ca fiind inginer.

— Acesta este Locotenent-colonelul Kreen, Comandantul batalionului nostru de geniu. Formațiunea stâncoasă unde l-ai întâlnit pe sergentul Maganinny… vreau să-l duci pe Colonelul Kreen acolo. Chiar acum.

— Da, domnule, răspunse Odie.

— Să mergem, soldat, spuse Colonelul Kreen.

Plecă făcând un scurt semn din cap către Locotenent. În timp ce el şi Odie se îndreptau cu pas vioi spre sediul batalionului de geniu, el o informă despre misiune.

— Am un convoi de schifuri de marfă încărcate şi gata de plecare. Vreau să-l

conduci înapoi la formațiunea de stânci, unde vor descărca şi vor pregăti o altă poziție defensivă. El îi zâmbi, dar inima ei sări o bătaie când interpretă instantaneu natura acelei mişcări drept ceea ce era cu adevărat. Nu este o retragere, o avertiză el. Stabilim doar o bază de aprovizionare din spate. Zâmbi liniştitor, văzând expresia ei. Eşti pregătită să pleci chiar acum?

El râmji. Încrederea lui era liniştitoare, dar acea uşoară pauză spunea multe.

— Da, domnule! răspunse Odie cu entuziasm.

Deoarece nu era nevoie de ea pentru nicio misiune de recunoaştere în acest moment, fusese repartizată în centrul de comunicații de teren al armatei pentru a lucra în specialitatea ei secundară – şi se plictisea de moarte.

* * *

Soldatul din trupele de recunoaştere Odie Subu îşi călărea speederul în timp ce urma îndeaproape cele trei sute de vehicule ale batalionului de geniu care se adunau pentru mişcarea înapoi, spre redută. Erau buldozere, poduri mobile, nivelatoare, defrişoare, excavatoare şi mai multe maşini exotice ale căror utilizări nu le putea ghici. Cele mai numeroase, însă, erau transportoarele de marfă, multe dintre ele fiind marcate cu simboluri pe care ea le recunoscu ca indicând că încărcăturile lor erau muniție explozivă. Estimă că se afla destul explozibil în convoi pentru a distruge întreaga poziție a armatei. Se întrebă pentru scurt timp de ce nu ordonase Generalul Khamar inginerilor să folosească explozibilii pentru a distruge armata de droizi. Apoi îşi dădu seama că nu aveau cum să ducă explozibilii în mijlocul armatei de droizi fără ca cel care făcea treaba să fie ucis înainte de a-şi îndeplini misiunea. Totuşi, gândi ea, i se părea o risipă să nu pună ceva explozibil în calea droizilor, pentru a distruge cât mai mulți posibil atunci când aceştia vor urma armata în retragere.

Ei bine, decise ea, *Generalul Khamar trebuie să ştie ce face*. În plus, de unde ştia ea că inginerii nu amplasaseră deja explozibili pentru a distruge droizii atunci când treceau pe acest teren?

— Cercetaş de recunoaştere, veni vocea Colonelului Kreen prin comunicatorul de pe cască.

— Aici cercetaşul, domnule, spuse ea în microfon.

— Suntem pregătiți. Dă-i drumul.

Odie aruncă o ultimă privire asupra convoiului. Orice rută ar fi ales, trebuia să fie potrivită pentru cel mai mare dintre vehiculele tehnice. Scuturarea capului ei trecu neobservată în interiorul căştii. Cea mai mare dintre acele maşini era atât de mare, încât avea să fie nevoită să îi conducă pe o rută ocolitoare.

— Pornim, domnule, spuse ea şi ambală speederul.

Nu era capabilă să conducă convoiul cu viteză, nici măcar la cei 250 de kilometri pe oră, cât era tot ce putea să facă speederul ei. Pe acest teren accidentat, trebuia să mențină viteza sub 50 de kilometri pe oră, care era cea mai mare viteză pe care o puteau atinge vehiculele mai lente din convoi – uneori trebuia să încetinească până la puțin mai mult decât o simplă fugă pe jos pentru ca acestea să țină pasul, iar alteori trebuia să încetinească deoarece Colonelul Kreen spunea că ridicau un nor de praf prea mare. Distanța pe care trebuiau să o parcurgă era de numai zece kilometri, în linie dreaptă. Dar traseul pe care trebuia să-l urmeze, încoace şi încolo şi, uneori, luând-o înapoi, făcea ca distanța să fie de aproape patru ori mai mare – şi

mai mult de patru ori mai lungă decât timpul necesar pentru a o parcurge.

Dar în cele din urmă reuşiră. Se opri şi se dădu la o parte, în timp ce vehiculele de geniu treceau în trombă.

Colonelul Kreen îşi puse vehiculul de comandă să iasă de pe traseu lângă ea.

— Foarte bine, soldat, spuse el. Voi avea grijă ca Generalul Khamar şi Comandantul plutonului tău să primească amândoi un raport despre cât de bine te-ai descurcat. Acum ar fi bine să te întorci.

— Mulțumesc, domnule.

Odie salută şi aşteptă până când Comandantul inginer intră înapoi în vehiculul său înainte să-şi întoarcă speederul şi să plece. Se întoarse cu viteză maximă.

* * *

Locotenentul Erk H'Arman ştia că se prăbuşeşte, dar chiar şi în timp ce se prăbuşea spre sol, rămase calm, apelând la fiecare fibră a corpului său şi la toată îndemânarea pe care o putea aduna pentru a-şi salva nava. Lovitura primită de la nava de luptă inamică îl izbise ca un ciocan şi îl trimisese într-o rotire necontrolată în jos. Abia reuşise să-şi stabilizeze nava la doar o mie de metri deasupra solului. Sistemul său hidraulic ceda rapid şi ştia că nu mai avea decât două opțiuni: să se ejecteze sau să se prăbuşească cu nava sa. Deocamdată nu era niciun incendiu în interiorul carlingii. Cea mai mare teamă a unui pilot era să ardă de viu în cabina sa de pilotaj; prăbuşirea nu era o problemă – asta s-ar fi terminat repede.

Acesta fusese cea mai bogat în ținte acțiune pe care Erk şi colegii săi piloți o întâlniseră vreodată. Nici măcar în numeroasele sesiuni de antrenament simulate nu se gândise cineva să programeze atât de multe ținte. Deja, trei piloți din aripa lui Erk fuseseră uciși izbindu-se de navele de vânătoare inamice – nu intenționat, ci pur şi simplu pentru că erau prea mulți pentru a zbura fără să lovească unul. Lupta continua departe, foarte departe deasupra lui Erk. Inamicul învingea, dar acum Erk H'Arman era hotărât să-şi salveze viața şi, dacă era posibil, nava.

O furtună de praf se dezvoltase dedesubt, întunecând terenul. Costumul lui Erk era plin de transpirație, iar el ştia că trebuie să fi pierdut doi litri de lichide în timpul luptei. Deja această pierdere de lichid îi provoca sete. Dar nu avea de ales: trebuia să coboare în acea furtună. Apoi luă o decizie.

— Ei bine, bătrâne, murmură el în timp ce se străduia să-şi mențină nava de luptă echilibrată, nu am de gând să te părăsesc.

Se va prăbuşi odată cu nava sa de luptă.

* * *

Odie era abia la jumătatea drumului de întoarcere către armata principală, după ce îi ghidase pe ingineri către formațiunea stâncoasă unde urmau să sape noile poziții defensive, când furtuna se abătu cu o bruschețe şi o ferocitate tipice pentru astfel de evenimente pe Praesitlyn. Vântul urcă rapid la cincizeci sau şaizeci de kilometri pe oră, lovind-o din toate părțile şi făcând dificil controlul speederului. Se opri şi *îşi trase fermoarul*. Milioane de granule de nisip explodară spre ea. Când, în sfârşit, furtuna se va sfârşi, ceea ce se putea întâmpla peste zece minute sau peste zece zile, ştia că casca ei va fi albită de nisip. În acel moment, însă, nu putea vedea

nici măcar la doi metri în față. Coborî şi, oprind repulsoarele, îşi răsturnă speederul şi se ghemui lângă el pentru a aştepta să treacă furtuna.

Un vuiet care zgudui pământul, momentan mai puternic chiar şi decât vântul urlător, o cuprinse, în timp ce un obiect uriaş trecu la nu mai mult de zece metri deasupra locului în care stătea. Pământul tremură sub ea, iar coada uriaşă de flăcări care ieşi din norul de praf era atât de fierbinte încât putu să o simtă chiar şi prin hainele ei de protecție. Auzi un zgomot strident de zdrobire, precum impactul unui obiect metalic. La ceva distanță, în dreapta ei, apărut o scurtă strălucire roşiatică, care fu imediat ascunsă de norii de praf care se rostogoleau. O navă de vânătoare tocmai se prăbuşise la mică distanță de locul în care se afla ea. Nu auzi nicio explozie, aşa că presupuse că nava se prăbuşise aproape intactă. *Oare a supraviețuit pilotul?* se întrebă ea. Apoi se întrebă a cui era nava. Rămase întinsă lângă speederul ei, nehotărâtă dacă să investigheze sau nu.

Vântul se domoli brusc şi, ridicând capul deasupra cadrului speederului, Odie văzu strălucirea slabă a motoarelor navei de vânătoare doborâte. Era familiarizată cu designul tuturor tipurilor de nave Separatiste – aceasta era una dintre sarcinile ei ca soldat de recunoaştere – dar la această distanță, în condiții proaste de vizibilitate, nu putu spune cărei tabere îi aparținea nava prăbuşită. Tot ce putea vedea era că nu se rupsese în urma impactului. Îşi îndreptă speederul, încălecă şi porni spre nava doborâtă. În timp ce îşi croia drum, îşi desfăcu husa şi îşi scoase blasterul de mână.

Când se apropie suficient de mult pentru a vedea însemnele navei de luptă, o identifică drept navă de luptă a forțelor de apărare de pe Praesitlyn. Cupola era închisă şi nu putu vedea pilotul. Nava de vânătoare ticăia, scârțâia şi gemea ca o ființă vie îndurerată, în timp ce componentele sale supraîncălzite începeau să se răcească. Se întrebă dacă va exploda. Nu mai avea timp de pierdut. Sări de pe speeder şi se urcă pe aripa navei de luptă. Nu putea să vadă prin cupolă. Lovi cu pumnul în ea şi, brusc, aceasta se deschise. Pilotul stătea în hamul său, cu blasterul îndreptat direct spre fața ei.

— Nu trage! strigă ea, îndreptându-şi instinctiv propriul blaster spre bărbat.

Înghețară pentru o clipă foarte lungă, cu armele îndreptate unul spre celălalt.

— Ei bine, spuse în cele din urmă pilotul, coborându-şi blasterul, cât mă bucur să te văd!

Odie îl ajută să iasă din ham şi se ghemuiră la pământ, sub aripa navei.

— Ai apă? întrebă el. Am coborât atât de grăbit încât echipajul de la sol nu a avut timp să-mi încarce sistemul de hidratare.

Ea desfăcu plosca de doi litri legată de speederul ei şi i-o dădu. El bău cu moderație şi i-o dădu înapoi cu mulțumiri. În timp ce făcea asta, îşi studia noul însoțitor. Era mică şi se gândi că ar putea fi drăguță după ceea ce putu vedea din bărbia şi buzele ei de sub cască. La fel, Odie îl scruta şi ea. *Un pilot!* Piloții de vânătoare erau singurii oameni din armată cu care trupele de recunoaştere simțeau vreo legătură. La fel ca şi soldații de recunoaştere, piloții operau pe cont propriu, în fața tuturor celorlalți, supraviețuind datorită curajului şi îndemânării lor. În aceeaşi clipă, fiecare îşi dădu seama la ce se gândea celălalt şi râseră amândoi.

— Ei bine, spuse pilotul, cred că orice vom face, o vom face împreună. Eu sunt Erk H'Arman. Tu cine eşti?

Îi întinse o mână. Odie fu surprinsă că un ofițer îi vorbea cu atâta dezinvoltură – nici măcar nu se identificase ca ofițer – dar îşi reveni repede.

— Soldat Odie Subu, plutonul de recunoaştere, domnule.

Ea îi luă mâna şi i-o strânse.

— Recunoaştere? Asta e bine, foarte bine. Mă poți duce înapoi la bază, iar eu mă pot întoarce în luptă.

Lui Odie îi plăcu sunetul vocii lui. Avea o tăietură pe frunte în urma accidentului, dar sângele care i se scursese pe o parte a feței se uscase. Părul scurt şi negru şi ochii albaştri izbitori, compensați de un ten ruginiu, îl făceau să arate ca un sportiv în aer liber care tocmai se întorcea dintr-o drumeție lungă.

Vântul scăzuse semnificativ până acum. Odie se ridică în picioare.

— Domnule, urmați-mă! zise ea, întinzând mâna pentru a-l ajuta să se ridice.

În acea clipă, lumea din jurul lor explodă.

Capitolul 6

Lupta pentru *Centrul de Comunicații Intergalactice* fu aprigă, dar de scurtă durată, iar rezultatul nu a fost niciodată pus la îndoială. Viteazul Comandant Llanmore şi soldații umani şi Sluissi din batalionul său ştiau că restul armatei lor, chiar dacă încă lupta şi nu fusese deja distrusă, nu era în măsură să le vină în ajutor. Ştiau că acum misiunea lor era să întârzie capturarea *Centrului* suficient de mult timp pentru ca Reija Momen şi tehnicienii ei să distrugă echipamentul de comunicații. Au reuşit doar parțial.

— Stop! le ordonă Reija tehnicienilor ei când primii droizi de luptă dădură buzna în camera de control. Nu le opuneți rezistență. Nu vreau ca vreunul dintre voi să fie ucis.

Dar nu i-a putut salva pe toți. Trei tehnicieni nu i-au auzit comanda şi au continuat să distrugă echipamentul. Au murit când droizii au deschis focul asupra lor.

— Cred, doamnă, că suntem pe cale să devenim prizonieri, murmură Slith Skael.

Păşi în fața Reijei pentru a o proteja de droizii care înaintau, în timp ce toți ceilalți ridicau mâinile în semn de capitulare. Cu lovituri şi îmbrânceli, droizii îi mânară pe tehnicieni în centrul camerei de control şi îi înconjurară, cu armele pregătite. Droizii de curățenie se învârteau în jurul corpurilor celor trei tehnicieni, frecând mizeria de pe podea. Unul dintre ei, programat să transporte cantități mici de gunoi, încerca în zadar să mute unul dintre cadavre. Frustrat, acesta emise un zgomot zbârnâit, dar nu renunță să încerce. Dacă situația nu ar fi fost atât de disperată, Reija ar fi găsit încercările droidului extrem de amuzante.

— Ce urmează? întrebă cineva.

— *Linişte!* ordonă unul dintre droizi.

— Cer să vorbesc cu Comandantul vostru! spuse Reija cu o voce plină de autoritate.

Un droid țâşni în jurul lui Slith şi înfipse țeava blasterului său în secțiunea mediană a Reijei, lăsând-o fără aer. Slith se întoarse şi o prinse la timp pentru a o împiedica să cadă. Îşi mută protector apendicele caudal între Reija şi droid, în timp ce o strângea în brațe.

— *Linişte!* repetă droidul.

— Ah, foarte emoționant. O siluetă înaltă şi cadaverică intră în camera de control. Se înclină uşor spre Reija, care stătea aplecată, gâfâind în brațele lui Slith. Pot să mă prezint? Sunt Amiralul Pors Tonith din *Clanul Bancar InterGalactic* şi sunt acum la conducerea acestei stânci mizerabile. Se înclină din nou. Prefăcându-se sfidător, îşi perie nişte praf de pe mantie. Apoi zâmbi către Reija, dezvăluindu-şi dinții oribil de pătați. Presupun, doamnă, că sunteți administratorul-şef al acestei instalații?

Nu aşteptă un răspuns, ci le făcu semn droizilor să se dea la o parte. Liniştea încăperii fu întreruptă de un *vâj, vâj, vâj, vâj*.

— Ce e zgomotul ăsta infernal? Tonith se uită prin încăpere până când văzu

droidul de curățenie care făcea zgomotul. Chestiile astea blestemate sunt mereu printre picioarele noastre. Distrugeți-l, îi spuse el unuia dintre droizii de luptă.

Într-o clipă, dispozitivul de curățare fu zdrobit. Componentele căzură pe podea, iar alți droizi se grăbiră să măture resturile. Tonith zâmbi, ridică din umeri ca şi cum şi-ar fi aşezat pelerina mai confortabil şi întinse mâna spre Reija, dar Slith şuieră şi îşi ridică apendicele în defensivă.

— Ce galant! rânji Tonith, dar făcu un pas rapid înapoi. Mai opune-te o dată, gunoi Sluissi, şi voi pune să fii ucis. Vino aici, femeie!

Arătă cu degetul spre podea, în fața lui.

— Generalul Khamar… Reija se strădui să-şi tragă sufletul. Generalul Khamar şi forțele sale nu sunt atât de departe, şi o să vină să…

Tonith clătină din cap, prefăcându-se trist.

— Din păcate, nu. Micuța şi ineficienta voastră armată a fost distrusă. Acum, vino aici.

— Doamnă? întrebă Slith, reticent să o lase să plece.

— Sunt bine, prietene, oftă Reija.

Slith îi dădu drumul, iar ea merse nesigură până în fața lui Tonith. El zâmbi larg. Ea era suficient de aproape pentru a-i simți respirația, care era extrem de urât mirositoare. Zâmbind şi mai larg, Tonith îi expiră deliberat în față.

— Întotdeauna v-am urât pe cei ca voi, mârâi Reija.

Cu ani în urmă, una dintre familiile *Clanului* îl ajutase pe tatăl ei cu ipoteca pe ferma sa în timpul unei perioade de recolte proaste, dar când acesta nu a putut să achite la timp ratele împrumutului, i-au confiscat proprietatea. Totul foarte legal şi foarte nefericit, dar bătrânul şi-a pierdut ferma. Soții Momens au fost nevoiți să se mute la oraş, iar pierderea fermei sale iubite l-a făcut pe tatăl Reijei să cadă într-o stare de depresie care, în cele din urmă, l-a dus la moarte.

— Oh? Tonith se aplecă acum foarte aproape de Reija. Iubire? Ură? Aceste emoții nu înseamnă nimic pentru mine. Şi nici viața ta, femeie. Sunt aici pentru a face o treabă şi voi sunteți doar *bunuri* pentru mine, nimic mai mult decât *bunuri*.

Reija se săturase. Mâna ei țâşni din reflex pentru a lovi cu palma peste fața acelei *creaturi* care venise să-i distrugă viața şi să-i ucidă subalternii. *Lovitura* mâinii ei îi sperie pe toți, dar pe nimeni la fel de mult ca pe Pors Tonith, care se clătină înapoi într-unul dintre droizii săi, cu o mână strânsă la obraz şi o privire de surpriză totală pe chip, atât de ridicolă încât Reija, ştiind că nu avea nimic de pierdut, începu să râdă. Cu o forță şi o agilitate neaşteptate, Tonith sări în față, o apucă pe Reija de păr şi o aruncă la podea. Slith sări să-şi protejeze şefa, iar Tonith se răsuci spre el.

— Ucideți reptila asta! strigă el.

Cel mai apropiat droid îşi îndreptă blasterul în direcția lui Slith, în timp ce tehnicienii, unii țipând de frică, se ghemuiră în afara liniei de foc.

— Nu! Nu! țipă Reija de unde zăcea pe podea. Nu mai ucide! Te rog, nu mai ucide!

Tonith îi făcu semn droidului să lase arma jos.

— Ascultați-mă cu toții, spuse el, adresându-se micului grup. Sunteți complet abandonați de Republică, iar Praesitlynul este acum proprietatea *mea.* Sunteți prizonierii mei. Veți fi tratați bine dacă îmi veți urma ordinele.

Reija reuşi să se ridice din nou pe picioare.

— Am expediat un mesaj de ajutor către Coruscant, începu ea, ştiind că era o

cacealma, dar fiind hotărâtă să spună ceva sfidător.

Tonith îi făcu semn să tacă.

— Vrei să spui că ai *încercat* să trimiți un astfel de mesaj. Dar ştii că nu a fost primit niciodată. Am blocat toate transmisiunile către şi dinspre Praesitlyn. Niciun mesaj de aici nu va ajunge vreodată pe Coruscant, dacă nu vreau eu. Zâmbi din nou. Nimeni nu ştie ce se întâmplă aici, iar când vor afla, va fi prea târziu. Ei bine... Dădu din cap în fața tehnicienilor speriați şi se înclină din nou în fața Reijei. A fost o experiență destul de emoționantă, acest scurt interviu, dar acum trebuie să mă întorc la armata mea.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, dar chiar când era pe punctul de a ieşi din camera de control, se opri ca şi cum şi-ar fi amintit ceva şi se întoarse spre Reija.

— Doamnă, încă un lucru mic. Ține-ți gura aia mare închisă de acum încolo, sau te voi preda droizilor.

Cu asta, ieşi pe uşă învârtindu-şi mantia.

* * *

Furtuna de praf începuse din nou şi, mai rău, temperatura scăzuse vertiginos. Odie şi Locotenentul Erk H'Arman găsiră adăpost într-o aglomerare de stânci şi se ghemuiră tremurând sub slaba protecție oferită de prelata pe care o desfăcuse ea din rucsacul cu echipament.

— Ce facem acum, domnule?

— Hei, hai să lămurim un lucru: nu mai folosim chestiile astea de protocol militar, bine? Eu sunt Erk şi tu eşti Odie. Sunt un pilot de luptă, îți aminteşti? Nu un ofițer de stat major. În plus, dacă vom scăpa vreodată, cred că tu vei fi cea care ne va scoate din asta. Acum, dacă am fi fost într-o navă de luptă...

Râse şi o lovi uşor pe umăr. O rafală puternică de vânt amenință să smulgă prelata de la sol, dar se prinseră de țesătura uşoară şi reuşiră să o țină pe loc.

Atacul masiv al navelor lui Tonith de pe orbită împotriva armatei Generalului Khamar îi prinsese pe cei doi în câmp deschis, între liniile principale şi poziția fortificată. Ambele poziții fuseseră bombardate şi apoi asaltate de trupele terestre. Neputând să facă nimic pentru a ajuta, se adăpostiseră şi aşteptaseră rezultatul bătăliei, care nu întârzie să apară şi nici nu fu vreodată pus la îndoială. Cu ajutorul electrobinocularului, Odie nu văzuse niciun semn de rezistență în niciunul dintre cele două locuri, odată ce luptele se domoliseră.

— Droizi de luptă, spusese ea cu voce şovăitoare. Mii.

Droizii de luptă se aflau pe creasta unde îşi avea tabăra armata Generalului Khamar. Şi apoi, ca şi cum chiar şi vremea s-ar fi aliat cu invadatorii, furtuna de praf începuse din nou, iar Odie şi Erk fuseseră nevoiți să găsească acel adăpost precar.

— Câtă apă avem? întrebă acum Erk.

Odie îşi verifică plosca.

— Ceva mai puțin de un litru.

— Ei bine, capitularea nu este o opțiune.

— Nu.

— Există vreun loc unde să ne ascundem pentru o vreme?

— Da, dar nu ar trebui să ne întoarcem la *Centru*? Poate că încă mai rezistă.

Erk clătină din cap.

— Poate, dar *Centrul* trebuie să fie obiectivul Separatiştilor şi cred că ar trebui să rămânem aici până când vom fi siguri cine deține locul. În plus, ai văzut cu ochii tăi cât de puternică este această forță invadatoare. Clătină din cap. Nu, nimeni nu a rezistat acolo în spate.

— Oh, nu! Umerii lui Odie începură să tremure pe măsură ce impactul a ceea ce se întâmplase se conştientiza. Toți prietenii mei! Toată lumea...

Erk îi puse o mână pe umăr.

— Şi ai mei, Odie, şi ai mei. Asta se întâmplă în război. Ah, am fost o echipă pe cinste, murmură el. Apoi respiră adânc. Uite. Suntem încă în viață şi vom rămâne aşa, spuse el, atât pentru a se linişti pe sine, cât şi pe ea. Hei, eu nu sunt un pedestraş. Nu voi rezista mult timp aici jos dacă mă laşi baltă.

— D-da. Da. Adică, nu, nu te voi lăsa baltă. Lasă-mă să mă gândesc. Sunt nişte peşteri la aproximativ şaptezeci şi cinci de kilometri la sud-est de aici, începu ea. Le-am văzut în timpul patrulărilor. Ne putem ascunde acolo. Nu ştiu ce e în ele, poate că e apă. Am o mică rezervă de rații la speederul meu. Ne vor ajunge pentru o vreme dacă o luăm uşor.

— Poți să ne duci acolo în *asta*? dădu Erk din cap spre furtuna din jurul lor.

— Hei! Tu ştii să pilotezi o navă de vânătoare? Sigur că pot să ne duc acolo! râse ea fără umor.

— Ştii, după ce ieşim din asta, de ce nu te oferi voluntar pentru antrenamentul de zbor? spuse Erk.

Ea pufni.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da. Ai atitudinea potrivită. Haide. Poate că suntem pe cont propriu, dar doi *duri* ca noi? Doamne, cu abilitățile tale şi cu mintea mea...

— Mintea meu şi priceperea ta...

— Acum chiar vorbeşti ca un pilot de vânătoare!

Dădură mâna unul cu celălalt.

* * *

Le trebuiră două zile chinuitoare pentru a găsi peşterile. Puțina cantitate de apă pe care o aveau se epuizase în momentul în care ajunseră la adăpost, iar ei erau în pragul deshidratării. Dar cel puțin trecerea la răcoarea umbroasă a peşterilor îi scuti de efectele devastatoare ale soarelui arzător.

— Trebuie să găsim apă, icni Odie.

— Îmi spui mie? cârâi Erk. Hai să ne odihnim o vreme la răcoare, apoi putem căuta o cale de coborâre în peşteri. Ar trebui să fie apă pe aici pe undeva. Ştii cât de extinse sunt aceste peşteri?

Ea clătină din cap.

— Nu. Ne-am oprit aici o dată într-o misiune de recunoaştere de rutină, dar nimeni nu a fost interesat să facă vreo explorare.

Se odihniră o vreme înainte să-şi recăpete suficiente forțe pentru a începe căutarea. Odie scoase o rachetă de semnalizare de un alb strălucitor dintr-o pungă de la centura de echipament pentru a lumina drumul.

— Asta va arde timp de douăzeci de minute, îi spuse ea lui Erk peste umăr, în timp ce mergeau cu grijă pe podeaua plină de pietre. Apoi va trebui să trecem la o

altă culoare.

— Asigură-te că păstrezi câteva, ca să putem găsi drumul înapoi.

Lumina pătrunzătoare le proiecta umbrele uriaşe pe pereții din jurul lor, ca nişte creaturi groteşti din peşteri.

— Stai aşa! strigă Erk brusc. Mută lumina aici. Indică un petic de stâncă care părea mai întunecat decât împrejurimile. Trecu o mână peste ea. Umiditate! Apa se infiltrează prin această rocă. Am găsit apă.

Puțin mai departe, pasajul îngust se lărgi brusc într-o peşteră uriaşă.

— Hei! strigă Odie. Vocea ei răsună de pereții camerei. Ținu deasupra capului racheta de semnalizare. Nici măcar nu pot vedea tavanul. Locul ăsta e imens.

— Ascultă! Erk ridică o mână. Ascultă. Aud apă curgătoare! Tu o auzi, Odie? E un pârâu subteran acolo jos.

Podeaua cavernei se înclina treptat în jos şi, pe măsură ce se îndreptau spre fundul ei, sunetul minunat al apei curgătoare le parveni distinct de undeva din față, unde un izvor rece de apă proaspătă se vărsa într-un iaz adânc, înainte să se grăbească să dispară mai adânc în cavernă. Odie înțepeni racheta de semnalizare între două stânci şi se aruncă cu tot corpul în bazin; Erk o urmă imediat. Băură amețiți de lichidul glorios şi dătător de viață.

Zăboviră în peşteri timp de două zile, pentru a se recupera.

— Trebuie să mergem mai departe, spuse Odie în seara celei de-a doua zile, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că nu mai avem mâncare.

— Ce zici să pornim mâine la prima oră? sugeră Erk. Vom zbura până când se va face prea cald şi apoi ne vom odihni până seara târziu. Putem acoperi ceva teren în timpul nopții, dacă există destulă lumină de la stele pentru a vedea. Cât timp crezi că ne va lua să ajungem la *Centrul de Comunicații*?

— Două, poate trei zile? Terenul este foarte accidentat acolo şi va trebui să ocolim puțin ca să ajungem. Putem supraviețui cu doi litri de apă timp de trei zile? Tot ce avem pentru a o transporta este această ploscă.

— Va trebui să o facem. Avem speederul tău – asta ne va scuti să ne cheltuim toată energia mergând pe jos. O vom lua uşor şi vom economisi cât mai mult posibil fluidele corporale. Odie, nu e nimic ce nu putem face împreună!

Îşi puse brațul în jurul umerilor ei şi o sărută uşor pe obraz. Fața ei se înroşi şi mai mult decât de obicei, apoi se întoarse şi îl sărută din plin pe buze. Se ținură îmbrățişați o vreme.

— Ah, spuse Erk în cele din urmă, ce ți-am spus? Eşti cel mai bun coleg de escadrilă pe care l-a avut vreodată un pilot!

După un moment, Odie spuse:

— Mă întreb dacă a supraviețuit vreunul dintre ai noştri...

— Sunt sigur că unii au făcut-o. Haide, să dormim puțin.

Rămaseră întinşi unul lângă altul o vreme îndelungată, fără să vorbească, gândindu-se în schimb la ceea ce i-ar putea aştepta. Chiar înainte să adoarmă, Erk se întoarse spre Odie.

— Poate că suntem singurii rămaşi în viață pe această stâncă blestemată, dar vom rămâne aşa, nu?

— Absolut, răspunse Odie.

Apoi se ghemui mai aproape de căldura lui Erk.

Capitolul 7

Dar nu erau singuri – nu chiar.

— Este chiar stilul proştilor ăştia parşivi, remarcă Zozridor Slayke spre unul dintre ofițerii săi. Senatul Republicii a fost întotdeauna prost în ceea ce priveşte cheltuielile pentru apărare. Lasă un loc strategic ca acesta să fie apărat doar de o mică garnizoană. Ce te aştepți să facă Separatiştii? Să stea cu mâinile în sân?

— Forțele Republicii sunt împrăştiate, domnule, răspunse ofițerul, ridicând din umeri. Intrăm acum?

Îi zâmbi comandantului său şi se aplecă înainte, nerăbdător. Acesta era momentul pe care îl aşteptase. Zozridor Slayke îi răspunse cu un zâmbet.

— Şi să le facem surpriza vieții lor scurte? Sigur că da. Adună-mi comandanții.

Atmosfera era tensionată în camera de gardă a lui *Plooriod Bodkin,* aşa cum era întotdeauna înainte de plecarea la luptă – dar nu era vorba de nervozitate. Ofițerii adunați în jurul hărților de luptă erau încărcați de anticiparea acțiunii, ca un grup de câini de luptă Cyborreeni care aşteptau să fie eliberați de stăpânii lor.

Zozridor Slayke, însă, era relaxat, aşa cum era întotdeauna. Fiind cu un cap deasupra ofițerilor săi, un grup mixt de oameni şi ființe non-umane, nu ar fi fost confundat niciodată cu altceva decât cu *liderul*. Nu era vorba doar de tunica sa fără grade, cu mânecă lungă, de tip militar, cu guler înalt, uniforma standard a ofițerilor din armata sa, ci şi de limbajul corporal al ofițerilor săi – fiecare se apleca expectativ spre el, anticipându-i cu nerăbdare cuvintele. Slayke proiecta încrederea unui om care ştia că este la conducere şi ştia ce face, iar ofițerii săi – şi fiecare soldat din flota sa până la cele mai mici grade – ştiau şi ei acest lucru.

— E foarte aglomerat acolo… Slayke făcu un gest către harta holografică a culoarelor spațiale din jurul Praesitlynului şi a Sluis Van. Acest comentariu generă câteva râsete în rândul ofițerilor săi. Ne depăşesc numeric cu cel puțin patru la unu. Făcu comentariul ca şi cum ar fi remarcat strălucirea stelelor care pâlpâiau pe hartă. Ei bine, acum că suntem aici, are cineva un plan?

Privi în jur expectativ.

— D-dar, domnule! Am crezut că *aveți* dumneavoastră! răbufni un bărbat care stătea lângă el, simulând groaza.

În acel moment, toată lumea izbucni într-un râs zgomotos. Cu toții ştiau că Zozridor Slayke avea cu siguranță un plan. Şi cu toții îl cunoşteau suficient de bine încât să nu fie nevoie să li se spună esența acelui plan: atac, atac, atac.

Slayke îi lăsă să se bucure de moment, apoi ridică o mână pentru linişte.

— Să vedem, la ultimul raport aveau o sută douăzeci şi şase de nave în cordonul din jurul Sluis Van, am dreptate? Dădu din cap spre şeful său de informații, care confirmă cifra. Asta nu e bine, continuă el, pentru că Sluissii vor fi ocupați cu apărarea propriei lor lumi. Iar flota Separatistă va fi, de asemenea, ocupată cu cordonul ei. Asta e bine, pentru că acele nave nu vor putea să intervină asupra noastră. Comandantul inamic şi-a împărțit forțele. Şi asta e bine. Iar Separatiştii nu ştiu că suntem aici… încă… Asta e şi mai bine.

Felul în care Slayke accentuase cuvântul *încă,* stârni şi mai multe râsete

binevoitoare printre ofițerii săi. Apoi arătă cu degetul spre afişajul sectorului Sluis.

— Are aproximativ două sute de nave pe orbită în jurul Praesitlynului, multe dintre ele nave capitale. Asta e rău. Îşi mângâie grijuliu barba scurtă şi neagră, apoi îşi frecă un deget arătător sub nas şi se trase de lobul urechii, ca şi cum nu ar fi fost sigur ce să spună în continuare. Dădu din nou din cap către şeful său de informații. Drona ta de recunoaştere raportează o mare armată de droizi acolo jos.

— Da, domnule. Se pare că au învins forțele de apărare şi au luat şi *Centrul de Comunicații Intergalactice*. Estimez, după numărul de transportoare de la sol şi cantitatea de echipamente desfăşurate, că armata depăşeşte un milion de droizi de luptă. Intenționează să rămână acolo o vreme, domnule.

— Ei bine, atunci. Sunt mai mulți decât noi. Asta e foarte rău, spuse Slayke. Dar sunt doar droizi! Asta e bine.

Alte râsete.

— Domnule, au reuşit să blocheze toate comunicațiile către şi dinspre Praesitlyn, spuse ofițerul şef de comunicații al lui Slayke.

Slayke nu făcu decât să dea din cap.

— Trebuie să presupunem, continuă ofițerul de comunicații, că Republica nu ştie ce s-a întâmplat. Nu ştiu cum au reuşit asta – trebuie să fie o tehnologie nouă. Afurisita de Federație a Comerțului are miliarde de credite investite în cercetare, aşa că nu este puțin probabil. Cel puțin comunicațiile noastre nu sunt afectate – până când ajungem pe Praesitlyn, oricum.

— Idioții ăştia din Senat, murmură Slayke ca pentru el însuşi, vor pierde acest război. Se sprijini cu ambele mâini pe marginea ecranului şi se concentră asupra navelor inamice din jurul Praesitlynului, mici puncte luminoase atât de numeroase încât semănau cu o centură de asteroizi în jurul planetei. Suntem singura forță aflată la distanță de lovire, spuse el. Cunoaşteți cu toții importanța Praesitlynului pentru Republică, pentru planetele noastre natale, pentru prietenii noştri, pentru familiile noastre. Făcu o pauză, apoi spuse liniştit: Iată cum o vom face.

Flota lui Slayke era mică în comparație cu cea pe care urma să o atace, formată din nave de luptă *CloakShape*, remorchere purtătoare de tunuri şi cutere uşoare din clasa *Phoenix Hawk.* Navele sale capitale erau formate din mai multe crucişătoare uşoare din clasa *Carrack*, corvete Corelliene, nave de luptă şi crucişătoare grele. În timp ce forțele sale terestre numărau doar cincizeci de mii de persoane, aceştia erau foarte bine pregătiți, foarte motivați şi dotați cu vehicule blindate, maşini militare cu două roți *Bespin Motors Storm IV* şi cu o gamă completă de arme de sprijin. Marele avantaj al acestei forțe mici era forța integrată de arme combinate de infanterie, aviație, blindate şi artilerie, care acționa conform unui plan de luptă atent gândit, dar flexibil. Mai mult, comandanții lui Slayke erau ofițeri în care acesta avea deplină încredere pentru a lua inițiative tactice în condițiile de fluiditate de pe câmpul de luptă. O persoană rezonabilă ar putea crede că era o nebunie totală să folosească o forță atât de mică pentru a ataca armata lui Tonith. Dar Zozridor Slayke nu era întotdeauna un om rezonabil.

Se întoarse spre ofițerii săi şi ridică pumnul.

— Intrăm aşa… Îşi îndreptă pumnul spre hartă. Un pumn uriaş şi blindat. Ne vom concentra toate forțele într-un singur sector din cordonul lor, îi vom lovi cu tot ce avem şi vom face o gaură pentru a debarca armata. Va fi foarte dur pentru navele noastre de pe orbită, adăugă el, dând din cap către căpitanii săi, dar ne vom baza pe

voi pentru a le dezechilibra flota orbitală. Odată ajunşi la sol, ne vom apropia de inamic şi îl vom apuca *de centură*, ținându-l strâns. În acest fel, flota lui nu va putea să ne atace fără teama de a-şi lovi propriile forțe. Atacul nostru inițial va fi o surpriză totală pentru ei şi le va lua ceva timp să îşi revină. Noi vom exploata această surpriză şi vom tăia direct prin ei. Făcu o pauză. Suntem pe punctul de a traversa un pod şi, odată trecut, îl vom arde în urma noastră. Este genul de acțiune *faci sau mori*.

Cu toții ştiau asta. Odată ajunsă la sol, armata lui Slayke nu mai putea fi întărită dacă lucrurile mergeau prost. Eşecul pur şi simplu nu era o opțiune. Dar Slayke nu era un prost prea încrezător.

— Am trimis un mesaj pe Coruscant, continuă el, cerând întăriri. Ridică din umeri. Poate că se pot lipsi de un Jedi sau doi.

Şi asta stârni râsete: toată lumea ştia cât de mult îi disprețuia Slayke pe Jedi.

— Ei bine, priviți lucrurile aşa, domnule, spuse un ofițer din spate. Nu va trebui să împărțim gloria cu ei!

— Bine spus! Înainte ca ei să ajungă aici să încurce lucrurile, ne vom distra cu soldații ăia de metal de acolo. Acum, ce părere aveți?

— *Să trăiți!* strigară ofițerii, lovindu-şi cizmele la unison pe punți.

— Veți primi ordinele de operațiuni înainte să vă întoarceți la navele voastre, anunță Slayke.

Dar încă nu erau liberi. Acesta era marele moment al lui Zozridor Slayke. Riscase totul, devenise chiar un nelegiuit cu un preț pe capul său, pentru a ajunge în acest loc cu această armată, în acest moment crucial. Acum se vedea pe sine însuşi ca fiind punctul de sprijin al istoriei.

Slayke se ridică la înălțimea sa maximă, adresându-se ofițerilor – multora, pentru ultima oară. Aceşti soldați fuseseră recrutați din toată galaxia şi ajunseseră în poziții de încredere şi autoritate în această mică armată prin curaj, devotament şi abilități demonstrate.

— Amintiți-vă cine sunteți! strigă el. Ultimul cuvânt răsună în compartiment. Ceea ce sunteți pe cale să întreprindeți nu este făcut pentru faimă, recompensă sau ambiție; nu sunteți constrânşi să intrați în această luptă din necesitate, ca nişte sclavi! Mergem în luptă acum din simpla datorie față de popoarele noastre.

Slayke făcu o pauză. În camera de gardă se aşternuse o linişte deplină. Erau lacrimi în ochii unora – toți erau concentrați asupra Comandantului lor. Slayke respiră adânc. Când vorbi din nou, îşi ridică vocea la timbrul său deplin, iar aceasta răsună din pereții despărțitori:

— *Fiii şi Fiicele Libertății* se aşteaptă ca fiecare persoană să-şi facă datoria!

* * *

Odie şi Erk nu se îndepărtară prea mult de peşteri când, din nou, pământul de dedesubt şi aerul din jurul lor răsunară şi reverberară în sunetele bătăliei, de data asta ceva mai departe.

— Cred că Generalul Khamar contraatacă, spuse Odie, scoțându-şi casca.

Erk dădu la o parte pânza pe care o folosea pentru a-şi proteja fața de particulele de nisip purtate de vânt şi cercetă cerul.

— Nu prea cred. Priveşte!

Arătă spre nord, unde, chiar deasupra orizontului, degete strălucitoare de

flăcări se prelungeau din cer. Cerul de acolo explodă brusc în fulgere strălucitoare, urmate câteva secunde mai târziu de un vuiet adânc; unul dintre stâlpii de flăcări care cobora spre pământ înflori într-o crizantemă strălucitoare de foc.

— Nave care aterizează! strigă el. Una tocmai a fost lovită. Este o forță de ajutor – Coruscantul a trimis o forță de ajutor!

Îşi aruncă brațele în jurul lui Odie şi o sărută impulsiv pe obraz.

Odie fu atât de surprinsă – şi mulțumită – încât nu ştiu cum să reacționeze, aşa că spuse repede:

— Sergentul Maganinny a spus că trupele de recunoaştere merg întotdeauna spre sunetul armelor. Mergem?

— Întoarce chestia asta şi hai să mergem!

Dar când Odie apăsă pedala de picior, motorul speederului nu făcu decât să scâncească slab.

— A rămas fără putere?

Erk spera că nu părea atât de îngrijorat pe cât se simțea. Sări de pe speeder pentru ca Odie să poată accesa compartimentul cu celule de energie găzduit în spate.

— Nu, răspunse ea, cu o expresie îngrijorată pe față. Şi chestiile astea nu necesită de obicei întreținere.

— Poftim, uită-te la asta. Erk arătă o mică gaură în capacul carcasei, pipăind-o cu un deget. Ai fost lovită. Simte marginile din jurul acestei găuri: a ars prin carcasă.

— Am avut o întâlnire cu nişte soldați inamici, spuse ea, deschizând capacul.

Făcu o grimasă şi se uită în altă parte. Compartimentul era plin de pietriş, iar celula de energie era acoperită cu nisip topit, transformat în sticlă. În timp ce stăteau şi priveau, celula scoase o mică pocnitură şi se ridică un fir subțire de fum.

— Asta este, spuse ea. Acum suntem pe jos.

Făcu un pas înapoi şi se uită la speeder pentru o clipă, apoi începu să plângă.

— Hei! Erk puse o mână pe umărul ei. Suntem în regulă. O să reuşim.

— Nu e vorba de asta. Odie clătină din cap. Este… este speederul meu!

— Oh, spuse Erk, lovindu-se în gând. Ar fi trebuit să ştiu, mormăi el. Un soldat de recunoaştere şi speederul său, un pilot şi nava sa de luptă. Ridică din umeri. Haide, soldat, suntem amândoi văduvi acum.

Odie zâmbi printre lacrimi.

— E o prostie, dar, ei bine, ştii, speederul ăla şi cu mine…

Îşi aruncă mâinile în sus.

— Cât de departe crezi că suntem de *Centru*?

— Poate şaptezeci şi cinci sau o sută de kilometri?

— Putem să ajungem pe jos?

Odie îşi scutură ploscă.

— Dacă ne putem conserva apa.

Amândoi băuseră cât de multă apă puteau să rețină înainte să plece din peşteri, în încercarea de a se aproviziona pentru lunga călătorie care îi aştepta, dar se gândiseră că aveau să meargă pe speederul lui Odie, nu pe jos.

— Ştii dacă este apă pe drum?

Odie clătină din cap.

— Ne vom uita pe parcurs.

Deschise compartimentul de depozitare de sub scaunul ei şi începu să scoată obiectele de care ar fi avut nevoie în timpul călătoriei.

— Avem tot ce ne trebuie, nu-i aşa? spuse Erk cu ironie.

— Ei bine, sper că pantofii pe care îi porți vor rezista.

Odie arătă cu un gest spre propriile cizme grele, echipamentul standard pentru trupele de recunoaştere, care aveau nevoie de astfel de încălțăminte pentru a-şi proteja picioarele de tufişuri, pietre şi resturi. Cizmele lui Erk erau mult mai uşoare şi nu păreau foarte rezistente.

— Cu mine ca şi copilotul tău, vom reuşi, răspunse Erk în timp ce, făcând o plecăciune, îi ceru să deschidă drumul.

* * *

— Suntem *ce*? strigă Tonith, sărind în picioare şi vărsând o parte din ceai pe partea din față a robei albe când şeful său de personal îi spuse că sunt atacați. De către cine? Vreau detalii complete, ceru el, recăpătându-şi o parte din calm.

— Se pare, domnule, că am fost urmăriți de o altă forță. Nu puteau veni de pe Coruscant sau Sluis Van şi trebuia să fie mică pentru a nu fi detectată...

Tonith îi făcu nerăbdător un semn cu mâna lui Karaksk.

— Treci la treabă.

Deja mintea lui lucra. Nu-i plăceau surprizele, dar trebuia să se descurce cu ele. Până când Bothanul termină cu raportul său, blana îi ondula încontinuu, dar cu cât veştile deveneau mai proaste, cu atât Tonith se liniştea mai mult.

— Domnule, îndrăzni Karaksk, cred că ar fi trebuit să rămâneți cu flota. Navele sunt aruncate în confuzie.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, le regretă şi aproape că se chirci la izbucnirea furioasă care era sigur că va urma.

Tonith ridică o mână.

— Nu, problema va fi decisă aici, nu pe orbită. Făcu o pauză, iar Karaksk suspină uşurat că Amiralul lăsase fără răspuns remarca sa. Foarte bine, continuă Tonith, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. Ei sunt mult mai mici decât forța noastră; sunt în spatele nostru. Iată ce vor face: vor încerca să se apropie de noi cât mai curând posibil, să se apropie suficient de mult încât navele noastre de pe orbită să nu poată trage asupra lor de teamă să nu ne lovească. Ar trebui să ne aşteptăm la un plan de luptă flexibil şi la multă inițiativă individuală – ar trebui să aibă asta, şi îndrăzneală, pentru a ne ataca în felul acesta.

Ridică un arătător osos şi îl flutură spre Bothan.

— Există o linie subțire între îndrăzneală şi nesăbuință. Să vedem cum putem întoarce asta împotriva lor. Începeți să fortificați imediat pozițiile. Îi vom lăsa să ne atace cât vor. Când forțele lor vor fi epuizate, atunci vom contraataca.

Cu grijă, Tonith îşi recuperă ceaşca de ceai. Scutură cele câteva picături rămase şi, metodic, într-un gest bine exersat, mai turnă din lichidul aburind. Din apropiere se auzea vuietul unei lupte. Rânji, dezvăluindu-şi dinții pătați de purpură.

— Ah, o provocare, zise el, sorbind ceaiul. Foarte interesant, foarte interesant, într-adevăr.

Singurul factor la care Zozridor Slayke nu se gândise era Pors Tonith.

Capitolul 8

Cancelarul Suprem Palpatine făcu o serie de apeluri, unul dintre ele către Senatoarea Paige-Tarkin.

Senatoarea Paige-Tarkin nu-l mai văzuse niciodată pe Cancelar atât de îngrijorat, fie că era sau nu de vină imaginea transmițătorului HoloNet. Părul său părea chiar mai gri decât în realitate, iar fața îi era mult mai marcată de îngrijorare. Simți un veritabil val de milă pentru marele om. Îl urmărise cu atenție de când preluase puteri suplimentare pentru a face față amenințării Separatiste şi credea că grija serviciului public în această criză îl obosea pe bietul om.

— Aceasta este o chestiune de maximă urgență, spuse el. Trebuie să vă văd imediat.

— Nu putem discuta despre asta acum? întrebă ea. Aştept oaspeți la cină.

— Nu, mă tem că acest loc nu este sigur pentru ceea ce avem de discutat. Imaginea Cancelarului zâmbi cu tristețe. Îmi cer scuze că vă întrerup planurile în felul acesta, doamnă Senator.

— Nu, nu, deloc, domnule, sunt la dispoziția dumneavoastră. Cât timp credeți că vom sta?

— Ar putea dura ceva timp, doamnă Senator. Îmi cer scuze din nou.

Ea ezită. Fiind membră a puternicei familii Tarkin, Paige-Tarkin era o admiratoare neabătută a Cancelarului Suprem, iar în viața ei publică şi privată îl descria ca fiind singura persoană care putea conduce Republica spre victorie în această criză. *Acum, el, care îşi dedicase întreaga viață serviciului public, îşi cerea scuze pentru că îi cerea să întrerupă o seară acasă cu prietenii pentru a se ocupa de afaceri galactice importante?*

— Nicio problemă, răspunse ea, cu vocea cuprinsă de emoție, dar puteți să-mi dați vreo idee despre ce este vorba?

— Tot ce pot să vă spun e că a apărut o situație care ar putea avea consecințe dintre cele mai grave pentru locuitorii sectorului Seswenna, doamnă Senator.

Inima lui Paige-Tarkin tresări – Eswenna era sectorul pe care îl reprezenta în Senat.

— Unde ne vom întâlni?

— În apartamentul meu, cât de repede puteți ajunge aici. Trebuie…

— În apartamentul dumneavoastră, domnule Cancelar Suprem? spuse ea. Nu în biroul dumneavoastră?

Palpatine clătină din cap.

— Este o chestiune extrem de delicată – cel mai bine ar fi ca nimeni să nu ştie încă despre întâlnire. Droizii de securitate îmi cercetează apartamentul chiar în timp ce vorbim; ar dura mai mult timp pentru a asigura securitatea biroului meu. Acum trebuie să invit şi alte persoane, aşa că vă rog să mă scuzați.

Imaginea dispăru înainte ca ea să poată întreba cine ar putea fi ceilalți. Paige-Tarkin îşi anulă repede angajamentele, se schimbă şi ceru un mijloc de transport.

Mas Amedda primi următorul apel. În calitate de Preşedinte al Senatului şi adept loial al Cancelarului Suprem, Amedda era cunoscut mai ales pentru că îşi

ținea gura închisă şi menținea ordinea în timpul dezbaterilor din Senat. De asemenea, susținuse acordarea către Cancelarul Suprem a puterilor suplimentare de care credea că Palpatine avea nevoie pentru a face față Separatiştilor. Palpatine ştia că se poate baza pe Amedda în această criză, iar ajutorul său va fi de neprețuit atunci când va izbucni inevitabila dezbatere în Senat.

Apoi, Palpatine o apelă pe Jannie Ha'Nook de pe Glithnos, membru senior al Consiliului de Securitate şi Informații. Ha'Nook vedea totul în termeni de profit şi pierdere pentru ea însăşi. Deşi avea o minte oarecum independentă, ea votase, de asemenea, pentru a-i acorda lui Palpatine puteri suplimentare.

Următorul pe listă fu Armand Isard, directorul Serviciului de Informații al Republicii, un om care ştia multe, dar spunea puține.

În cele din urmă, Palpatine îl chemă pe Sate Pestage, controlorul agendei executive a Senatului. Pestage era un maestru al persuasiunii. De multe ori de la preluarea de către Palpatine a puterilor suplimentare, Pestage îi convinsese pe Senatorii recalcitranți să îl sprijine pe Cancelarul Suprem.

Astfel, Cancelarul Suprem Palpatine îşi adună cei mai puternici aliați pentru a face față duşmanilor săi.

* * *

Apartamentul lui Palpatine era confortabil, dar nu ostentativ, aşa cum îi stătea bine unui funcționar public abstinent, aflat în slujba poporului. Deoarece nu toată lumea sosi în acelaşi timp, îşi angajă oaspeții în discuții mărunte până când fură toți prezenți. De îndată ce toată lumea luă loc, îi făcu un semn din cap lui Sly Moore, asistenta sa administrativă. La semnalul său, aceasta activă sistemul de securitate care oferea o asigurare suplimentară că nu le spiona nimeni deliberările.

— Puteți începe, domnule, anunță ea.

— Îmi cer scuze din nou că v-am adus pe toți aici într-un timp atât de scurt, începu Palpatine în timp ce oaspeții săi se instalau. Voi trece direct la subiect. O forță Separatistă foarte puternică a capturat Praesitlynul. O forță mult mai mică – de fapt, o forță neoficială – se opune invaziei, dar rezultatul acestei opoziții este foarte îndoielnic. Armand, prezintă-ne faptele aşa cum le ştim.

— O forță de invazie a Federației Comerțului – nu-i cunoaştem mărimea sau compoziția, dar trebuie să presupunem că este foarte mare şi foarte puternică – a cucerit Praesitlynul. Trebuie să presupunem, deoarece toate contactele au fost întrerupte, că ei dețin acum *Centrul de Comunicații Intergalactice*. De asemenea, trebuie să presupunem că se pregătesc să folosească planeta ca pe o trambulină pentru incursiuni ulterioare în Lumile Centrale. Am primit această informație într-un mesaj trimis de Comandantul forței pe care a menționat-o domnul Cancelar, care urmărea flota de invazie de ceva timp.

Paige-Tarkin oftă.

— Deci despre asta a fost vorba! exclamă ea, privindu-l pe Cancelar. Au făcut vreo mişcare împotriva sectorului Seswenna?

— Nu din câte ştim noi, răspunse Palpatine. Dar au nişte mijloace de a bloca transmisiunile, aşa că orice este posibil. Ştim însă că au masat în jurul lui Sluis Van o altă flotă de aproximativ o sută douăzeci şi cinci de nave de diferite clase, evident într-o operațiune de menținere, nu o invazie totală. Trebuie să presupunem că, odată

ce şi-au consolidat stăpânirea asupra Praesitlynului, da, vor acționa împotriva Seswennei, doamnă Senator, fie prin forță, fie prin persuasiune.

— Facem o mulțime de presupuneri aici. De unde ştim toate astea? întrebă Jannie Ha'Nook, uitându-se mai întâi la Palpatine şi apoi la Isard.

Cancelarul îi făcu semn din cap lui Isard să continue.

— Am primit informații despre eveniment de la Căpitanul Zozridor Slayke.

— Piratul? interveni Ha'Nook.

Îşi răsuci o şuviță de păr în jurul unui deget arătător şi îşi strânse buzele în timp ce se gândea.

— Nu mai este, zâmbi Palpatine. L-am grațiat.

— Şi ați făcut bine că ați făcut-o, adăugă Isard, pentru că în acest moment el şi armata sa – *Fiii şi Fiicele Libertății*, cum se numesc ei înşişi – sunt tot ce se opune forței Separatiste de pe Praesitlyn.

— Cine îi comandă pe invadatori? întrebă Ha'Nook.

— Din alte surse, răspunse Isard, zâmbind criptic, credem că ar putea fi Pors Tonith din *Clanul Bancar InterGalactic*. Aruncă o privire către Palpatine, care dădu din cap că ar trebui să continue. Nu ştim prea multe despre Tonith, dar nu este uşor de înduplecat. Ca finanțist, este cunoscut pentru cruzimea sa, aplicând o precizie şi o determinare aproape militară împotriva rivalilor săi. Se pare că a avut şi ceva succese în conducerea operațiunilor militare. Oricum, ultimul mesaj pe care l-am primit de la Slayke a fost că era pe cale să atace.

— Cât de mare este forța lui? întrebă Mas Amedda.

— Nu ştiu sigur câte nave capitale are, dar se estimează că are o armată de cincizeci de mii de ființe.

— *Mari bile de foc!* exclamă Paige-Tarkin. Şi se va confrunta cu o întreagă armată Separatistă cu o forță de mărimea asta? De necrezut!

Oaspeții se uitară cu toții unii la alții cu uimire.

Palpatine îşi întinse degetele, plasându-şi cu grijă vârfurile sub nas.

— Aşadar, începu el, situația este disperată. După cum ştiți cu toții, toate forțele noastre dislocabile sunt angajate în întreaga galaxie. Nu cred că Slayke, în ciuda calităților sale evidente de curaj şi ingeniozitate, va fi capabil să-i alunge pe invadatori. Îi poate doar deranja, îi poate întârzia şi, chiar dacă va reuşi acest lucru, fără îndoială că Federația Comerțului plănuieşte să trimită o altă forță copleşitoare pentru a securiza Praesitlynul.

— De ce ar lua Slayke şi armata lui o măsură atât de disperată? întrebă Ha'Nook.

Palpatine ridică din umeri şi zâmbi înainte să răspundă.

— Slayke este un idealist, o marfă rară în aceste vremuri. Zâmbi din nou şi gesticulă vag, ca şi cum ar fi spus că astfel de ființe sunt de neînțeles. Îşi drese gâtul şi îşi schimbă poziția. Acum înțelegeți de ce am convocat această întâlnire, continuă el. Nu vreau să le dau cetățenilor noştri impresia că luăm decizii pripite, dar trebuie să acționăm rapid în această seară. De asemenea, este foarte important ca cetățenii noştri să înțeleagă gravitatea a ceea ce s-a întâmplat şi să ne sprijine în totalitate în efortul nostru de a recuceri planeta şi de a-l susține pe Căpitanul Slayke – sau de a-l salva, dacă este necesar. Am nevoie de ajutorul vostru pentru că sunteți cu toții membri respectați şi influenți ai Republicii, care îi pot convinge pe alții să mă sprijine în acest demers. Ştiu, ştiu, pot trimite forțe după bunul plac, am puterea de a face

asta, dar suntem totuşi o democraţie şi nu vreau ca mai târziu să fiu acuzat că îmi exercit puteri dictatoriale sau ca deciziile mele să fie supuse criticilor după aceea. Mă bazez pe dumneavoastră pentru a-i convinge pe susţinători şi alegători că am acţionat în interesul Republicii şi că nu putem renunţa la lupta noastră pentru libertate din cauza unor răsturnări de situaţie temporare.

— Şi aş mai adăuga asta, spuse Isard. Slayke nu este un droid sau o armată de clone. Soldaţii săi sunt toţi voluntari şi indivizi foarte motivaţi. Îi va da lui Tonith de muncă pentru creditele sale.

— Ce forţe avem de care ne putem lipsi? întrebă Ha'Nook.

Palpatine se mişcă în scaun şi îşi întinse picioarele.

— Forţa de garnizoană de pe Centax Unu, aproximativ douăzeci de mii de clone. Ridică din umeri. Va trebui să le angajăm; sunt tot ce avem disponibil imediat.

Centax Unu, a doua lună a Coruscantului, fusese transformată în timpul primelor etape ale actualei situaţii de urgenţă pentru a oferi o bază de pregătire pentru operaţiunile militare.

— Deci asta înseamnă, domnule Cancelar, că nu vom mai avea nicio rezervă pentru a face faţă oricărei alte situaţii neprevăzute? exclamă Ha'Nook. Şi dacă avem nevoie de trupe aici, pe Coruscant? Domnule Cancelar, spuse ea, clătinând grav din cap, cred că aceasta este o gravă eroare strategică.

Cancelarul îşi încrucişă din nou degetele şi nu dădu niciun răspuns timp îndelungat. Ceilalţi rămaseră tăcuţi. În cele din urmă, Isard se aplecă în faţă pentru a vorbi, dar Palpatine îl reduse la tăcere cu o privire.

— Doamnă Senator, gândiţi-vă: odată ce Separatiştii şi-au consolidat poziţia pe Praesitlyn şi şi-au întărit garnizoana de acolo, nu vom putea niciodată să recucerim planeta. În loc să fie ochii noştri în acel sector vital, vor fi un pumnal îndreptat direct spre inima Republicii noastre. Nu avem de ales. Trebuie să acţionăm şi trebuie să o facem acum.

— Domnule Cancelar... Ha'Nook se aplecă în faţă, cu degetul arătător ridicat pentru a-şi sublinia punctul de vedere. Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce nu a fost Praesitlyn întărită mai devreme?

Palpatine ridică din umeri.

— Greşeala mea. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru că nu am prevăzut acest eveniment.

— Oraşul Tipoca ne-a promis un lot mare de întăriri, începu Isard.

— Când vor fi gata? răbufni Ha'Nook.

— În două sau trei luni.

Ha'Nook pufni şi se dădu înapoi în scaun.

— Va trebui să mă gândesc la asta, domnule Cancelar. S-ar putea să fie nevoie de un vot complet în Senat. La urma urmei, nu putem pune în pericol securitatea...

— Speram să evit asta, doamnă Senator, o întrerupse Palpatine. Bineînţeles că înţeleg ceea ce spuneţi. Dar, în situaţii de urgenţă, trebuie luate decizii; liderii trebuie să-şi asume responsabilitatea funcţiilor lor şi să se angajeze cu îndrăzneală...

— Şi să sufere consecinţele eşecului? ripostă Ha'Nook.

— Şi să accepte consecinţele, da, doamnă Senator, răspunse Palpatine. Se aşteptase la asta din partea lui Ha'Nook. Îi făcu un semn aproape imperceptibil din cap lui Sly Moore, care rămăsese tăcută în fundal în timpul acestei conversaţii. Doar Cancelarul Suprem o văzuse zâmbind. Acesta se ridică. Să ne gândim la asta? Vom

vorbi din nou dimineață.

— Şi cine va comanda această expediție? întrebă Paige-Tarkin.

Palpatine se îndreptă, îşi netezi roba, se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Un Maestru Jedi, spuse el.

* * *

Jannie Ha'Nook aproape că se aştepta la apelul care sosi la mai puțin de o oră după ce se întrerupse întâlnirea de la reşedința lui Palpatine. Nu o surprinse nici faptul că apelantul folosea un holocamuflaj pentru a-şi masca imaginea. Această tehnică era folosită frecvent pe Coruscant atunci când politicienii, lobbyiştii sau informatorii doreau să-şi păstreze necunoscută adevărata identitate.

— Tu eşti, Isard? întrebă Ha'Nook, râzând.

— Nu sunt Isard, doamnă Senator, răspunse interlocutorul cu o voce gravă şi adâncă, la fel de nerecunoscut ca şi imaginea care dansa în fața ochilor lui Ha'Nook.

— Ei bine, atunci treci direct la subiect. N-am mai mâncat de ore întregi.

— Sunt aliatul dumneavoastră, doamnă Senator, spuse imaginea, şi doresc să vă ajut.

— Cum? Acest lucru ar putea fi interesant.

— Ați fost recunoscută ca o persoană care este capabilă să fie mult mai mult decât un simplu practicant al intrigilor politice. Îmi pot folosi influența considerabilă pentru a vă promova cariera în moduri pe care nici măcar nu vi le puteți imagina.

Vocea avea o calitate irezistibilă, chiar hipnotică.

— Continuă.

Jannie îşi răsuci o şuviță de păr în jurul degetului arătător şi îşi strânse buzele gândind. Cu cât interlocutorul misterios vorbea mai mult, cu atât mai mult păr se înfăşura în jurul degetului.

— În galaxie vor avea loc mari evenimente. Tocmai ați venit de la o întâlnire în care se discutau.

— Cum ai...

Dar Ha'Nook îşi reveni imediat. Bineînțeles că cineva trăgea cu urechea – în ciuda tuturor măsurilor luate de Cancelarul Suprem Palpatine pentru a împiedica spionajul. Se făcea tot timpul pe Coruscant şi nimeni nu putea să o evite complet; securitatea totală nu era niciodată cu adevărat posibilă.

— Invazia de pe Praesitlyn nu este decât o undă într-un vast val al istoriei, doamnă Senator, iar eu sunt pe cale să vă ofer o călătorie pe acel val.

— Vă rog să continuați.

Ha'Nook începea să se bucure de acea conversație.

— Evenimentele care au loc acum în sectorul Sluis vor fi rezolvate. Când se vor rezolva, va fi nevoie de cineva care să *supravegheze* interesele Republicii acolo. Permiteți-mi să fiu sincer: o numire ca Ambasador plenipotențiar poate fi foarte profitabilă.

— Ah, oftă Ha'Nook.

— Da, rosti vocea.

— Poți aranja asta?

— Da.

— Cum?

— Pot. Dar mai întâi am nevoie de ceva de la dumneavoastră.

— Credeam că am ajuns la asta.

Ha'Nook zâmbi, dar pe moment era mai mult decât intrigată de conversație. Mintea ei era în vârtej. *Ambasador plenipotențiar?* I se părea corect. Munca unui simplu Senator, oricât de influent ar fi fost, putea fi extrem de plictisitoare, având de-a face zi de zi cu inepții precum proiecte de lege pentru îmbunătățirea sistemului de canalizare de pe Coruscant sau discuții interminabile despre o rezoluție stupidă care garanta libertatea religioasă a unor specii primitive de pe o bucată de stâncă îndepărtată. După o expunere suficientă la treburile de rutină ale Senatului în sesiune, nici măcar treburile importante nu mai reuşeau să fie o provocare sau să emoționeze. *Iată şansa de a fi cu adevărat responsabilă de ceva important!*

— Cancelarul Suprem Palpatine v-a cerut sprijinul pentru a trimite o forță de ajutor la Praesitlyn. Se poate baza pe dumneavoastră, doamnă Senator?

— Da, răspunse ea fără ezitare.

Ce diferență ar putea fi pentru mine, gândi ea*, dacă expediția de ajutorare eşuează şi Separatiştii învinge Republica? Dacă nu pot fi Ambasador, pot fi aliat.* Oricum ar ieşi acest război, Jannie Ha'Nook plănuia să fie de partea învingătorilor.

— Excelent! Rămâneți fermă în sprijinul Cancelarului, doamnă Senator, iar eu voi rămâne ferm în promisiunea mea de a vă răsplăti.

Transmițătorul se opri.

La celălalt capăt, Sly Moore se dădu pe spate în scaun şi zâmbi. Acum era timpul să trimită mesajul către Consiliul Jedi.

Capitolul 9

Jedi Nejaa Halcyon habar nu avea de ce fusese chemat atât de brusc să apară în fața Consiliului Jedi. Fusese deja mustrat pentru eşecul său. Poate că, după lunga perioadă de inactivitate care i-a fost impusă din cauza afacerii *Scarlet Thranta*, Consiliul Jedi era gata să-l repună în drepturi? Îşi dorea cu disperare o şansă de a se răscumpăra. Poate că această convocare era soluția.

Nervos, stătea în fața intrării în Camera Consiliului, netezindu-şi părul şi barba, adunându-se. Palmele îi erau transpirate. *Reacționez ca un Padawan*. Gândul îl făcu să zâmbească. Îşi îndreptă mantia şi intră în cameră.

Unsprezece dintre cei doisprezece membri ai Consiliului Jedi stăteau într-un semicerc, exact aşa cum îşi amintea de ultima dată când se prezentase în fața lor. Ferestrele imense încadrau o panoramă vastă care se întindea până la oraş, orizontul acestuia fiind redus la dimensiuni miniaturale de înălțimea Turnului Consiliului şi de depărtare. Miriade de pete negre, nave de tot felul angajate în treburile vastului complex metropolitan denumit Coruscant, zburau la orizont. Era o zi senină, iar soarele strălucea peste scenă. Pentru Halcyon, numai această privelişte merita o vizită la Consiliu, indiferent de mesajul pe care urma să-l primească. Se relaxă.

— Bine ai venit, Nejaa, spuse Mace Windu.

Halcyon se înclină, iar Yoda zâmbi.

— De când te-am văzut ultima oară, mult timp a trecut, spuse el.

— Da, Maestre, prea mult timp.

— Ai fost bine, Nejaa? Te-ai odihnit? întrebă Adi Gallia.

Halcyon se înclină din nou.

— Sunt bine.

— Avem o misiune pentru tine, spuse Mace Windu. Îi aruncă lui Halcyon o privire scrutătoare. Cancelarul Suprem Palpatine însuşi te-a recomandat pentru această misiune.

Halcyon încercă să nu-şi arate surprinderea.

— Eu... eu nu-l cunosc personal pe Cancelar, dar sunt onorat că are atâta încredere în mine, Maestre. De ce m-a recomandat? se bâlbâi el.

— Nu ştii de ce te-a recomandat Cancelarul Suprem? întrebă Maestrul Windu.

— Nu, nu ştiu.

Windu dădu din cap ca şi cum răspunsul negativ al lui Halcyon ar fi explicat totul.

— Cunoşti lumea Praesitlyn din sectorul Sluis? întrebă el brusc.

— Doar că avem un releu de comunicații important, dar eu nu am fost acolo niciodată.

Windu îi explică pe scurt ce se întâmplase. Halcyon ascultă cu o uimire crescândă; asta era într-adevăr o misiune majoră şi era onorat să i se încredințeze.

— Vei fi interesat să afli cine este cel care comandă forța prietenă, spuse Windu când termină de descris situația şi misiunea.

— Da, într-adevăr. Nimeni în afară de un Maestru Jedi nu ar îndrăzni să încerce un astfel de contraatac, doar dacă nu ar avea o dorință de moarte.

Îşi storcea creierii, încercând să-şi dea seama ce Jedi s-ar putea afla într-o locație din care putea lansa o astfel de misiune.

— Jedi, el nu este, spuse Yoda, chicotind uşor.

— Nu e un Jedi? întrebă Halcyon, uimit.

Membrii Consiliului schimbară rapid priviri între ei.

— Acel om este Zozridor Slayke, declară Maestrul Windu.

Urmă un moment de tăcere în Camera Consiliului Jedi.

Apoi, Halcyon îşi drese gâtul şi dădu din cap energic.

— Căpitanul Slayke este un bun soldat, spuse el.

Yoda zâmbi, iar ceilalți membri ai Consiliului se relaxară vizibil.

— Să te aud spunând asta, e bine, spuse Yoda.

Apoi dădu din cap către Mace Windu care vorbi pe un ton rapid şi tăios, ca şi cum ar fi citit un set de ordine.

— Nejaa Halcyon, vei conduce o forță de ajutor de douăzeci de mii de clone la Praesitlyn. Odată ajuns acolo, vei efectua o debarcare a armatei tale, vei prelua comanda generală a forței combinate şi vei distruge armata Federației Comerțului. Eşti autorizat să dispui de forțele terestre şi navale în conformitate cu planul de luptă pe care îl vei concepe personalul pe drum, pentru a îndeplini această misiune în cel mai rapid şi eficient mod posibil. Făcu o pauză. Poți să-ți alegi propriul personal şi să desemnezi pe oricine doreşti să fie secundul tău la comandă. Timpul este scurt. Când vei pleca de aici, te vei îndrepta spre Centax Unu, unde flota se pregăteşte de plecare. Vei efectua această plecare cu toată graba posibilă.

— Sunt onorat să accept această misiune, spuse Halcyon în mod oficial.

— Acest Slayke, să lucrezi cu el, poți? Față de el, animozitate nu mai simți pentru că ți-a furat nava? întrebă Yoda.

Halcyon făcu o plecăciune adâncă.

— Nu, Maestre Yoda. Slayke este un soldat inteligent şi descurcăreț. Am fost prea încrezător şi prost, iar el mi-a exploatat slăbiciunea. Mă bucur, încheie el cu un zâmbet, că îl am ca aliat şi ştiu că împreună vom zdrobi forțele Federației Comerțului.

Yoda aprobă din cap.

— În Ordinul nostru, Nejaa Halcyon, un adevărat Maestru tu eşti.

— Te gândeşti la cineva care ar putea fi ajutorul tău în această expediție? întrebă Windu.

— Da, Maestre. Anakin Skywalker.

Apăruse o urmă de surpriză în ochii lui Windu? Formidabilul Maestru Jedi era, ca întotdeauna, greu de citit. Dar tot ce a spus a fost:

— De ce?

— Este curajos, descurcăreț şi pregătit pentru o adevărată provocare. Şi se află aici, chiar acum, în *Camera Celor o Mie de Fântâni*.

— Dar această misiune necesită Comandanți Jedi, iar Anakin are o experiență limitată în conducerea trupelor, spuse Adi Gallia.

— L-am urmărit, răspunse Halcyon, şi am vorbit cu el. A studiat tacticile de pe câmpul de luptă şi bătăliile din trecut. Cred că este pregătit.

— Sfatul lui Obi-Wan Kenobi, ai cerut? întrebă Yoda.

— Îl ştiu pe Obi-Wan – am vorbit cu el despre Anakin. Mi-a spus că nu a comandat încă pentru că pur şi simplu nu s-a ivit ocazia, nu pentru că nu este

pregătit.

— Nu mai este nimeni altcineva disponibil? întrebă Adi Gallia.

— Sunt sigur că mai sunt şi alţii disponibili, răspunse Halcyon. Respiră adânc înainte să continue. Poate alți unul sau doi în afară de voi înşivă. Dar ce se întâmplă dacă apare o altă urgență, una care necesită un Jedi cu experiență în diplomație sau o altă misiune solo? Pe cine veți trimite dacă eu iau pe cineva mai experimentat, iar Anakin Skywalker este singurul Jedi rămas disponibil?

Windu îl studie pe Halcyon pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Lăsăm selecția subordonaților în mâinile tale capabile. Dar ține minte asta, Nejaa Halcyon: această misiune este un test atât pentru tine, cât şi pentru tânărul Anakin. Şi mai important, este un test pentru Republică. De rezultatul ei poate depinde soarta întregii galaxii. Fie ca Forța să fie cu tine.

* * *

Anakin îşi flexă degetele mâinii protetice şi privi pumnul pe care îl făcuse. Proteza care îi înlocuise brațul şi mâna dreaptă era chiar mai bună decât originalul. Degetele erau sensibile la atingere în mod electrostatic. Modulul de interfață care lega mâna de sistemul nervos permitea dispozitivului să funcționeze ca o mână umană normală. Unitatea era activată de o celulă de energie care nu avea nevoie de reîncărcare. *Dacă aş fi ştiut că va funcționa atât de bine, poate că aş fi înlocuit şi celălalt braț*, gândi el ironic. *Totuşi, dacă ar fi fost acoperit cu carne de sinteză...* Durerile fantomatice provocate de nervii inexistenți din mâna dispărută îl deranjau ocazional, dar erau cele mai mici dintre alte câteva tipuri de fantome care îl deranjau pe Anakin chiar acum.

Se ridică în picioare. Crângul în care îi ceruse Nejaa Halcyon să se întâlnească cu el era unul dintre multele situate la diferite niveluri ale Templului Jedi. Banca pe care se aşezase era umbrită de crengile proeminente ale copacilor care creşteau în jurul bazinului în care curgea o cascadă; o ceață uşoară plutea deasupra bazinului, condensându-se pe cărarea pe care se afla el. Per ansamblu, acesta era un loc foarte plăcut, dar Anakin Skywalker nu avea chef de locuri plăcute în acea zi. Coborî pe cărare pe o distanță scurtă, făcu o întoarcere bruscă şi merse înapoi spre bancă. Îşi înfipse cu putere pumnul drept în palma mâinii stângi. Sunetul satisfăcător de ascuțit al *loviturii* ar fi fost cândva amortizat de frunzişul din jur. Anakin îşi îndepărtă umezeala de pe mantie. *Voci?* Se răsuci. Doi Padawani, un băiat şi o fată, angajați într-o conversație, se apropiau pe cărarea din spatele locului în care se afla el, fără să-i observe prezența. Izbucniră brusc într-un hohot de râs. Îl văzură apoi, stând sub copacul din fața băncii care era evident destinația lor şi se opriră brusc.

— Oh, îmi pare rău, domnule, scăpă băiatul. Nu ştiam că este cineva aici.

Fata zâmbi nervoasă. Amândoi ştiau cine era Anakin.

Privind-o pe fată de aproape, Anakin îşi aminti – dureros – de Padme.

— Mă aflu aici în interes de serviciu din partea Consiliului Jedi. Sper că mă scuzați.

Nu era chiar o minciună: Halcyon se afla în fața Consiliului Jedi, aşa că orice veste ar fi avut pentru Anakin ar fi venit de acolo – într-un fel. Dar frustrarea lui față de amintirea neaşteptată a soției sale trebuie să fi fost prea evidentă în tonul vocii sale, pentru că fața tânărului se înroşi.

— Îmi pare rău, domnule, îmi pare foarte rău, se bâlbâi băiatul.

Cei doi se întoarseră în grabă şi plecară. Anakin îşi înăbuşi o străfulgerare de vinovăție pentru că îi vorbise tânărului atât de aspru, dar apoi clătină din cap. Nu. Trebuiau să învețe care le era locul, la fel ca şi el. Şi care *era* locul lui? Şi el era tot un Padawan, chiar şi cu toată experiența sa de luptă şi talentele recunoscute – şi cu sacrificiul brațului său în lupta personală – şi tot nu auzise niciun cuvânt că ar fi fost timpul să devină Cavaler Jedi. Stătuse săptămâni întregi pe Coruscant, studiind, exersându-şi abilitățile. În aceste circumstanțe, ar fi preferat să-şi petreacă timpul cu Padme. Nu*, nu te gândi la asta*, îşi spuse lui însuşi. *Gândeşte-te la viitor*.

Maestrul Halcyon avea de gând să-i ofere ceva – acesta trebuia să fie motivul pentru care ceruse această întâlnire. Coruscantul era plin de zvonuri în aceste zile. Toată lumea vorbea vag despre noi amenințări din partea forțelor Separatiste. Se pregăteau lucruri mari, iar Anakin tânjea să ia parte la toate acestea.

Jedi Nejaa Halcyon. Anakin ajunsese să îl cunoască destul de bine în timpul perioadei de leneveală forțată. Îl respecta pe Maestrul Halcyon, dar nu putea înțelege ce mersese prost în misiunea de pe Bpfassh, care se terminase cu o atât de mare ruşine pentru el şi pentru Ordinul Jedi. Detaliile specifice ale misiunii fuseseră ținute sub tăcere, dar totuşi se vorbea. Anakin presupunea că Halcyon fusese rechemat pe Coruscant deoarece Consiliul Jedi încerca să decidă asupra viitoarelor sale angajări, dar era prea politicos ca să întrebe. Ceea ce conta cu adevărat pentru Anakin, totuşi, era că Halcyon părea să-l placă şi să aibă încredere în el, iar acum s-ar putea ca asta să dea roade.

Simți apropierea lui Halcyon şi se întoarse să îl salute în acelaşi moment în care Halcyon spuse:

— Aş da un credit pentru gândurile tale.

Amândoi bărbații zâmbiră. Halcyon trecu un braț peste umerii lui Anakin.

— Tânărul meu prieten, anunță el, am venit cu veşti.

— Da?

În exterior, Anakin păstră o atitudine rece ca gheața, dar în interior inima îi bătea cu putere. Halcyon, însă, putu simți valul de anticipare din tânărul Jedi şi zâmbi mai larg.

— Consiliul Jedi ne trimite într-o misiune. Mi s-a dat o şansă de a-mi dovedi calitățile – nu, nu nega, Anakin, asta reprezintă misiunea, un test – şi am cerut să fii secundul meu la comandă. Consiliul a fost de acord.

Anakin simți o foarte mică urmă de dezamăgire. Halcyon, nu Consiliul Jedi, îi ceruse serviciile. Dar Consiliul fusese de acord, aşa că…

— Care este misiunea, Maestre?

— Cunoşti *Centrul de Comunicații Intergalactice* de pe Praesitlyn, din sectorul Sluis?

— Nu chiar. Ştiu că este un centru vital, dar nu ştiu mai mult de atât.

— A fost capturat de o forță Separatistă. Presupunem că garnizoana a fost înfrântă, dar forței inamice i se opune o armată prietenă care urmărea flota de invazie şi care a străpuns cordonul din jurul Praesitlynului. Acum sunt puternic angajați în luptă cu forța terestră Separatistă. Vom elibera acea armată, dacă se poate face acest lucru. Făcu o pauză. Nu ştim sigur cât de mare e forța Separatistă, dar este foarte puternică; să o înfruntăm nu va fi o treabă uşoară.

— Cine comandă forța de intervenție de pe Praesitlyn?

Halcyon zâmbi slab.

— Zozridor Slayke.

Anakin îşi ridică brusc privirea.

— Vrei să spui...?

— Da, chiar el – *nemesisul* meu. Buzele lui Halcyon se răsuciră într-un zâmbet ironic. Dar noi mergem acolo să recucerim Praesitlynul, Anakin. Dacă Slayke este încă în viață şi în stare să lupte până când ajungem acolo, ei bine, va fi atât de bucuros să ne vadă încât nu cred că voi avea vreo problemă în a lucra cu el.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic pentru o vreme. Apa stropea vesel în bazin; Anakin nu observă picăturile ocazionale de umezeală care îi cădeau pe ceafă de pe o creangă suspendată.

— Maestre, care va fi, mai exact, rolul meu ca secund?

— Vom avea o armată de douăzeci de mii de clone. O vom forma în două divizii. Eu voi deține comanda generală, precum şi comanda unei divizii, iar tu o vei comanda pe cealaltă. Dacă mi se întâmplă ceva, atunci tu vei comanda întreaga flotă. Poți s-o faci, Anakin – de aceea te-am ales. Făcu o pauză şi împinse cu vârful cizmei un bulgăre de pământ. Forța noastră include arme de sprijin şi unități de susținere, aşa că, pe lângă forța de infanterie a clonelor, vom avea mici contingente din toată Republica ca părți integrante ale armatei noastre. Va trebui să ne facem cea mai mare parte a planificării pe drum

— Când plecăm?

— În curând, foarte curând.

— Deci, care este primul nostru pas? întrebă Anakin.

— Primul pas? Ei bine, noi doi vom întâlni mai întâi pe cineva foarte special.

* * *

Nicio societate nu este lipsită de lumea interlopă. Cu mai mult de un trilion de locuitori, Coruscantul, bijuteria galaxiei, centrul Republicii, îşi avea scursurile adânc sub turnurile sale înalte. Coruscantul era ca un vast ocean: în timp ce pacheboturile de lux pline de petrecăreți fericiți străbăteau valurile de la suprafață, locuitori hidoşi, străini de lumină, se ascundeau în adâncurile întunecate, mult mai jos. În această lume îl aduse Maestrul Jedi Nejaa Halcyon pe Anakin.

Melcul Auriu, o pensiune dărăpănată cu un bar sordid în hol, era singurul loc activ pe o stradă lăturalnică fără ieşire, chiar lângă o arteră principală din subteran. Grămezile de gunoaie erau împrăştiate în şanț. O singură firmă care pâlpâia – celelalte lumini nu funcționau – asigura o iluminare slabă şi intermitentă. Capătul mai îndepărtat al străzii, dincolo de *Melcul Auriu*, era învăluit într-o beznă totală.

— Ce facem aici? şopti Anakin în timp ce îşi croia cu grijă drum printre gunoaie.

Un torent brusc de strigăte guturale şi zgomotul a ceva care se spărgea veni în surdină din interiorul *Melcului Auriu*, iar o creatură înaltă, reptiliană, izbucni din holul hotelului şi trecu pe lângă ei. Întrebându-se ce anume din galaxie ar putea speria un Barabel, Anakin îşi întinse mâna după sabie.

— Uşurel, Anakin, murmură Halcyon, punând o mână pe antebrațul lui.

Semnul de deasupra uşii de la *Melcul Auriu* pâlpâi. Anunța *MEL UL AU IU*, două dintre litere fiind de mult rupte în vreo încăierare între beți.

— Nu cred că vom avea probleme, continuă Halcyon, nu e nevoie să avem o armă în mână. Dar fii pregătit – pentru orice eventualitate.

Anakin aruncă o privire spre capătul străzii, unde simți că îl pândeşte ceva. Apoi se întinse cu Forța pentru a scana holul hotelului.

— Ei bine, şopti el, nu sunt persoane sensibile la Forță înăuntru, aşa că, să mergem.

Holul era un dezastru. Cea mai mare parte a mobilierului care mai era intact era neocupată, cu excepția a ceva care sforăia zgomotos pe una dintre canapele. Un ventilator suspendat agita leneş aerul viciat. Un funcționar plictisit, un personaj cu un set imens de urechi şi o trompă lungă, aruncă o privire către cei doi Jedi, scânci o exclamație şi dispăru sub tejghea. Mai mulți clienți stăteau la barul de pe o parte a holului. Podeaua de acolo era plină de resturi, rămăşițele unei mese şi ale unor scaune distruse – şi ceva care semăna suspect de mult cu un braț sau un picior proaspăt despărțit de proprietarul său. O siluetă cu aspect rău, era cocoțată singură la un capăt al barului. Alți trei clienți ai barului stăteau la capătul opus, cât mai departe de siluetă, ignorându-i cu grijă prezența.

— Grudo! strigă Halcyon.

În hol se făcu o linişte de mormânt. Chiar şi ventilatorul care vâjâia încet deasupra lor păru să se oprească din peripețiile sale leneşe. Barmanul scăpă paharul pe care se prefăcea că îl curăță şi se ascunse în spatele barului.

Silueta cocoşată se întoarse încet, se ridică în picioare şi se îndreptă spre ei. Anakin clipi. Avea o piele verde şi bășicată şi ochi proeminenți, multifațetați, iar o pereche de antene butucănoase îi ieşea din cap. Mai multe cuțite în teacă îi atârnau de cele două banduliere care-i traversau pieptul, iar alte cuțite stăteau în teci la centură. O pereche de blastere se aflau în tocuri pe aceeaşi centură. Anakin crezu că poate distinge alte unelte ale vânătorului de recompense ieşind ici şi colo. Lumina slabă strălucea umedă pe cuțite acolo unde metalul lor era vizibil, ca şi cum ar fi fost folosite recent. Această ființă era cel mai rău Rodian pe care îl văzuse vreodată Anakin – şi se îndrepta direct spre ei. Tânărul întinse din nou mâna spre sabie, dar Halcyon îl reținu cu un braț liniştitor; mâinile Rodianului erau goale.

De îndată ce ajunse aproape, vânătorul de recompense se năpusti înainte şi îl apucă pe Halcyon de talie şi dansă în jurul lui într-un cerc macabru.

— Halcyon! strigă el. Mă bucur să te văd, vechi prieten!

Se opri din dans, iar cei doi se îmbrățişară călduros.

— Acesta este Grudo, îi spuse Halcyon lui Anakin de îndată ce reuşi să se desprindă. Grudo, acest tânăr Jedi este Anakin Skywalker. Salută-l, Anakin.

Anakin zâmbi strâmb şi spuse:

— Bună ziua.

Rodianul îl eliberă pe Halcyon şi luă poziție de drepți.

— Jedi Anakin Skywalker, sergentul Grudo la raport, spuse el într-o Bazică impecabilă ce contrasta puternic cu înfățişarea sa. Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Sergent? întrebă Anakin, uimit de tonul Rodianului. Nu ştiam că vânătorii de recompense au grade.

Consumatorii, care îi ignoraseră cu atenție pe cei trei, întoarseră capul pentru o privire rapidă, apoi îşi îndreptară iar atenția spre băuturilor lor. Chiar şi barmanul trase cu ochiul din ascunzătoare atunci când Grudo izbucni într-un râset răguşit.

— Veniți, spuse Grudo şi îi conduse spre bar; consumatorii se cocoşară discret

peste băuturile lor. Barman! Ieşi de unde te ascunzi – vreau să cumpăr o băutură pentru prietenii mei!

Barmanul, un om nervos, cu faţa cenuşie, ieşi din ascunzătoarea sa. Arătând de parcă era gata să se arunce din nou spre siguranţă în orice moment, turnă un lichid galben murdar dintr-o sticlă care conţinea un fel de rădăcină în paharele care nu păreau prea curate. Grudo îşi ridică paharul în semn de toast. Halcyon şi Anakin îi urmară exemplul.

— Aaarrggh! Îh! icni Halcyon. Grudo îl bătu puternic între omoplaţi. Este tare chestia asta! gâfâi Maestrul Jedi, lovindu-şi pieptul cu pumnul.

Anakin sorbi cu precauţie din băutura sa. Lichidul îşi croi drum pe lângă buze, pe limbă, pe gât şi în adâncurile stomacului, unde explodă într-o minge de foc aprins. Se înecă.

— E bun! spuse el răguşit. Foarte bun! Mulţumesc... Grudo.

Grudo râse la încercarea patetică a lui Anakin de a-şi ascunde disconfortul.

— Nu e nimic *bun* în gustul acelei băuturi, spuse el. Ar trebui să incapaciteze Gamorreenii, Trandoshienii, Wookieeii şi alte specii mari, astfel încât vânătorii de recompense Rodieni să îi poată lua în custodie fără să fie răniţi.

Rodianul era mai mic decât un bărbat uman normal, dar Anakin îşi aminti de Barabelul care fugise urlând pe stradă şi privi atent spre mizeria din hol.

— Nu mă simt câtuşi de puţin incapacitat, Grudo. Eşti sigur că trebuie să tranchilizezi o persoană mare pentru a o captura?

Grudo râse şi îi dădu o palmă pe spate.

— Poate. *Dacă* aş fi un vânător de recompense.

— Dacă nu eşti un vânător de recompense, ce cauţi pe Coruscant? Credeam că singurii din lumea ta care au voie să plece de acasă sunt vânătorii de recompense.

Grudo ridică un deget cu vârful ca o ventuză în faţa botului său ţuguiat, atât de asemănător cu un om care ridică un deget la buzele strânse pentru a face pe cineva să tacă, încât Anakin începu să râdă.

— Dacă nu spun *eu*, nu poţi spune nici *tu*, şopti conspirativ Rodianul. Apoi se întoarse spre Halcyon. Mă bucur să te văd din nou, Halcyon. Şi sunt destul de fericit să-l întâlnesc şi pe Jedi Skywalker.

— Şi eu m-am bucurat foarte mult când am auzit că încă eşti aici, Grudo. Deşi sunt surprins că nu ţi-ai găsit o altă slujbă.

Grudo ridică din umeri.

— Din păcate, e adevărat. Asta este greu de imaginat în timp de război. Dar... ştiţi cum e cu reputaţia de vânător de recompense. Clătină din cap. Face ca Rodienii cinstiţi să găsească cu greu de lucru ca soldaţi. Ai o slujbă pentru mine, Nejaa?

— Posibil.

— Am auzit că sunt probleme pe Praesitlyn.

Cei doi Jedi se priviră unul pe celălalt, surprinşi.

— De unde ştii asta? întrebă Anakin.

Grudo ridică din umeri.

— Umblă vorba.

Halcyon oftă.

— Ei bine, dacă ei ştiu despre misiunea noastră, ştiu şi Separatiştii, sau vor şti în curând. Îi aruncă o privire suspicioasă băuturii şi dădu paharul murdar la o parte, apoi îi spuse lui Anakin: Grudo nu e vânător de recompense, este un vechi soldat. A

participat la mai multe bătălii şi la mai multe campanii decât majoritatea soldaților obişnuiți. A condus trupe în luptă toată viața lui. Vreau ca el să vină cu noi. Va fi un plus pentru echipa noastră, mai ales când vine vorba de conducerea operațiunilor cu unități mici. Se întoarse spre Grudo. Vrei să vii cu noi?

— Deci voi doi veți fi Generalii acestei misiuni, spuse Grudo.

Halcyon tresări şi mormăi:

— Nimeni nu ar trebui să ştie asta.

Grudo zâmbi.

— Vei avea nevoie de un sergent major bun. Mai ales puiul ăsta. Aruncă un braț surprinzător de puternic peste umerii lui Anakin, forțând nasul tânărului Jedi aproape de paharul său. Hai să bem un ultim pahar – pentru vremurile trecute şi pentru viitor! Se aplecă peste bar pentru a privi la barmanul fricos. Dă-ne un rând de chestii bune de data asta!

Capitolul 10

Atât Locotenentul Erk H'Arman, cât şi soldatul de recunoaştere Odie Subu primiseră pregătire de supraviețuire şi erau conştienți de pericolele deshidratării. Dar niciunul dintre ei nu fusese pregătit pentru acea lungă plimbare prin regiunea deşertică care se dovedi a fi mult mai dificilă decât anticipase oricare dintre ei. Una era să zbori pe deasupra ei la zece mii de metri sau să zbori în patrule de speeder cu comunicații şi camarazi în stânga şi în dreapta, dar să mergi pe jos, fără nicio pregătire prealabilă, era cu totul altceva. Deşi încercau să îşi conserve mica rezervă de apă, căldura, lipsa de umiditate şi efortul fizic cu care se confruntau la fiecare pas îi făceau să piardă mai mult lichid decât puteau înlocui. De asemenea, soarele arzător era atât de intens încât aproape că îşi doreau să-i lovească o altă furtună de nisip, doar pentru a le oferi ceva adăpost. Începură să facă băşici, chiar şi sub haine. Iar în prima noapte, când căldura din timpul zilei se răspândi în spațiu, aproape că înghețară de frig.

La prânz, în a doua zi, aveau probleme serioase. Găsiră o stâncă şi se culcară la umbra ei.

— Hai să ne odihnim aici o vreme, hârâi Erk.

Odie nu se obosi să răspundă, ci se lăsă jos, ridicând un nor de praf. Rămaseră acolo, gâfâind în căldura intensă. Plosca lui Odie era demult goală, dar niciunul dintre ei nu-şi amintea când sau cine sorbise ultimele picături din ea. Le era din ce în ce mai greu să-şi concentreze gândurile asupra a ceva.

Dimineața, Erk deveni conştient că Odie spunea ceva.

— Ce? întrebă el răguşit, dar ea nu răspunse imediat.

Ea mai spuse ceva, cu mai multe cuvinte, dar el nu le putu desluşi. Cu efort, se rostogoli şi se întoarse cu fața la ea.

— Ce ai spus?

— Hai să ne întoarcem acasă, Tami, răspunse ea. E timpul să mâncăm.

Tami? Oh, da, nu era unul dintre prietenii lui Odie? Lui Erk îi era greu să-şi amintească exact – oricum, credea că era cineva pe care îl menționase ea.

— Odie..., gâfâi Erk, dar se rostogoli pe spate, prea epuizat ca să-i atragă atenția că avea halucinații.

Odie continuă să vorbească cu tovarăşul ei imaginar.

Căldura îi învălui ca o pătură arzătoare, în ciuda umbrei oferite de stânca de deasupra – şi, pe măsură ce minutele se scurgeau şi soarele se mişca treptat, chiar şi acea uşoară protecție începea să dispară. Odată ce se va întâmpla, se vor prăji. Dar acum nu puteau face nimic în privința asta. În curând, soarele arse peste ei ca un cuptor furios. Aerul era atât de fierbinte încât îi durea să respire.

Treptat – totul se întâmpla cu încetinitorul – Erk deveni conştient că ceva bloca lumina soarelui. Ridică ochii spre acel ceva. Era imens. Îşi întinse aripile uriaşe şi scoase un sunet groaznic. Un cioc uriaş plin de dinți ascuțiți ca briciul prinse unul dintre picioarele lui Odie şi muşcă. Erk fu vag conştient că nu exista o astfel de creatură pe Praesitlyn, dar era totuşi aici. În timp ce îşi dădea capul pe spate pentru a înghiți membrul, Erk scoase arma din dotare cu ultimele puteri rămase şi trase.

* * *

Să priveşti o armată pregătindu-se să pornească într-o campanie era una dintre cele mai interesante experienţe din viaţă, după aceea de a se trage asupra ta şi a fi ratat. Rodianul Grudo fusese împuşcat şi ratat de multe ori, dar chiar şi el prinse ritmul momentului în timp ce flota cu baza pe Centax Unu se pregătea de război.

În timp ce forţele terestre disponibile ale Republicii se limitau la cele douăzeci de mii de clone care se îmbarcau acum pe navele care aşteptau – din fericire –, forţele navale erau de o putere considerabilă, constând în multe nave capitale – suficient, gândi Halcyon, pentru a străpunge flota Separatistă care bloca Praesitlynul. Situaţia de la suprafaţa planetei ar fi fost o altă problemă, dar ajungerea acolo, spera el, ar fi trebuit să fie cel puţin uşoară.

Halcyon îşi alese ca navă amiral fregata *Ranger* din clasa *Centax*. Construită de experţii constructori de nave de pe Sluis Van şi echipată în şantierul naval de pe Centax Unu, *Ranger* era o navă rapidă şi puternică, echipată cu cele mai noi arme şi sisteme auxiliare. Pe acea navă, Halcyon ţinu primul său consiliu de război, în timp ce flota se pregătea de plecare.

— Avem forţe terestre dislocabile de douăzeci de mii de clone. Le voi forma în două divizii. Eu voi comanda una, iar Anakin pe cealaltă. După cum văd lucrurile, fiecare divizie ar trebui să fie formată din patru brigăzi de patru batalioane, fiecare cu patru companii de infanterie. Acest lucru ne va oferi o mare manevrabilitate în atac şi…

Grudo strâmbă din nas.

— Credeam că ştii mai bine de atât, Halcyon. Nu e de mirare că te-am bătut atât de uşor încât… Îl surprinse pe Anakin privindu-l cu un interes intens şi renunţă să continue. Împarte-ţi diviziile în câte trei: trei brigăzi, fiecare cu trei batalioane de trei companii.

— Ce? întrebă Halcyon.

— Cred că ceea ce vrea să spună, interveni Anakin, este că *doi în atac, unul în spate*, nu este doar formaţia militară standard, ci şi o structură mai puternică. Cu formaţiuni mai mari ai mai multă putere în luptă. Ataci cu două brigăzi, batalioane sau companii şi păstrezi una în rezervă. Cel puţin aşa este în tot ce am studiat eu.

Hohotul de râs al lui Grudo se legăna odată cu botul său în timp ce-şi scutura capul dintr-o parte în alta.

— Cred că vârsta te-a afectat, Halcyon – uiţi lucruri pe care le ştie chiar şi unul mai tânăr!

Halcyon aprobă din cap cu părere de rău.

— Mă corectez, atunci. Ne vom organiza trupele într-o formaţie triunghiulară. Să trecem la logistică, continuă el rapid.

Anakin îl ascultă cu atenţie.

* * *

Zilele următoare trecură într-un vârtej de activitate. Cei doi Jedi şi tovarăşul lor Rodian începură curând să lucreze ca o echipă bine unsă. Grudo îl urma pe Anakin peste tot, dând sfaturi ori de câte ori era cazul, dar în rest nu spunea prea

multe. Infanteria clonelor fusese împărțită între mai multe transportoare, pentru a minimiza pierderile în cazul în care era lovită o navă, aşa că cei trei erau ocupați să se deplaseze între nave. Seara se întâlneau în cabina lui Halcyon pentru a trece în revistă detaliile zilei.

Într-o seară, Halcyon îl întrebă pe Anakin:

— Eşti familiarizat cu capacitățile trupelor specializate?

Se referea la cele cincizeci de clone din trupele de comando de la bordul crucişătorului de luptă *Teyr*. Anakin aprobă din cap. Clonele erau antrenate pentru a fi folosite doar în cele mai periculoase misiuni şi, ca atare, erau crescute pentru a avea un grad mai mare de gândire şi acțiune independentă decât trupele obişnuite. Echipați cu armuri şi arme foarte avansate, erau capabili să lupte cu succes pe cont propriu, dar cu un comandant Jedi, potențialul lor în atac era practic nelimitat.

— Sunt ale tale, atunci, îi spuse Halcyon. Ia-l pe Grudo, du-te pe *Teyr* şi fă cunoştință cu ei.

Surprins şi mulțumit, Anakin nu pierdu timpul şi luă o navetă spre crucişător.

Mai devreme, preluase comanda diviziei sale, se întâlnise cu comandanții de brigadă, batalion şi companie, se prezentase trupelor, le inspectase rândurile şi le pusese întrebări iscoditoare despre armura, echipamentul şi armele lor. Grudo îl pusese să se informeze asupra acestor lucruri şi să citească rapoartele de pregătire pe care le prezentaseră comandanții diviziei.

— Eşti conducătorul lor, spusese el. Soldații nu respectă un comandant care nu le cunoaşte armele, echipamentul şi tacticile mai bine decât ei. Dar ține minte asta: toate clonele sunt ca nişte frați – frați gemeni – şi toate clonele cred că sunt cei mai buni. Lucrează cel mai bine sub comanda propriilor ofițeri; nu ar lupta sub comanda mea. Sub tine, da, desigur, pentru că eşti un Jedi. Dar, deşi te respectă ca Jedi, acum trebuie să le arăți că te pot respecta şi ca soldat. Trebuie să le arăți, *înainte* să intri în luptă, că ştii ce faci.

Anakin făcu tot ce putu, iar Grudo fu impresionat de modul în care conducea trupele. Acum, în timp ce se îndrepta spre *Teyr*, se simțea mai încrezător, nerăbdător să întâlnească trupa de comando care urma să fie sub comanda lui.

Căpitanul care îi conducea ordonă poziție de drepți atunci când intrară în hangarul lor. Anakin făcu schimb de saluturi cu Căpitanul.

— Pe loc repaus! ordonă el.

Îşi desfăcu uşor picioarele şi îşi strânse mâinile la spate în timp ce îi scruta pe soldații din fața lui. Erau doi sergenți în grup, judecând după însemnele verzi de pe armura lor.

— Sunt Comandantul Anakin Skywalker, începu el. Ați fost repartizați în Divizia a doua, pe care o comand. Veți face parte din batalionul meu, sub conducerea mea personală. Căpitane, nu vei raporta şi nu vei primi ordine de la niciun alt ofițer în timpul acestei campanii. Îți voi atribui misiuni în funcție de situația tactică de pe Praesitlyn. Nu vă voi cere să faceți nimic ce nu aş face eu însumi. Este clar?

— *Să trăiți!* strigară la unison soldații, revenind în poziție de drepți cu o izbitură puternică de cizme pe punte.

Compartimentul răsună de strigătele lor. Căpitanul îşi permise un mic zâmbet.

— Trupele mele sunt pregătite, domnule! raportă el.

Anakin se uită la Grudo, a cărui față era trasă în jos în zâmbetul său Rodian.

— Căpitane, pune-i pe soldați să se aşeze lângă paturile care le-au fost

repartizate. Doresc să le inspectez armura, armele şi echipamentul.

Anakin îşi petrecu restul nopții inspectându-i pe soldați. Nu găsi praf, unsoare sau arme murdare. Pe tot parcursul inspecției, Căpitanul îl urmă pe Anakin cu un datapad la îndemână, dar nu i se spuse niciodată să introducă ceva.

Pe drumul de întoarcere la *Ranger*, Grudo se aplecă şi îi spuse lui Anakin:

— Ai făcut o treabă bună cu inspecția. Te-ai uitat la tot ce trebuia şi nu ai fost meschin, aşa cum ar fi putut fi alții. Soldații apreciază asta. Pot spune că vor lupta bine pentru tine.

Simțindu-şi pieptul umflat de mândrie şi emoție, Anakin parcurse rapid în minte Codul Jedi: *Nu există emoții; există pace... Un Jedi nu acționează pentru putere personală...* Era aici pentru a face o treabă – şi mai mult, o treabă care avea să coste viețile soldaților. *Ar fi bine să-ți aminteşti de pregătirea ta*, îşi spuse lui însuşi.

Era Jedi şi va face Ordinul mândru de el. Respiră adânc şi se întinse spre Forță, căutând seninătate...

Capitolul 11

Cineva turnă apă pe faţa lui Odie. Apa era mai caldă decât temperatura normală a corpului uman, dar pentru ea era la fel de dulce şi răcoroasă ca orice răcoare de munte, un balsam ceresc pentru faţa ei plină de băşici şi buzele crăpate, iar ea o înghiţi ca pe ceea ce era: viaţă. Se bucură de umezeala răcoroasă şi încercă să râdă, dar vocea ei nu funcţionă. Deschise ochii şi văzu o siluetă întunecată aplecată peste ea. Încercă să vorbească şi reuşi să rostească *Erk*.

— Da, spuse figura din umbră care stătea deasupra ei.

— Erk? zise din nou, adunând tot ce putea din forţele care îi reveneau pentru a rosti numele. Dar vocea care îi răspunse înainte era străină. Cine eşti..., fu tot ce reuşi să spună.

— Sergentul Omin L'Loxx la dispoziţia dumneavoastră, răspunse umbra. La cine te aşteptai?

— Pilotul, şopti ea.

— Zburătorul? Îl luăm şi pe el. Îl punem sub un alt adăpost, ca să ai loc să respiri aici. Partenerul meu este caporalul Jamur Nath. Haide, poţi să te ridici? Ne asumăm un mare risc stând aici aşa. Sunt patrule de droizi peste tot.

Turnă mai mult lichid în gura lui Odie. Ea se simţi mai puţin ameţită şi reuşi, cu puţin ajutor, să se ridice în şezut. Privi în jur, dar nu văzu pe nimeni în afară de Erk şi cei doi soldaţi din trupele de recunoaştere.

— Ce faceţi aici? întrebă ea.

— Recunoaştere. Separatiştii au patrule peste tot, căutând puncte slabe pe care să le atace. Treaba noastră este să le găsim şi să le perturbăm planurile – şi să raportăm orice unităţi de manevră pe care le găsim încercând să ne încerce poziţiile. Schimbă subiectul. Văd, după ce a mai rămas din echipamentul tău, că eşti soldat din trupele de recunoaştere. Unde ţi-e speederul? Îi ridică uşor capul şi îi mai dădu să bea, apoi scutură plosca. Era aproape goală. Ai supt doi litri. Te vei întrema în scurt timp. Bine că nu sunteţi din cealaltă specie. Chestia asta este preparată special pentru oameni – reface fluidele, electroliţii, mineralele, tot felul de lucruri pe care le pierzi prin deshidratare. Ce s-a întâmplat cu voi doi? Dacă nu aţi fi tras acel foc de armă, nu am fi ştiut niciodată că sunteţi aici şi aţi fi fost amândoi morţi până acum.

Distrusă, Odie explică ce se întâmplase.

— Nu-mi amintesc să fi tras vreun foc de armă, se bâlbâi ea.

— Atunci trebuie să fi fost prietenul tău. Sau pur şi simplu nu-ţi aminteşti să o fi făcut. Când ajungi în ultimele stadii ale morţii prin deshidratare, ai halucinaţii tot timpul. Dar presupun că ştii asta. Am văzut străfulgerarea şi am venit să investigăm. Oricine a fost, a tras direct în aer. Ne-am gândit că a fost un semnal.

Odie vru să nege că Erk era *prietenul* ei, dar nu avu suficientă energie, aşa că lăsă să treacă observaţia bărbatului. În schimb, întrebă:

— C-cine eşti tu?

— Sunt un soldat din trupele de recunoaştere, la fel ca tine. Făceai parte din garnizoana de aici? Săracii de ei. Haideţi, să vă punem pe picioare şi să ne mişcăm. Poţi să mergi pe spatele speederului meu. Arma aia a ta... Poţi s-o foloseşti?

— D-da. Dar de unde ai venit? Nu faci parte din armata Generalului Khamar.

— Nu, nu am făcut. Vom explica totul mai târziu. În acest moment, prioritatea mea este să scap din acest deşert şi să mă întorc la poziţiile noastre înainte să ne vadă una dintre patrulele lor. În timp ce tu îţi reveneai, eu am raportat şi am primit ordin să te aduc imediat. Haide, ia-mă de mână, să mergem.

Odie se clătină uşor când ieşi de sub adăpost, ridicând involuntar o mână pentru a-şi proteja ochii de lumina strălucitoare a soarelui.

— Poftim, spuse L'Loxx, întinzându-i o cască, pune-ţi-o. Este una de rezervă.

Odie îşi puse recunoscătoare casca, echipamentul operativ multifuncţional standard al unui soldat de recunoaştere. Se simţea mult mai bine acum. Ajustă rapid caracteristicile căştii. Îl văzu apoi pe Erk cu celălalt soldat lângă speederul său. Era ca şi cum ar fi revăzut doi vechi prieteni, Erk şi speederul. Acesta din urmă era aproape imaginea propriului ei vehicul.

— Tu vii cu mine, soldat, spuse L'Loxx. Haide! îi spuse caporalului Nath. Să plecăm de aici! L'Loxx reîmpachetă rapid o parte din echipamentul de pe speederul său pentru a-i face loc lui Odie. Ţine-te bine, o avertiză el, ne vom întoarce rapid la bază.

Odie ştiu din clipa în care sergentul îşi puse speederul în mişcare că era un expert. Cu prudenţă, L'Loxx îi ghidă pe un teren extrem de accidentat. Se opri sub marginea unei creste lungi.

— Chiar sub noi se află o albie de râu secată. O vom urma aproape tot drumul de întoarcere. O cunoaşteţi?

— Da. Baza voastră este lângă *Centrul de Comunicaţii Intergalactice*?

— Corect. Noi ocupăm centrul şi terenul de sub platou. Suntem stabiliţi în faţa lor – spatele nostru este în acea direcţie. Flota lor nu poate interveni pentru că a noastră îi ţine din scurt. În prima zi ne-am luptat cu valuri de droizi de luptă, dar ne-am menţinut liniile. Acum am trecut la un război poziţional, trăgând unul în altul şi trimiţând patrule pentru a găsi puncte slabe în linii. E o situaţie de impas. Cel care primeşte primul întăriri câştigă.

— Vin întăriri?

— Pentru noi? Nu ştiu. Comandantul nostru a trimis un mesaj către Coruscant înainte să atacăm, înainte să intrăm în zona în care inamicul a reuşit să blocheze toate celelalte transmisii. Pentru ei? Da, probabil că au plănuit întăriri mari înainte să atace. În regulă. Scoate-ţi arma. Eu conduc, tu tragi.

Odie îşi scoase blasterul şi dezactivă siguranţă.

— Sunt gata, spuse ea, mai puternică decât se simţea.

— Ascultaţi, spuse L'Loxx prin reţeaua tactică. Ne aşteaptă un drum lung. Dacă întâlnim patrule inamice, avem un avantaj. Avem o persoană în plus pe fiecare speeder care poate trage în timp ce celălalt pilotează. Tu ştii să tragi, nu-i aşa, pilot?

— Sigur că da, *mâncător de noroi*, replică Erk. La fel şi *copilotul* meu de acolo.

L'Loxx zâmbi.

— Ei bine, cred că suntem salvaţi atunci, nu? Duşmanul călăreşte 74-Z. *Copilotul* tău ştie ce înseamnă asta dacă se ajunge la o luptă în viteză.

Odie gemu. Cu siguranţă ştia ce însemna.

— Dar nu ne băgăm în nicio luptă, continuă L'Loxx. O luăm uşor şi jucăm foarte calm. Aşa că, urmaţi-mă.

Coborâră rapid în albia râului. Fundul era presărat cu bolovani şi resturi. În

unele locuri, apa tăiase defileuri adânci şi înguste, care blocau temporar lumina soarelui; în altele, şerpuia pe un teren plat, expus în întregime terenului din jur. Totuşi, malurile erau suficient de înalte încât, dacă se mişcau cu atenție, puteau găsi un anumit grad de acoperire. Călătoriră în acest fel timp de o jumătate de oră.

Fură atacați în punctul în care râul ieşea la suprafață într-o câmpie inundabilă. Primul fulger sfârâi printre Odie şi L'Loxx atât de aproape încât îi pârli pânza cămăşii lui şi arse vârful nasului ei când trecu. Pentru o fracțiune de secundă, Odie se întrebă ce se întâmplase; apoi instinctul ascuțit de antrenament preluă controlul. Se roti şi trase în direcția din care venise împuşcătura – şi atunci le văzu: trei speedere 74-Z care veneau ca vântul peste câmpia inundabilă. L'Loxx sări cu speederul său peste malul mic şi porni direct spre atacatori. Fulgerele de blaster prost țintite trecură pe lângă ei. Odie se aplecă pe partea dreaptă şi mai trase două rafale. Putu vedea clar că una lovi un speeder, dar armura acestuia absorbi energia şi o trimise în nisip sub forma unei descărcări electrice. Cealaltă îl lovi pe pilotul pe care îl țintise, iar acesta se răsturnă cu spatele pe coada speederului său.

— Uau! strigă cineva – păru a fi Erk – prin stație.

Odie aruncă o privire în stânga ei. La câțiva metri în spatele lor şi puțin mai în lateral, îl putea vedea pe Erk aplecat în față pe lângă caporalul Nath, trăgând metodic asupra celor două speedere inamice rămase. Cele patru speedere aruncau cozi de praf care rămâneau suspendate în aerul liniştit din spatele lor.

— Degajează! Desprinde-te! strigă L'Loxx.

Viră la dreapta atât de brusc încât genunchiul lui Odie atinse pământul, în timp ce se rotea în jurul trupelor care veneau din sens opus. Manevra îi derută pe atacatori. Ajuns în spatele lor, instantaneu şi la două sute de kilometri pe oră, L'Loxx îşi îndreptă speederul spre cel mai apropiat pilot inamic, care coti brusc spre stânga. L'Loxx îl urmă, ținându-se aproape de coada lui. Odie continuă să tragă, dar proiectilele ei dispăreau inofensive în armura speederului inamic. Totuşi, îl forță pe soldatul inamic să țină capul jos şi să se concentreze pe manevrarea maşinii sale, aşa că nu putea riposta la foc.

Un nor uriaş de praf se ridică pentru a acoperi lupta, în timp ce speederele făceau piruete disperate unul în jurul celuilalt, încercând să-şi lovească adversarii sau să obțină o cale pentru o lovitură care să conteze. Sclipirile fulgerelor de blastere străpunseră perdelele de praf, astfel încât oricine ar fi observat de la distanță ar fi putut crede că norul pulsa cu o energie şi o viață proprie. Praful, gros şi sufocant în aerul fără vânt, se agăța de ei ca o a doua piele şi îi orbea. Dintr-o dată, L'Loxx îşi opri speederul şi îşi scoase casca. Odie fu luată prin surprindere de tăcerea totală.

— Unde sunt? şopti ea, rotind capul şi ascultând cu atenție sunetul celorlalte speedere.

Nu se auzea nimic. Nici măcar focuri de armă; singurul sunet era aerul care se scurgea în plămânii lor.

— Bună lovitură, şopti L'Loxx, referindu-se la cea cu care Odie îl nimerise pe primul soldat inamic. Nu-mi pot găsi partenerul, adăugă el. Trebuie să fie la pământ.

Odie îşi împinse casca în spatele urechilor pentru a putea auzi mai bine. Atunci simți cea mai blândă dintre brize trecând pe lângă fața ei. Îşi ridică privirea. Soarele pătrundea prin praf ca o mică minge aurie, dar treptat devenea tot mai strălucitor. Norul se risipea. Cei doi se încordară ca nişte fiare sălbatice amenințate, neştiind dacă vor trebui să atace sau să fugă.

Vântul deveni mai puternic şi praful începu să se risipească rapid. Ca o cortină care se trage de pe o scenă pe care urma să se desfăşoare o tragedie, norul de praf se îndepărtă în bătaia vântului şi dezvălui, la nici zece metri de locul în care se aflau, un soldat inamic aşezat pe speederul său. Se uita în altă parte, departe de ei.

Înainte ca Odie să se rotească şi să tragă, L'Loxx sări de pe speeder, sprintă prin spațiul dintre ei şi se izbi de soldatul inamic. Odie putu auzi clar zgomotul izbiturii când cei doi căzură la pământ. Soldatul inamic era mare şi nu era om. Cei doi mârâiau şi înjurau în limbi diferite în timp ce se rostogoleau prin praf, dar avantajul era al soldatului inamic, care nu era atât de *ameţit* pe cât crezuse L'Loxx.

Odie alergă şi îşi îndreptă blasterul spre ei.

— Predă-te sau voi trage! strigă ea.

Nu era bine. Risca să-l lovească pe L'Loxx dacă trăgea. Îşi puse arma în toc şi sări în luptă. Soldatul inamic mârâi când greutatea lui Odie căzu pe spatele lui, dar nu îşi slăbi strânsoarea de pe gâtul lui L'Loxx. Se ridică încet în picioare, ținându-l pe L'Loxx de gât cu un braț şi scuturându-l. Cu cealaltă mână, se întinse peste umăr, o apucă pe Odie de cap şi o smulse de pe spatele lui. O aruncă ca pe o păpuşă; ea se prăbuşi şi se rostogoli prin praf, ameţită. Apoi îl aruncă pe L'Loxx la pământ, îşi puse un picior masiv pe pieptul lui şi scoase o armă ca o macetă de la centură. L'Loxx zăcea pe jumătate ameţit, gâfâind. Soldatul inamic, un Gamorrean, învârti maceta în jurul capului de câteva ori, grohăind victorios în limba sa. L'Loxx îşi căută blasterul, dar îl pierduse în timpul luptei. Apucă piciorul care îl imobiliza la pământ şi încercă să îl smulgă într-o parte, dar Gamorreanul era prea puternic pentru a se mişca.

Un proiectil de blaster îl lovi pe Gamorrean în pectoralul drept. Acesta mârâi de durere şi scăpă maceta. Cu mâna stângă îşi scoase propria armă şi trase. Odie reuşi în cele din urmă să tragă un foc şi îl nimeri direct între umeri. Un parazit fixat în spatele umărului stâng al Gamorreanului se desprinse şi se îngropă în nisip, în timp ce gazda sa se clătină, se răsuci şi ripostă, dar împuşcătura lui o luă razna şi nimeri în schimb speederul lui L'Loxx. Un alt proiectil îl lovi pe Gamorrean în partea inferioară a coloanei vertebrale, forțându-l să cadă în genunchi. Incapabil să se întoarcă şi să tragă înapoi, trase din nou în direcția în care zăcea Odie. Dar acum L'Loxx îşi găsise blasterul şi trase trei focuri rapide în Gamorrean, care în cele din urmă se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcat.

Erk se apropie, blasterul său țintindu-l pe Gamorreanul doborât.

— Ai ales greşit persoana cu care să te lupți, spuse el. Cu un braț îl ajută pe L'Loxx să se ridice în picioare, ținându-şi blasterul îndreptat spre forma nemişcată a Gamorreanului. Câte proiectile a primit tipul ăsta înainte să cadă? întrebă el uimit.

Odie se ridică şchiopătând.

— Cinci, cel puțin. Cred că încă mai respiră. Eşti în regulă?

Izbucni într-un zâmbet mare, ca şi cum abia acum l-ar fi recunoscut pe pilotul care stătea acolo.

— Unde e soldatul meu? întrebă L'Loxx înainte ca Erk să poată spune ceva.

— Îmi pare rău, sergent, l-a împuşcat tipul cel rău. L-am doborât cu o singură lovitură. Îmi pare rău pentru omul tău, chiar îmi pare rău.

L'Loxx aprobă din cap.

— Speederul meu este distrus, dar acum avem două 74-Z-uri funcționale. Mă duc să iau cadavrul partenerului meu. Tu vii cu mine, Odie, şi aduci înapoi celălalt

74-Z. Zburătorule, tu rămâi aici. Nu ştiu dacă au raportat sau nu înainte să atace. Dădu din cap către Gamorreanul căzut. Transmisiunile noastre la distanță sunt blocate, aşa că poate sunt blocate şi ale lor. Dar ar fi bine să ne mişcăm inteligent, pentru orice eventualitate. Unde l-ai lăsat pe Jamur?

Erk arătă cu degetul.

— Acolo, cam la o jumătate de kilometru.

— În regulă. Aşteaptă-ne aici.

* * *

— Am nevoie de acele întăriri, domnule, spuse Pors Tonith către imaginea Contelui Dooku care plutea în fața lui.

Trăsăturile sumbre ale Contelui se crispară de supărare.

— Credeam că ți-am spus să te adresezi Comandantul Ventress pentru toate chestiunile operaționale.

— Această operațiune va eşua fără acele întăriri, continuă Tonith, ignorând nemulțumirea lui Dooku.

— Vei învăța să-mi urmezi ordinele.

La privirea plină de înțeles a lui Dooku, Tonith păli. Îşi aminti o altă dată când Dooku îi dăduse o lecție. Apoi, simți brusc că îi lipseşte aerul, ca şi cum o greutate mare i-ar fi fost pusă pe piept. Se chinui să tragă aer în piept. Criza trecu la fel de repede cum îl apucase. Dooku nu era suficient de aproape pentru a folosi Forța împotriva lui acum, dar Tonith ştia că va avea de suferit în viitor dacă va insista.

— Vă urmez ordinele, domnule, spuse el grăbit. Ei trebuie să captureze şi să securizeze această planetă. Planul pe care l-ați conceput pentru această campanie şi pe care l-am urmat întocmai, prevedea întăriri imediate odată ce acest lucru era făcut. Repet, domnule, unde sunt? Această forță renegată îmi cauzează probleme, iar dacă este întărită înaintea mea, vom pierde Praesitlynul.

Imaginea lui Dooku pluti în tăcere în fața lui Tonith pentru un interval lung de timp înainte să răspundă.

— Sunt pe drum. De ce nu ai prevăzut această intervenție?

Tonith îşi trase răsuflarea. Acum i se reproşa că nu anticipase ceea ce se întâmplase? *Monstruos! Blestemat să fie Contele*. Dar răspunse calm:

— A fost una dintre marile surprize ale războiului, domnule, dar noi încă deținem intact *Centrul de Comunicații Intergalactice*. Dar am pierdut mulți droizi şi nu pot înlocui decât câteva dintre aceste pierderi din atelierele mele de reparații. Pentru fiecare dintre ei pe care îl ucidem, ei distrug cinci sau şase dintre droizii mei.

— Ai început cu un milion de droizi de luptă; aruncă-i pe toți deodată şi copleşeşte această forță renegată.

— Domnule, răspunse Tonith cu răbdare, acum am mult mai puțin de un milion de droizi. Atacurile în valuri sunt o risipă şi o tactică proastă. Dacă aş face asta, aş rămâne cu o armată redusă şi fără rezerve. Comandantul adversar este foarte isteț. Îşi ține liniile suficient de aproape de ale mele încât să nu-mi pot folosi armele grele în mod eficient fără să-mi sacrific forțele proprii şi să-mi slăbesc apărarea.

— Cu toții trebuie să facem sacrificii, spuse Dooku sec.

Tonith făcu o pauză, adunându-şi răbdarea tot mai redusă.

— Domnule, navele lui le țin pe ale mele la distanță pe orbită, aşa că nu mă pot baza pe întăriri din partea echipajelor lor, iar ele nu pot angaja forțele terestre cu sistemele de armament de la bord. Repet, dacă Republica trimite întăriri...

— El nu-şi poate înlocui deloc pierderile, nu-i aşa? zâmbi Dooku.

— Nu, domnule, răspunse Tonith brusc, dar dacă Republica a fost alertată şi a trimis o forță împotriva noastră...

— Deci inamicul tău poate fi redus prin *uzură*.

— ...şi ajung aici înaintea întăririlor mele...

— Nu o vor face. Ține-ți inamicul angajat. Păstrează-ți pozițiile. Ajutorul este pe drum. Am încredere în voi.

Transmisia se opri.

Departe, foarte departe, Contele Dooku zâmbi. Acest Pors Tonith era un tip energic, dar un pic prea precaut – *exact ca un bancher*, reflectă el. Dar era ofițerul potrivit pentru acea misiune. Lucrurile decurgeau exact conform planului. Doar că nu era planul pe care credea Tonith că îl urmează.

Capitolul 12

— O armată călătoreşte dacă este hrănită, pot să vă spun, declară bătrânul intendent Mess Boulanger, cu ochii săi albaştri deschis sclipind strălucitori.

Nimeni până acum nu-l mai întrebase vreodată despre detaliile datoriei sale de ofițer de intendență şi, din moment ce acest tânăr Comandant – Skywalker se numea – se interesase, bătrânul Mess nu avea de gând să-l lase să plece fără o lecție amănunțită despre ceea ce el numea *nervurile războiului*.

Mess îşi mângâie cu grijă mustățile lungi şi căzute, de culoare maro, şi se uită la Anakin cu băgare de seamă. Apoi ridică un deget arătător osos.

— Mulți cred că vitejia, planificarea şi spiritul ofensiv sunt cele care câştigă bătăliile, domnule, dar eu spun: Pfff! Vă spun eu ce câştigă bătăliile, domnule. Este logistica! Punctul vital al războiului, vă spun eu, domnule. Logistică! Asta e chestia, sunt aici să vă spun. Asta e ceea ce face ca armatele să funcționeze. Ei bine – făcu un gest depreciativ cu o mână – asta dacă nu sunt armate de *droizi*. Aproape că scuipase cuvântul *droizi*. Cu ele, tot ce ai nevoie sunt lubrifianți şi piese de schimb, dar! Îşi ridică din nou degetul arătător. Şi asta înseamnă logistică! Da, domnule, chiar şi cu o armată de maşini, trebuie să ştii câți lubrifianți, piese de schimb, componente electronice să depozitezi în navele tale! Dar cu ființele vii, e mult mai complicat, mult mai complicat, să ştiți. Suntem norocoşi de data asta, domnule. Clonele mănâncă toate aceeaşi mâncare. Dar când ai şi alte creaturi alături, trebuie să te gândeşti la dietele lor speciale. Foarte complicat, domnule. Dar s-a mai făcut, ştiu formulele...

Vocea lui se pierdu ca şi cum ar fi contemplat chiar acele formule.

— Țineți minte asta..., se învioră din nou Boulanger, deşi privea cu suspiciune la Grudo, nefiind sigur că ar trebui să vorbească despre chestiuni sensibile în fața cuiva de care nu era convins că nu se afla cu adevărat într-o misiune de vânătoare de recompense. *COMETS-Q*[2]*!* Da, domnule, *COMETS-Q* este cel care te duce pe câmpul de luptă, te susține odată ce eşti acolo şi te aduce din nou acasă. Astea sunt ramurile de sprijin în luptă ale războiului modern, domnule: Chimie, Artilerie, Medicină, Geniu, Transporturi, Transmisiuni şi Intendență.

Anakin era pe punctul de a pune o întrebare, când Mess adăugă brusc:

— Şi asta nu e tot. Nicidecum! Ştiți, domnule, cât consumă o armată într-o singură zi de lupte grele? Ştiți câte calorii consumă un soldat de infanterie într-o singură zi de luptă? Ei bine, pot să vă spun că eu ştiu, domnule! Trebuie să ştiți asta dacă vreți să vă aprovizionați armata pe teren. Trebuie să estimați şi pierderile, da, domnule, foarte important. Poate credeți că este imposibil, natura luptei fiind extrem de imprevizibilă, dar nu este aşa. Dădu din cap cu fermitate, astfel încât mustățile i se clătinară. Chiar înainte să părăsim Coruscantul, m-am consultat cu personalul vostru de operațiuni şi am estimat că până în a treia zi de luptă veți pierde zece la sută din forța de luptă. Aşa că am stocat suficiente provizii medicale şi de spital

---

[2] COMETS-Q – Chemical, Ordnance, Medical, Engineer, Transportation, Signal, and Quartermaster – Chimie, Artilerie, Medicină, Geniu, Transporturi, Transmisiuni şi Intendență.

pentru a face față unor astfel de pierderi. Nu uitați, pentru fiecare soldat ucis în luptă, alți trei sunt răniți!

Își ridică din nou degetul arătător ca și cum aceasta ar fi fost o lege imuabilă a naturii care nu permitea niciun argument.

— Întrebați-l pe el. Boulanger făcu un gest către Grudo, care stătuse tăcut pe tot parcursul prelegerii. Dacă a fost soldat atât de mult pe cât pretinde, vă va spune.

Grudo aprobă din cap și spuse:

— Totul este adevărat.

Boulanger își plecă capul satisfăcut.

— Intendent, s-ar putea să fim nevoiți să aprovizionăm și forțele Căpitanului Slayke atunci când ajungem pe Praesitlyn. Ați planificat asta? întrebă Anakin.

— Da, domnule, am planificat! Știți, desigur, că Praesitlyn e o lume nelocuită – nu există hrană pentru o armată, deloc, decât dacă vreți să îi otrăviți cu plantele și insectele alea oribile. Este un coșmar pentru un intendent, pot să vă spun asta! Și da, mi s-a spus că armata Căpitanului Slayke este un amestec de oameni și alții, toți entități vii, care respiră și mănâncă, care trebuie hrăniți, îmbrăcați și îngrijiți. Așa că, înainte să plecăm, am avut grijă, o grijă deosebită, domnule, să stochez rații pe care le știam gustoase pentru toți, ca să zic așa, mâncare din care să putem trăi cu toții. Și încă ceva. Ce face o armată cu deșeurile sale? Aha! Da, ceea ce mănâncă o armată se transformă în deșeuri și trebuie să le contabilizezi pe garnizoană, tabără și depozit! V-ați gândit vreodată la asta? Nu, nu cred.

Boulanger tăcu din nou, apoi continuă:

— Am fost la toate ședințele personalului, să știți.

— Da? răspunse Anakin, cu atenția concentrată asupra seriei de hărți, liste și inventare care aglomerau ecranele din compartimentul intendentului. Ce?

— Am fost la toate ședințele personalului, repetă Boulanger. Ce părere ați avut despre anexa logistică pe care am scris-o pentru planul de operațiuni?

Se lăsă pe spate, își încrucișă mâinile pe burtă și îl privi sfidător pe Anakin, provocându-l să spună ceva disprețuitor despre munca lui.

— Da, domnule intendent, excelentă treabă! răspunse Anakin rapid.

Se lovi mental pentru că nu avusese previziunea de a studia anexa logistică înainte de această vizită. Îi aruncase doar o privire superficială atunci când fusese prezentată de șeful de stat major al diviziei sale. Și nu-l observase niciodată pe Boulanger la ședințele de informare.

— Nimeni nu-mi pune niciodată întrebări despre munca mea. Asta pentru că nu trebuie să o facă. Sunt bun în ceea ce fac.

— Da, domnule intendent Boulanger, ați fost și sunteți și vă mulțumesc pentru munca excelentă pe care ați depus-o.

Anakin îi făcu semn din cap lui Grudo și amândoi se ridicară, dădură mâna cu intendentul și se îndreptară spre naveta lor. Anakin hotărî ca, imediat ce se va întoarce în cabina sa de pe *Ranger*, să scoată anexa logistică și să o analizeze la fel de amănunțit ca și pe toate celelalte părți ale planului. După aceea, avea să-l cheme pe Boulanger, să stea de vorbă și să treacă în revistă cu el fiecare detaliu până când acesta va fi bine fixat în mintea lui. Va memora câte tone metrice de provizii, muniție și combustibil avea nevoie o forță de mărimea armatei lor pentru a se menține în luptă și de câte nave era nevoie pentru a transporta aceste mărfuri pe câmpul de luptă. Trebuia să știe și ce se afla în fiecare navă în parte, în cazul în care vreuna se

pierdea la aterizare sau rămânea în urma restului flotei din cauza unor probleme mecanice. În numeroasele discuții pe care le avusese cu Halcyon despre tactică, strategie şi conducere, acest subiect apăruse frecvent, iar Jediul mai în vârstă îi subliniase importanța, dar nu discutaseră în detaliu. Anakin o va face acum. Jură să discute despre logistică cu Halcyon imediat ce se va documenta în acest sens.

— Nu fi genul de comandant care lasă detaliile pe seama altora, îl avertizase Grudo. El nu ar face-o.

* * *

— Ai avut de-a face cu Căpitanul Slayke, Grudo, spune-mi despre el. Se aflau în naveta care se întorcea la *Ranger* după întâlnirea cu intendentul Boulanger. De asemenea, aş vrea să ştiu cum ai ajuns să fii prieten cu Maestrul Halcyon.

— Ar fi mai bine dacă ai vorbi direct cu Maestrul Halcyon despre aceste lucruri, răspunse Grudo.

Anakin rămase tăcut pentru o clipă.

— L-am întrebat, dar a fost foarte vag în legătură cu asta. Ştiu că voi trei aţi fost implicaţi în incidentul de pe Bpfassh. L-am întrebat, indirect, despre Slayke, dar tot ce a vrut să spună a fost că nu-i poartă pică şi că va lucra cu el ca tovarăş, odată ce vom ajunge pe Praesitlyn.

— Da, aşa este Nejaa Halcyon! Corect în tot ceea ce face.

— Ştiu, Grudo. Dar trebuie să lucrez şi eu cu Slayke. Trebuie să ştiu mai multe despre el şi, din moment ce Maestrul Halcyon este reticent să vorbească despre ce s-a întâmplat, trebuie să te întreb pe tine.

— Este un ordin, domnule? întrebă Grudo în mod formal.

— Da, răspunse Anakin la fel de formal. Dacă doar aşa te pot face să vorbeşti, atunci e un ordin.

— Foarte bine. Slayke este un războinic. Şi este un mare războinic, nu un om cu faţa grasă şi pielea fină ca laptele. Este un om foarte mare. Luptă cu capul, cu inima, cu braţul său puternic! Este o fiinţă cu principii şi, de asemenea, curajos. Frumos pentru un om, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Nu trebuie să-mi spui cum arată – o să-l văd destul de curând.

— Poate că o să-l vezi, spuse Grudo întunecat, poate că nu. Toată lumea moare, în luptă mor şi mai mulţi.

— Da, Grudo, aşa cum mi-ai spus. De mai multe ori – aşa cum am văzut cu ochii mei de multe ori în ultimii doi ani şi jumătate, spuse Anakin brusc. Te rog, continuă.

Zozridor Slayke îşi făcuse o reputaţie înainte de izbucnirea Războiului Clonelor ca şi comandant al corvetei Republicii, *Scarlet Thranta*. Trecutul său era obscur şi se presupunea că îşi croise drum în marină până la comanda propriei sale nave de război prin talent şi abilitate. Profund nemulţumit de abordarea tergiversată a Senatului în lupta cu Separatiştii, Slayke decise să facă ceva pe cont propriu. Fără a primi ordin, îşi detaşă nava de restul armatei şi începu să lanseze o serie de raiduri uimitoare asupra navelor şi forţelor navale Separatiste. Fu imediat etichetat ca pirat şi fusese pusă o recompensă de 45.000 de credite pe capul său.

Dar Slayke nu se vedea pe sine ca pirat. Nu maltrata nici civilii, nici militarii pe care îi captura în timpul raidurilor sale, iar veniturile obţinute din vânzarea navelor

capturate şi a încărcăturilor acestora erau distribuite în mod egal între membrii echipajului său sau erau donate unor cauze nobile. Ultima transmisie pe care o trimisese la cartierul general al marinei de la bordul lui *Scarlet Thranta* dăduse tonul pentru întreprinderile sale ulterioare:

— În timp ce Senatul doarme, un mare rău ameninţă pacea şi libertatea popoarelor din galaxia noastră. Politicienii noştri, care nici nu muncesc, nici nu se sacrifică, au uitat, dacă au ştiut vreodată, că libertatea nu este gratuită, că preţul libertăţii este vigilenţa constantă. Noi, echipajul de pe *Scarlet Thranta,* suntem copiii iubitei voastre Republici! Noi suntem fiii şi fiicele voastre. Noi suntem *fiii şi fiicele libertăţii*! Urmaţi-ne!

Acest mesaj deveni un îndemn pentru fiinţele asuprite de pretutindeni din galaxie, iar într-un timp foarte scurt Slayke pusese la punct o flotă mică dar formidabilă, care nu numai că provocase o jenă considerabilă Senatului Republicii, dar servise şi ca un ghimpe în coasta puterilor Separatiste.

— Ştiu asta pentru că am fost cu Căpitanul Slayke, spuse Grudo. Ştiţi, Slayke are personalitatea potrivită pentru a comanda, personalitatea necesară pentru a conduce. Soldaţii îl urmează.

Aproape de terminarea resurselor, aşa cum se întâmpla adesea între războaie, şi pe cont propriu la acea vreme, Grudo se oferise voluntar pentru a servi în *Fiii şi Fiicele Libertăţii*, nu din simpatie pentru opiniile lor politice, ci pentru că grupul era ilegal şi perspectivele unor bătălii bune păreau promiţătoare.

— Vorbeşte-mi despre Slayke, omul, spuse Anakin.

Botul lui Grudo tresări.

— Căpitanul Slayke este un comandant cu care puteţi vorbi. Îl ascultă pe fiecare soldat şi de multe ori l-am auzit spunându-le soldaţilor săi că singura diferenţă dintre el şi ei este ceremonia, privilegiile rangului, chestii din astea. Spunea că fiecare soldat care luptă alături de el este fratele lui, că rangul nu are niciun privilegiu în luptă. Nu cu *Fiii şi Fiicele Libertăţii*, în orice caz.

— Şi Halcyon?

— A venit să ne aresteze.

La cererea specială a Senatului, Consiliul Jedi îl alesese pe Maestrul Jedi Nejaa Halcyon să comande o expediţie pentru a-l prinde pe Slayke şi a-l aduce pe Coruscant pentru a fi judecat pentru piraterie şi trădare, nu neapărat în această ordine. Spre cinstea lui, Halcyon protestase împotriva ordinului. În opinia sa, Slayke nu făcea decât ceea ce ar fi trebuit să facă Senatul pe cont propriu. Când fusese întrebat ce ar fi făcut dacă decizia ar fi depins de el, răspunsese cu îndrăzneală:

— Aş merge în ajutorul lui.

Dar decizia Consiliului fusese că indiferent cât de justă era cauza, ameninţarea la adresa Republicii nu putea fi contracarată de căpitani renegaţi care acţionau pe cont propriu, fără autoritatea Senatului. Ordinele erau ordine, iar Halcyon se supusese. Nava lui Halcyon fusese *Plooriod Bodkin*. Acesta urmărise flota lui Slayke timp de săptămâni întregi, aşteptând o ocazie pentru a se năpusti asupra navei sale amiral şi a-l aresta. Ştia, pe bună dreptate, că odată ce Slayke ar fi fost arestat, mişcarea *Fiii şi Fiicele Libertăţii* s-ar fi dizolvat şi nu ar mai fi putut interveni în politica galactică. Credea că Slayke făcuse o greşeală fatală atunci când îşi dispersase flota în diferite porturi pentru a se aproviziona şi recruta şi, la bordul propriei nave amiral, *Scarlet Thranta,* se îndreptase spre Bpfassh, în sectorul Sluis.

Halcyon îl urmase.

— Dar Slayke nu a făcut nicio greşeală, spuse Grudo. Vedeți, noi ştiam că suntem urmăriți. Slayke ştia, de asemenea, că fusese trimis un Jedi după el. Cum a aflat asta, nu ştiu, dar Slayke mi-a spus-o chiar el. Mi-a mai spus că cei care comandă Forța sunt foarte periculoşi, dar că el, Slayke, îşi foloseşte creierul, care este mai puternic decât Forța. Grudo râse încet. Nu ştiu, dar de data asta Slayke a avut dreptate.

— Cum a reuşit Slayke să captureze nava Maestrului Halcyon? întrebă Anakin.

Nu-şi putea imagina pe cineva suficient de inteligent încât să fure nava unui Maestru Jedi. Dar Slayke reuşise.

— Asta a fost opera mea, spuse Grudo.

Refugiul pe planeta dublă Bpfassh fusese o mişcare strălucită din partea lui Slayke; cu sistemul său complex de luni, populația redusă şi zonele sălbatice vaste, Bpfassh era un loc excelent pentru a ascunde o navă. În plus, locuitorii, deşi nu simpatizau cu Separatiştii, nu erau chiar aliați ai Republicii. În ceea ce-i privea pe oricare dintre ei, Slayke era un pirat, iar asta le-ar fi asigurat tăcerea în cazul în care ar fi fost interogați de urmăritorii săi. Slayke nu avea nicio intenție de a le dezminți acea idee.

— A durat ceva timp până când ne-a găsit Maestrul Halcyon, dar a reuşit. Grudo îşi bătu un deget cu vârful ca o ventuză pe bot în timp ce contempla un loc într-un colț îndepărtat al compartimentului. În mintea lui, se afla din nou pe Bpfassh, retrăind evenimentul. Apoi suspină. M-am luptat personal cu Nejaa Halcyon. Doar el şi cu mine. A fost minunat, minunat.

Căzu într-o tăcere fericită şi trecu ceva timp până când continuă.

Planul de atac al lui Halcyon fusese simplu şi direct. Odată ce a localizat *Scarlet Thranta,* a coborât pur şi simplu asupra taberei, şi-a debarcat forțele şi a năvălit asupra locului. Planul defensiv al lui Slayke a fost, de asemenea, simplu şi direct. Îşi dispersase majoritatea echipajului pentru a se pierde în oraşele şi localitățile Bpfasshi, păstrând cu el doar suficienți oameni pentru a opera o navă stelară – şi pe Grudo. Singura ființă pe care a găsit-o Halcyon în tabără a fost Grudo, înarmat cu toate armele din arsenalul unui vânător de recompense, hulind provocări în Rodiană la adresa Jediului şi a echipei sale, pe care puțini dintre ei le puteau înțelege, dar care arătau clar că nu avea de gând să vină în mod paşnic.

— Unde este Căpitanul Slayke? tunase Halcyon.

Ca răspuns, Grudo aruncase două cuțite în direcția lui. Toți se feriseră, cu excepția Maestrului Jedi. Armele căzură la pământ între picioarele sale, o provocare clară la luptă. Grudo evitase să folosească blasterele purtate în şolduri şi scosese o altă pereche de cuțite. Fluturând armele, Grudo avansase amenințător câțiva paşi. Un locotenent țintise spre Rodian cu blasterul, dar Halcyon îi ordonase să nu tragă.

— Mă voi ocupa eu de el, îi spusese el bărbatului.

Apoi luase cuțitele, le testase echilibrul şi porni să-l întâlnească pe Grudo în luptă individuală.

— Nu am ştiut niciodată de ce a făcut asta, îşi aminti Grudo. Misiunea lui era să captureze *Scarlet Thranta* şi pe Slayke, nu să ducă o luptă individuală. Dar am luptat şi toată lumea ne-a văzut. Nu şi-a scos deloc sabia. Când am renunțat la cuțite şi la centurile de arme, la fel a făcut şi el, şi am luptat corp la corp. Ah, ce războinic! Ştiți cum e cu Jedii care nu simt furie sau ură, dar în acea zi, Nejaa

Halcyon avusese nevoie de o luptă! Nu a luptat deloc ca un Jedi. A fost foarte ciudat, foarte minunat.

Anakin se mişcă inconfortabil.

— Nu am ştiut niciodată cum a ştiut Slayke că va avea loc această luptă, medită Grudo. Când m-a lăsat în tabără, mi-a spus: *Grudo, nu lăsa pe nimeni să treacă!* Mi-a spus că este foarte important să rămân pe loc. Mi-a spus: *Grudo, nu-ți fie teamă, Jedii nu vor răni niciodată o ființă neînarmată.* Aşadar, ne-am luptat şi ce luptă a fost!

Halcyon nu pierduse timpul cu manevrele pentru a obține o poziție de avantaj față de Rodian; pur şi simplu intrase direct în luptă, iar Grudo avansase în întâmpinarea lui. Grupul lui Halcyon formase un cerc mare, iar unii dintre ei făcuseră pariuri despre cine va câştiga. Atenția lor era complet concentrată asupra luptei din fața lor.

— Halcyon nu a părut dispus să folosească trucuri Jedi – Anakin presupuse că se referea la Forță – şi a luptat ca un războinic obişnuit. Aşa că am folosit impulsul său împotriva lui. De multe ori l-am răsturnat pentru a ateriza pe solul dur. Dar Halcyon s-a ridicat de fiecare dată şi a revenit spre mine. Hohoti într-un râset moale. A fost suficient de rapid ca să mă atingă de câteva ori şi a lovit destul de tare ca să facă vânătăi – inclusiv câteva probleme la oase.

Acoperit de transpirație, cu hainele sfâşiate în multe locuri unde Grudo îl apucase pentru a-l arunca, Halcyon îşi pusese în valoare avantajul vitezei şi al dexterității, în timp ce Rodianul, rănit de numeroasele lovituri pe care le aruncase Maestrul Jedi asupra lui, reuşise să se ferească de *ghearele* lui Halcyon. De fiecare dată când unul sau altul dădea o lovitură sau făcea o aruncare, echipajul lui *Scarlet Thranta* scotea un urlet de aprobare. Curând, terenul pe care se luptau cei doi a fost transformat într-o mocirlă. Ambii concurenți îşi pierduseră orice simț al timpului şi, pe măsură ce lupta se prelungea, începură să se împleticească şi să rateze ocazii, odată ce epuizarea fizică începea să-şi facă simțită prezența.

— Lupta s-a oprit când Slayke a furat *Plooriod Bodkin*. Ar fi trebuit să vedeți cum i-a căzut falca lui Halcyon, ca o uşă care se deschide: *plop!* Toată lumea privea fix cum nava se ridica pe un stâlp de foc, devenind din ce în ce mai mică şi apoi dispărând. Halcyon a încremenit, cu ochii pe cer. Nimeni nu s-a mişcat. Aş fi putut să-l omor chiar atunci, dar n-am făcut-o. Ştiam că lupta se terminase, că planul Căpitanului Slayke funcționase. Nu există onoare în a ucide un adversar atunci când acesta priveşte în altă parte, iar eu îl respectam pe Nejaa Halcyon pentru că a luptat aşa cum a făcut-o – nu a apelat nici măcar o dată la Forță în timpul luptei, din câte mi-am dat seama. Râse încet pentru o clipă, apoi spuse, din nou serios: Nu înțeleg de ce nu m-a ucis după ce i-a fost luată nava, dar nu a făcut-o.

Slayke dezactivase motoarele lui *Scarlet Thranta,* lăsându-i pe Halcyon şi pe oamenii săi blocați pe Bpfassh timp de câteva luni, până la sosirea unei nave de reparații. Grudo fusese luat fără să se mai zbată ca prizonier al lui Halcyon – singurul din întreaga misiune. Pe măsură ce săptămânile se scurgeau în leneveală, ajunseseră să se cunoască destul de bine unul pe celălalt. În cele din urmă, într-o zi, Halcyon spusese:

— Grudo, îți dau drumul când ne întoarcem pe Coruscant. Aş fi bătaia de joc a întregii galaxii dacă m-aş întoarce din această misiune cu un singur prizonier. Uite care e înțelegerea: pentru libertatea ta, rămâi pe loc până când îți voi găsi o utilitate.

Între timp, Senatul renunțase la acuzația de trădare şi piraterie, iar Cancelarul Suprem Palpatine, înclinându-se în fața inevitabilului şi profitând de situație, îl însărcinase pe Slayke să continue să atace navele şi avanposturile Separatiste.

— Aşa că, termină Grudo, am găsit camere la *Melcul Auriu* şi am aşteptat acolo până când tu şi Halcyon ați venit după mine.

Naveta aterizase în compartimentul de încărcare de pe *Ranger* de ceva timp înainte ca Grudo să-şi termine povestea, iar pilotul ei era furios în cabina de pilotaj.

— Ciudat, nu-i aşa, cum ne aranjează soarta viețile? meditä Grudo. Iată-ne acum aici, foarte aproape de locul unde l-am întâlnit prima dată pe Halcyon şi unde l-am văzut ultima dată pe Căpitanul Slayke. Doi oameni foarte mari şi am fost onorat să-i servesc pe amândoi. Acum, în curând, ne vom întâlni din nou cu toții, iar de data aceasta suntem cu aliați. Viața e frumoasă! Făcu o pauză pentru o clipă, apoi spuse: Mă întreb ce face Căpitanul Slayke acolo jos, pe Praesitlyn, în acest moment.

Capitolul 13

Putură să simtă mirosul câmpului de luptă înainte să-l vadă. L'Loxx îşi trase speederul în umbra unei excrescenţe de stâncă.

— Acum e momentul în care devine cu adevărat problematic, le spuse lui Erk şi Odie. Există aproximativ un kilometru de teren deschis pe care trebuie să îl traversăm pentru a ajunge la poziţiile noastre. Este în permanenţă sub observaţie, iar inamicul îndreaptă mereu focuri de hărţuire şi de interdicţie asupra noastră. Droizii noştri de muncă au construit o serie de buncăre conectate prin tranşee adânci în toată zona – odată ce intrăm în perimetrul nostru defensiv, vom fi în regulă. Dar în acea cursă pe teren deschis va trebui să fiţi cu adevărat vigilenţi. Am făcut-o de mai multe ori. Este vorba de mult zig-zag. Urmaţi-mă... ştiu pe unde să trecem spre liniile noastre. Parola de astăzi este *văduva,* iar răspunsul este *orfan*, în caz că ne despărţim.

— Ce e mirosul ăsta? întrebă Erk, strâmbând din nas.

L'Loxx îi zâmbi ironic pilotului.

— Corect, nu ai nicio experienţă în lupta de aproape. Era disprețul soldatului de infanterie, care trăia, lupta şi sângera în noroi, pentru cei care dormeau în paturi şi luptau în ceea ce pedestraşii considerau *medii curate*. Tu nu ştii. Sunt zeci de mii de soldaţi acolo jos, toţi blocaţi într-o singură zonă, fără apă curentă. Încep să miroasă după un timp. Îşi întoarse privirea, iar faţa i se goli pentru o clipă. În plus, nu am avut timp să ne îngropăm toţi morţii. Îşi scutură gândul şi se întoarse la problema din faţa lui. Iată ce vom face. Eu voi intra primul pe speederul lui Jamur. Ei mă vor recunoaşte ca fiind *prieten*. După ce intru eu, voi doi veniţi pe cele două 74-Z-uri. Nu o puteţi vedea de aici, dar există o redută acolo jos care acoperă toată zona în caz că inamicul ne va flanca şi va veni din spate. O să le spun să nu tragă asupra voastră, iar celelalte avanposturi vor îndrepta focul de contrabaterie asupra tunurilor inamice. Asta ar trebui să-i distragă suficient de mult ca să puteţi trece fără probleme. Ţineţi minte parolele, pentru că vi le vor cere. Poţi să te descurci cu speederul ăla de acolo, zburătorule?

— Sergent, într-una din zilele astea o să te urc pe bancheta din spate a unei nave de vânătoare şi o să-ţi arăt cum să te descurci cu adevărat, spuse Erk.

L'Loxx zâmbi.

— Aştept cu nerăbdare acea zi, Locotenente. Un ultim lucru. Am stabilit că cel care controlează armele inamice reacţionează doar la mişcare, aşa că, dacă vei cădea sau vei fi rănit, stai nemişcat şi nu vei fi o ţintă.

— Cât timp să stăm acolo? întrebă Odie.

— Până când vom veni să vă luăm. Sunteţi gata?

Armata lui Slayke se aşezase de-a lungul unui râu uscat care dădea spre platoul pe care se afla *Centrul de Comunicaţii Intergalactice*. Construiseră diverse puncte de rezistenţă conectate printr-un complex de tranşee şi tuneluri. Rămăşiţele a mii de droizi de luptă şi de maşini de război distruse, acopereau complexul, fiind dovezi mute ale luptelor grele care avuseseră loc. În acest moment, liniile erau relativ liniştite. Din când în când, armele de înaltă energie îşi îndreptau razele spre apărare,

sau artileria lui Slayke lansa raze spre pozițiile inamice, dar în rest nu părea să existe nicio mişcare.

Aproape imediat ce L'Loxx coborî panta, armele cu rază mare de acțiune începură să îl ia la țintă. Îi trebuiră treizeci de secunde pentru a traversa spațiul deschis intermediar, făcând zig-zaguri fără un model aparent, şi pentru a dispărea în siguranța unei linii de tranşee, unde era protejat de tirul tunurilor inamice.

— Mamă, mamă, mormăi Odie, punând speederul în viteză şi coborând rapid pe pantă.

Ajunse la jumătatea drumului până la linia de tranşee înainte ca inamicul să deschidă focul, derutat momentan de prezența unuia dintre propriile speedere care traversa zona pustie. Evident, oricine sau orice ar fi operat sistemul de control al focului inamicului întârziase să facă legătura că bicicletele nu puteau aparține taberei lor, din moment ce niciun soldat de recunoaştere solitar nu ar fi luat-o la fugă spre liniile inamice. În acel moment, artileria proprie a lui Slayke răspunse la focul inamic, care încetini apoi considerabil din momentul în care Odie ajunse la adăpost.

Erk înghiți nervos. Palmele îi erau transpirate pe comenzile speederului. Învățase repede cum să manevreze maşina în lunga călătorie prin deşert, dar pentru ceea ce i se cerea acum ar fi trebuit să aibă un grad de îndemânare în pilotaj pe care nu era sigur că îl posedă. O greşeală pe care *nu avea* de gând să o facă era să iasă din poziția sa în acelaşi loc în care o făcuseră ceilalți doi; până acum, fiecare armă inamică ar fi fost îndreptată spre acel loc. Cu grijă, îşi ghidă speederul în josul crestei, la aproximativ o sută de metri. Asta însemna că va trebui să țintească linia tranşeelor la un unghi ascuțit. Oare terenul ar fi arătat atât de diferit dacă se apropia din acel unghi încât să rateze intrarea? Manevrele violente l-ar fi dezorientat?

Porni speederul, depăşi linia de creastă cu zece metri şi porni pe partea cealaltă cu o forță suficientă pentru a-i zdruncina dinții. Luați prin surprindere, artileriştii inamici nu traseră asupra lui la început, dar după câteva secunde razele începură să cadă în jurul lui, zgâriind pământul acolo unde loveau. Erk făcu zig-zaguri, stânga, dreapta, dreapta, drept înainte câțiva metri; se oprea pentru o secundă; apoi drept înainte alți câțiva metri, executând viraje bruşte la intervale neregulate. Simțea căldura loviturilor apropiate, în timp ce artileriştii inamici îl urmăreau. Ar fi putut să aşeze o perdea de foc între el şi tranşee, dar nu au făcut-o. În schimb, au continuat să-l urmărească ca pe o țintă individuală, ca şi cum ar fi încercat să înscrie puncte într-un joc.

Erk nu văzu adâncitura din pământ. În momentul în care trecu de marginea adânciturii, un fulger lovi celula de combustibil a speederului şi acesta explodă într-o floare portocalie violentă, dar el deja căzuse cu capul înainte peste comenzi şi se izbise de pământ cu suficientă forță pentru a rămâne inconştient. Acele câteva secunde îi salvară viața, deoarece artileriştii inamici, sau oricine îi controla, văzându-l întins pe jos şi nemişcat, au crezut se pare că fusese ucis în explozie.

Următorul lucru pe care Erk îl simți a fost că cineva îl trăgea în picioare.

— Haide! Haide!

Era Odie. Icnind, se târî spre maşina spre care ea îl ghidă şi se agăță de ea disperat. Speederul țâşni înainte cu viteză maximă, aproape aruncându-l din şa. Viră brusc la dreapta şi apoi din nou la stânga, tăind virajele atât de aproape încât genunchiul lui atinse solul. În câteva secunde erau în interiorul şanțului. Odie opri motorul, iar mâini binevoitoare ieşiră din adăpost pentru a-i ajuta pe cei doi să

coboare.

— Bună treabă! strigă sergentul L'Loxx. Zburătorule, sper că pilotezi mai bine nava aia de luptă a ta decât ai făcut-o cu speederul! Ar trebui să pui un medic să se ocupe de genunchiul tău.

Erk aprobă din cap prosteşte, încă ameţit de faptul că fusese doborât. Apoi îşi reveni şi întrebă:

— Unde este punctul de ajutor?

— La vreo 50 de metri în direcţia aceea este un şanţ de legătură. L'Loxx arătă spre dreapta. Urmează-l, nu ai cum să ratezi. Se întoarse către unul dintre soldaţii săi. Frak, arată-i drumul. Aşteaptă-l şi adu-l înapoi. Dacă medicii nu se pot ocupa de el imediat şi crezi că este în regulă, adu-l înapoi – poate fi tratat mai târziu.

În timp ce sergentul îl instruia pe soldatul Frak, Erk se ridică singur în picioare. Se uită să vadă cât de înaltă era buza şanţului. Încrezător că era protejat de focul direct, îl urmă pe Frak prin tranşee.

Ochii îngrijoraţi ai lui Odie îl urmăriră o clipă pe Erk, apoi decise că va fi bine şi puse o întrebare mai importantă.

— Ai vreo şansă să găseşti ceva de mâncare?

— Asta am vrea să ştim cu toţii, răspunse L'Loxx. Ceea ce pot face este să vă ofer un loc de odihnă la adăpost. Îi arătă un mic buncăr cu un pat de campanie. Lui Odie nu-i păsă că patul era murdar de la mulţii soldaţi nespălaţi care dormiseră pe el – cel puţin era la adăpost. Adormi de îndată ce închise ochii.

Sergentul L'Loxx o trezi o oră mai târziu.

— Haide, spuse el. Căpitanul Slayke vrea să vă vadă pe tine şi pe zburător.

Odie se ridică în şezut şi îşi frecă ochii. Apoi mormăi ceva – dar singurul cuvânt pe care îl putu desluşi L'Loxx a fost *Erk*.

— S-a întors şi s-au ocupat de el. Să mergem. Căpitanul ne aşteaptă.

* * *

Armata lui Slayke, compusă din voluntari din toată galaxia, era un conglomerat poliglot de specii. Pe cât posibil, Slayke îşi organizase unităţile astfel încât indivizii unei specii să rămână împreună. În timp ce trioul negocia tranşeele înguste, la un moment dat se strecurară pe lângă o echipă de ingineri Gungani care reconstruiau un buncăr prăbuşit; într-un alt sector, o companie de Bothani asigura posturi de observaţie. Şi peste tot se aflau resturile războiului: droizi de luptă distruşi, arme aruncate, obiecte personale abandonate şi containere de aprovizionare goale, de toate felurile, împânzeau poziţiile; droizii ingineri şi droizii de muncă se grăbeau peste tot, adunând arme şi muniţie pentru a fi recuperate, reconstruind zidurile avariate, ajutând fiinţele vii să caute provizii.

Postul de comandă se afla într-un buncăr adânc sub pământ. Era un tumult de dezordine organizată, ofiţeri şi subofiţeri care primeau rapoarte de la avanposturi, alţii care transmiteau ordine, ofiţeri de stat major care se ocupau de nenumăratele detalii necesare pentru a menţine o armată operaţională în luptă. În centrul tuturor se afla silueta impunătoare a lui Zozridor Slayke.

Sergentul L'Loxx se apropie de Căpitan, luă poziţie de drepţi şi salută.

— Raport de recunoaştere, domnule, anunţă el.

— Omin, văd că ai reuşit să te întorci din nou. Slayke aprobă din cap pentru ca

el să continue, iar L'Loxx îşi făcu raportul, încheind cu descoperirea lui Erk şi a lui Odie şi călătoria înapoi spre liniile lor.

Slayke le întinse mâna.

— Bine aţi venit în mica mea armată victorioasă. Ştiţi dacă mai există şi alţi supravieţuitori din forţa Generalului Khamar?

— Nu, domnule, răspunse Erk. Asta nu înseamnă că nu există, ci doar că nu am văzut pe nimeni altcineva.

Slayke clătină din cap.

— Păcat. Ne-ar prinde bine ceva întăriri, dar din moment ce voi sunteţi tot ce pare a fi, va trebui să ne descurcăm. Eşti pilot de vânătoare, Locotenente? Aş vrea să te repartizez pe o navă, dar nu mai avem niciuna în acest moment. Dar tu, soldat, eşti din recunoaştere? Recunoaşterea reprezintă ochii şi urechile mele. Mă bazez foarte mult pe soldaţi precum Omin, aici de faţă.

Odie fu surprinsă de modul în care Slayke folosea sau chiar cunoştea prenumele soldaţilor săi.

— Inamicul încearcă în mod constant să ne flancheze şi să ne ia poziţiile din spate. De aceea, trupele de recunoaştere sunt atât de importante pentru mine. Am nevoie de cineva care să-l înlocuiască pe caporalul Nath. A fost un om bun, Jamur, dar acum nu mai este. Ai fi dispusă să preiei această sarcină?

Cu Slayke stând acolo şi privind-o drept în faţă cu ochii lui pătrunzători, lui Odie îi fu foarte greu să nu strige *Da, domnule!* dar nu o făcu. În schimb, spuse:

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, aş prefera să rămân şi să lupt alături de Locotenentul Erk. Înghiţi în sec, dar nu se putu abţine să nu i se înroşească faţa la auzul acestor cuvinte. El este pilot, domnule – nu ştie să lupte la sol. Are nevoie de cineva care să-l ţină de mână.

Roşi şi mai tare când îşi dădu seama cum ar fi putut fi interpretat ceea ce spusese. Slayke ridică din sprâncene, aruncă o privire la sergentul L'Loxx, care dădu doar din umeri fără să se implice, şi se întoarse spre Erk.

— Um, ea este copilotul meu, domnule, într-un fel, adică, spuse Erk.

— Oh? răspunse Slayke. Veniţi aici cu mine. Făcu un gest către o masă cu holograme de hărţi din spatele locului unde se aflau. Pe ea era o afişare tridimensională a poziţiilor trupelor lui Slayke. Aici, această albie uscată a râului este *pământul nimănui*, linia de demarcaţie dintre armatele noastre. Liniile sunt foarte apropiate acolo. Rânji ca un lup. Am vrut să ne apropiem atât de mult încât navele lui de pe orbită să nu îndrăznească să tragă, pentru că i-ar distruge proprii droizi. Asta presupunând că vreuna dintre navele lui poate rupe contactul cu flota mea pentru a fi atentă la ce se întâmplă aici jos. S-a prins repede şi îşi ţine forţele la fel de aproape de ale mele, astfel încât navele mele să nu poată trage asupra forţelor sale terestre. Această redută, continuă el, arătând spre un avanpost fortificat, este cea mai avansată parte a liniilor noastre. Se numeşte *Izable* şi este acolo pentru a ne avertiza de orice schimbare în poziţiile inamicului, de orice pregătiri pe care le-ar putea face pentru a ne ataca. La aproximativ şase sute de metri în spatele lui *Izable*, dar pe flancuri, se află alte două forturi, *Eliey* şi *Kaudine*. Aici, unde ne aflăm acum, este poziţia principală a apărării noastre. La aproximativ şase sute de metri în spatele nostru se află ultima redută, *Judlie*, pe unde aţi intrat în liniile noastre. *Judlie* ne acoperă spatele. Aceste redute au fost săpate masiv şi fiecare dintre ele are un câmp de foc de 360 de grade, complet întrepătruns cu câmpurile de foc din

celelalte poziții, aşa că, dacă inamicul reuşeşte să treacă pe undeva de-a lungul liniilor noastre, toate redutele pot aduce foc asupra lui. Aici, aici, aici, aici şi aici sunt poziții de artilerie, la fel de bine săpate, dar tunurile supraveghează fiecare metru pătrat din propriile noastre linii, aşa că dacă inamicul pătrunde prin ele va fi luat sub foc direct. Redutele sunt conectate printr-o serie de tuneluri şi tranşee care ne permit să mutăm soldații şi proviziile dintr-un punct în altul, după cum este nevoie. Acest loc este o minune a ingineriei. L-am construit în doar două zile, în timp ce eram sub foc. Asta datorită inginerilor noştri şi a sute de droizi de muncă. Inginerii au salvat această armată. De cealaltă parte a albiei se află pozițiile inamicului, ocupând această câmpie mare şi plată. Pe platoul acesta, aici în spate, se află *Centrul de Comunicații Intergalactice*. Acesta a fost obiectivul inamicului şi sunt sigur că îl deține cu un număr considerabil de trupe. Sunt sigur că, în calitate de membri ai armatei Generalului Khamar, sunteți familiarizați cu modul în care este dispus acest loc. Oricine ar fi la comandă acolo, e deştept. A încercat de şase ori să ne ia cu asalt şi l-am învins de fiecare dată. Nu fără pierderi de partea noastră, dar i-am doborât droizii cu miile. A luat *Izable* de două ori, iar noi i-am luat-o înapoi de fiecare dată. Acum se mulțumeşte să ne sondeze liniile căutând puncte slabe, încercând să ne flancheze şi săpând tuneluri. Da, are unul în desfăşurare chiar acum, la o adâncime de aproximativ o sută de metri, care se îndreaptă direct spre *Izable*. Când va ajunge acolo, va declanşa un munte de explozibili şi va arunca *Izable* în aer. Aşa că săpăm un contratunel care să treacă pe sub tunelul lui şi să-l aruncăm în aer înainte să ajungă la *Izable*. Ar fi interesant de văzut cine ajunge primul acolo, nu-i aşa? rânji Slayke cu ferocitate.

— Care sunt şansele noastre? întrebă Erk.

— Înainte să-i atacăm am trimis un mesaj către Coruscant cerând ajutor. Poate că va veni la timp, poate că nu. Până atunci suntem pe cont propriu, dar i-am dat peste cap programul tipului ăsta. Făcu un gest spre pozițiile inamice de pe holohartă. Părerea mea este că şi el aşteaptă să fie întărit. Oricine mi se opune acolo a fost trimis aici pentru a securiza *Centrul*, nu pentru a-l transforma în garnizoană, aşa că trebuie să vină în curând o forță mare de sprijin. Dacă ajunge aici înainte să fim întăriți...

Ridică din umeri.

— Ce aveți de gând să faceți până atunci, domnule? întrebă Odie.

— Să fac? Ei bine, am de gând să-i lovesc cât de tare pot. Ofițerii care stăteau în jurul hărții râseră. Şi voi doi – pot folosi întotdeauna o pereche de artilerişti la *Izable*. Ce ziceți de asta?

— Da, domnule.

— Sergent L'Loxx, hrăneşte-i, dă-le nişte echipament şi du-i la *Izable*. Se pot prezenta la Locotenentul D'Nore pentru alte misiuni. Mult noroc.

Întinse mâna şi ei dădură mâna cu el.

* * *

Mâncarea pe care o primiră era alcătuită din rații pentru câmpul de luptă, concepute pentru a susține viața la o rată ridicată a metabolismului, nu pentru a satisface gusturile epicuriene. După ce terminară de mâncat, L'Loxx le dădu fiecăruia câte o centură de echipament.

— Sunt centuri standard de echipament de infanterie pentru purtarea încărcăturii, dar am adăugat câteva unelte suplimentare pe care le-am găsit utile pe teren. Verificați-le cu prima ocazie pe care o aveți şi familiarizați-vă cu conținutul lor. V-ar putea salva viața în caz de nevoie.

Locotenentul D'Nore era un Bothan hărțuit care se lupta cu responsabilitatea de a-şi menține avanpostul în stare de alertă 100%. El fusese cel care condusese grupul de asalt care recucerise cel mai recent *Izable* de la droizii de luptă. De atunci, singurul somn pe care reuşise să îl obțină fusese în scurte frânturi.

— Nu-i voi lăsa să recucerească *Izable*, le spuse el celor doi noi luptători ai săi. Veți lucra într-un post de ascultare avansat care acoperă sectorul cinci. Nu se obosi să indice unde ar putea fi *sectorul cinci* înainte să plece să se consulte cu soldații din sectorul trei, strigând peste umăr în timp ce pleca: Voi mai vorbi cu voi doi mai târziu. Aveam trei soldați acolo jos, dar toți au fost răniți şi evacuați. Aşa că, orice ați face, nu trageți cu arma decât dacă sunteți atacați. Nu vreau ca inamicul să ştie că am reocupat postul de ascultare.

Cu asta dispăru într-un şanț de comunicații.

Un sergent care stătea în apropiere spuse:

— Haideți, voi doi, vă duc eu acolo. Aveți grijă să nu vă expuneți deasupra liniei tranşeelor, altfel veți fi loviți cu siguranță. Ghemuindu-se mult, cei doi îl urmară în direcția opusă celei în care tocmai plecase Locotenentul. După câteva răsuciri şi întoarceri, tranşeea se termină într-o deschizătură fortificată. Sectorul cinci, anunță sergentul.

Pete de sânge şi bucăți de haine marcau locul unde medicii îngrijiseră ultimul echipaj care operase tunul.

— Nu am văzut niciodată o astfel de armă, cu atât mai puțin să ştiu cum să o folosesc, spuse Erk, uitându-se la blasterul cu repetiție E-Web.

— Am fost antrenată pe toate tipurile de arme de infanterie, răspunse Odie. Eu voi trage cu blasterul, tu monitorizezi generatorul de energie. Se întoarse spre sergent. Când vom fi înlocuiți?

— Când veți fi eliberați din funcție, şi nu am nicio idee când va fi asta, răspunse acesta. Le înmânã fiecăruia câte un pachet de rații. Să le faceți să dureze – sunt tot ce ne-a mai rămas. Dormiți în schimburi. Unul dintre voi să monitorizeze permanent rețeaua tactică. Verificați prin comunicații la fiecare treizeci de minute. Să nu ratați vreuna. Trageți cu arma doar când aveți o țintă. Nu sunteți aici ca să opriți un asalt, ci doar ca să ne avertizați dacă vine unul şi să-i încetiniți puțin. Când încep să se apropie, e momentul să vă întoarceți cât mai repede prin tranşee spre poziția principală de apărare. Depinde de voi să decideți când plecați, dar să nu aşteptați prea mult. Semnul vostru de apel pentru comunicații este *Speranță Cinci*; postul de comandă este *Izzy Şase*. Sincronizați-vă cronometrul – este 16:15. Verificați la 16:45.

Cu asta, se strecură înapoi în şanțul de comunicații.

În ciuda cuvintelor ei curajoase, Odie nu se antrenase exhaustiv cu blasterele cu repetiție E-Web, şi îi trebuiră câteva minute de examinare pentru a se familiariza din nou cu sistemul. Când se simți suficient de încrezătoare, începu să i-l explice lui Erk.

— Acest blaster ar trebui să fie conectat la celelalte din avanpost prin intermediul comunicatorului securizat de lungă distanță încorporat, zise ea, arătând

fiecare componentă pe măsură ce o menționa. Asta înseamnă că, dacă suntem atacați, sistemele de țintire de la celelalte blastere se vor reseta automat pentru a ne oferi foc de susținere şi viceversa. Verifică rapid comunicatorul. Bine, funcționează. Totul este încă alimentat, aşa că nu trebuie să trecem prin acea secvență – care poate dura până la cincisprezece minute.

— Ce va face chestia asta? întrebă Erk, uitându-se la blaster.

Îşi desfăcu hamul de echipament şi îl aruncă într-un colț.

— Poate ar fi bine să-l păstrezi pe tine, Erk, îl avertiză ea. Nu se ştie niciodată când ai putea avea nevoie de ceva acolo.

— Da, am aruncat o privire prin el – în mare parte *ajutoare de înfrumusețare* pentru trupe, dintre care majoritatea nici măcar nu ştiu cum să le folosesc. Deci, ce este în acele pungi?

— Chestii valabile. Nu am avut încă ocazia să inspectez totul, dar…

— Vreau să mă înveți cum să folosesc acest blaster, Odie. Nu am nevoie de toate prostiile alea pe mine ca să fac asta, doar mă vor încurca. Spune-mi dacă e ceva *agățat* aici de care aş putea avea nevoie, bine?

— Sigur. Ei bine, blasterul ăsta, vezi, este o armă antipersonal destul de mortală. Raza de acțiune efectivă este de numai două sute de metri, dar raza maximă de acțiune ajunge până la o jumătate de kilometru. Cu câmpurile de foc care se întrepătrund, nu cred că vreun droid va reuşi să treacă. Treaba ta va fi să monitorizezi fluxul de energie pentru ca arma să nu se supraîncălzească în timpul acțiunii. Dacă voi fi lovită, treci la modul presetat al generatorului de energie – acest comutator de aici. Asta va preveni supratensiunile periculoase, dar va reduce considerabil viteza de tragere a armei. O să te învăț tot ce trebuie să ştii despre cum să o foloseşti, apoi ne putem *vrăji* reciproc.

— Cum ai învățat toate chestiile astea?

— Trupele de recunoaştere sunt şi ele infanterie, răspunse Odie, aşa că am fost instruită în domeniul armelor, chiar dacă nu port o puşcă blaster.

Reduta fusese săpată în stâncă într-un mod care permitea o mulțime de protecție deasupra capului şi pe flancuri. Observarea înainte se făcea prin fante înguste tăiate în piatră. Erk aruncă o privire prin una dintre fantele de vizionare. În lumina care se stingea, încă mai putea distinge clar terenul dintre sectorul cinci şi albia uscată a râului, care era plină de droizi distruşi. Se întrebă ce se întâmplase cu apărătorii acestei poziții atunci când fusese invadată. Pentru prima dată, începu să-l cuprindă un sentiment de deznădejde. Cum putea cineva să se aştepte ca ei să supraviețuiască în această poziție?

— Va trebui să dormim cu casca pe cap, remarcă el, deoarece vom avea nevoie de capacitatea infraroşu odată ce se întunecă.

— Corect. Blasterul are un sistem de achiziție a țintelor în infraroşu. Înainte să se întunece prea tare ca să mai vezi, o să-ți arăt mai multe lucruri despre el.

Noaptea trecu în linişte. Liniile fuseseră sondate în alte sectoare, ceea ce dusese la focuri intermitente de blaster. În acele momente, rețeaua de comunicații tactice prinsese viață cu rapoarte şi ordine şi atât Erk cât şi Odie deveniră complet alerți, dar odată ce împuşcăturile se liniştiră, încercară pe rând să prindă puțin somn. Îşi împărțiră noaptea în gărzi de câte două ore. Odie îl învață pe Erk destule despre arma lor, astfel încât să o poată manevra singur şi să deschidă focul imediat dacă ceva se mişca în sectorul lor. Chiar şi când privea prin dispozitivele de vedere pe

timp de noapte, ochii îi jucau feste lui Erk: movile neregulate păreau să se mişte dacă se holba la ele suficient de mult timp. Se trezi frecându-şi ochii şi scuturându-şi capul frecvent pentru a-şi limpezi vederea. Se luptă să rămână treaz. Ca pilot de vânătoare, ştia foarte bine cât de fatală poate fi neatenția, dar acum nu se afla într-o navă de luptă performantă, ci stătea într-o criptă umedă şi stâncoasă care mirosea a sânge şi fecale, foamea îi rodea stomacul şi îl făcea să leşine, nu mai dormise de mult timp şi îl durea tot corpul. Genunchiul, în special, îi pulsa dureros.

Suspină, se scutură şi clipi. Prima rază de lumină ar fi fost în câteva minute, apoi zorii. De obicei îi plăcea acest moment al zilei, înainte ca restul lumii să se trezească şi totul era liniştit, curat, paşnic. Se cutremură. Nopțile din această parte a Praesitlynului erau foarte reci, iar zilele arzătoare. Se uită în jos la Odie. Se lăsase să adoarmă de îndată ce îi venise rândul. Zâmbi. Ar fi putut fi cu trupele de recunoaştere, făcând ceea ce ştia să facă cel mai bine, călătorind liberă ca vântul, dar în schimb se oferise voluntar să rămână cu el, şi iat-o aici, în această gaură, singurul lucru dintre ea şi armata invadatoare fiind un perete subțire de stâncă. Când vor ieşi din mizeria asta…

Inima lui Erk tresări. Ceva de acolo se mişcase! Palmele lui de pe mânerele de ochire deveniră brusc transpirate. O împinse pe Odie cu degetul de la picior, iar ea se trezi instantaneu.

— E ceva acolo afară, şopti el. Era complet alert acum, în timp ce fiecare fibră a corpului său reacționa la adrenalina care îl străbătea. Fu surprins să se audă chicotind în anticipație. Haide, haide, şopti el, concentrând optica armei, nerăbdător să înceapă acțiunea.

Vedea limpede ca ziua prin sistemul de ochire. Apoi, întregul câmp de vizibilitate prin portul de tragere păru să se ridice şi să vină spre el.

— *Izzy Şase*! *Izzy Şase*! Aici *Speranță Cinci*. Iată-i că vin! spuse el pe un ton urgent.

Erk începu să tragă în masa de droizi de luptă care se apropiau. Era conştient că Odie era lângă el, monitorizând valurile de energie în timp ce blasterul urla sacadat.

O voce mică din interiorul căştii sale întrebă:

— *Speranță Cinci*, aici *Izzy Şase*. Care este puterea inamicului? Repet, care este puterea inamicului? Terminat.

— Sunt cu miile, strigă Erk. Mii!

Capitolul 14

— Draga mea…

Nu, nu ar merge, e prea impersonal. O luă de la capăt.

— Iubirea mea… *Nu, nu, e prea banal.* Se gândi cu nesiguranță la ce să spună în continuare. *Încearcă asta*: Mi-e dor de tine mai mult decât pot spune. Inima mea debordează de iubire pentru tine, cea mai dragă, cea mai dulce…

Scrise astfel pentru o vreme pe o foaie de flimsiplast, apoi se opri şi reciti paragraful. *Nu, nu, nu, nu, prea par un adolescent îndrăgostit!* Aceasta era soția lui, o Senatoare, o eroină, o femeie care era partenera de viață a unui Cavaler Jedi sau a unui bărbat care în curând va fi unul – sau mort.

Anakin Skywalker stătea în cabina sa de la bordul navei *Ranger*. În câteva ore avea să se transfere de pe *Ranger* pe *Neelian*, o corvetă care însoțea transportoarele. Halcyon va rămâne pe *Ranger* pentru a conduce atacul, în timp ce Anakin va comanda forța de debarcare. Apoi, Halcyon şi crucişătoarele grele vor face o gaură prin blocada inamică, o gaură prin care Anakin şi forțele terestre vor coborî pe Praesitlyn. Ei ştiau, prin intermediul sistemelor de identificare IFF – *prieten sau duşman* – neafectate de întreruperea comunicațiilor, că cel puțin o parte din flota lui Slayke supraviețuise contactului inițial şi se afla încă pe orbita Praesitlynului, în contact cu navele Separatiste rămase.

Când Slayke fusese iertat pentru că îşi formase propria forță pentru a-i ataca pe Separatişti şi fusese însărcinat să acționeze pe cont propriu ca şi *corsar*, primise propriul set de coduri IFF. Aceste coduri conțineau toate informațiile din dosar despre fiecare navă din flota sa, numele, clasa şi armamentul, echipajul navei şi aşa mai departe. Fiecare navă fusese echipată cu un transponder care, atunci când era interogat cu codul IFF corespunzător, răspundea cu identificarea corectă, stabilind astfel că era o navă prietenă, evitând – se spera – genul de incident în care se deschidea focul asupra unui prieten, ceea ce se întâmpla prea des în focul luptei. Halcyon era încrezător că, odată ce va începe atacul, navele lui Slayke li se vor alătura şi, împreună, vor copleşi forța de blocadă. Până acum, cordonul plasat în jurul lumii Sluis Van nu părea să fi fost deranjat. Dacă acele nave se mişcau pentru a participa la luptă, lucrurile s-ar fi putut complica.

Zona de aterizare de pe Praesitlyn fusese deja marcată: o bucată de teren accidentat în spatele unui râu secat de pe câmpia aflată chiar sub platoul unde se afla *Centrul de Comunicații Intergalactice*. Halcyon alesese acel loc în locul unuia de pe platoul însuşi, deoarece considera că o bătălie crâncenă atât de aproape de *Centru* ar fi avut mai multe şanse să ducă la distrugerea acestuia şi la moartea tehnicienilor despre care se presupunea că erau prizonierii Separatiştilor.

Halcyon, Anakin, comandanții lor, trupele şi echipajele care deserveau flota făcuseră tot ce puteau pentru a se pregăti pentru bătălia care urma să aibă loc. Acum era timpul să se odihnească. În câteva ore flota urma să ajungă la punctul inițial, sectorul de spațiu din jurul Praesitlynului pe care căpitanii îl aleseseră ca zonă în care îşi vor aduce navele în formații de atac. Flota inamică trebuia să ştie deja că veneau; se aflau de ceva vreme în interiorul zonei moarte în care

comunicațiile cu restul galaxiei fuseseră întrerupte. De fapt, Halcyon se aflase în mijlocul unui raport către Consiliul Jedi când echipamentul rămăsese fără semnal, un semn sigur că intraseră în zona de influență inamică.

Anakin sfărâmă flimsiplastul şi îl introduse în tocător. Apoi scoase altul. Un Jedi nu simțea frică, disperare, singurătate. Ştia că bătălia care urma să aibă loc va fi câştigată şi că divizia sa se va achita bine de sarcini: Grudo îi spusese asta de multe ori, iar Grudo cunoştea armatele şi comandanții. De fapt, Anakin învățase fenomenal de repede arta comenzii, aruncându-se asupra sarcinii în fiecare oră de veghe din fiecare zi în care flota era în tranzit. Se cufundase cu entuziasm în toate aspectele managementului militar, de asemenea. Nu simțea deloc disperare, ci aştepta cu nerăbdare bătălia care urma să aibă loc. Aveau dreptatea şi adevărul de partea lor şi aveau să învingă. Aştepta cu nerăbdare să-l întâlnească pe legendarul Căpitan Slayke. Şi nici nu se simțea singur. Relația sa cu Halcyon, care îl trata ca pe un frate mai mic, devenise şi mai strânsă. Iar Grudo, bătrânul Rodian credincios, solid şi de încredere, rămăsese atât de aproape de el în timpul călătoriei, încât deveniseră tovarăşi de nedespărțit.

Anakin Skywalker nu era străin de frică, durere, disperare şi furie, dar toate acestea erau în spatele lui acum, într-o altă viață. Începu să scrie din nou:

Eşti cu mine acum, dragostea mea. Simt căldura respirației tale pe obrazul meu şi simt mirosul părului şi al hainelor tale, în timp ce îți strângi corpul lângă al meu. Am înfruntat moartea împreună, dragostea mea, şi am învins-o. Mâine, chiar dacă voi înfrunta din nou moartea, dragostea ta este cu mine şi mă va susține…

Scrise o perioadă de timp. De multe ori, în această călătorie, îşi dorise să-şi folosească sensibilitatea considerabilă în Forță pentru a o *verifica* pe Padme. Dar chiar dacă ar fi putut, ştia că nu ar fi făcut-o: ar fi fost un abuz impardonabil al puterilor sale Jedi şi, pentru că îşi încălcase deja jurământul căsătorindu-se cu Padme, era hotărât să nu o facă din nou pentru a-şi satisface dorințele personale. Cu toate astea, în timp ce scria, în ochii minții sale, pereții compartimentului spartan păreau să se estompeze şi, încă o dată, se reîntâlnea cu iubita sa Padme lângă frumosul lac de pe Naboo, unde îşi consacraseră jurămintele de dragoste şi companie veşnică. Un nod i se formă în gât în momentul în care termină scrisoarea. O reciti.

Scrisul lui de mână nu era uşor de descifrat, dar ceva de genul acesta nu putea fi încredințat pe un suport electronic care putea fi citit de altcineva. Era o chestiune extrem de privată şi aşa va rămâne. Apoi scutură din cap şi zâmbi.

— Nu-mi vine să cred că am scris asta.

Îşi îndepărtă lacrima care i se formase în colțul ochiului, apoi clipi şi se uită în jur. Ei bine, iată-i din nou, pereții de oțel ai micului său compartiment. Bătăile blânde ale motoarelor *Rangerului* care se auzeau prin plăcile de punte îi încălzeau tălpile picioarelor. Era ceva real. Cu grijă, Anakin împături foaia de flimsiplast de câteva ori şi apoi o sigilă bine. Scrise pe ambele părți: *PERSONAL PENTRU SENATORUL AMIDALA* şi o puse cu grijă în mantia sa. Înainte să plece la asalt, avea să o lase, împreună cu celelalte lucruri personale, în custodia Căpitanului lui *Neelian,* pentru a fi predată în cazul morții sale. Se întinse pe pat şi închise ochii, dar somnul pur şi simplu nu era acolo pentru el acum. Halcyon fusese de acord ca, în loc să ia o navetă spre *Neelian*, Anakin să ia nava sa Delta-7 personalizată. Ei bine, dacă nu putea să o aibă pe Padme a lui, avea să aibă nava şi să petreacă următoarele câteva ore lucrând la ea.

* * *

O flotă de luptă nu doarme niciodată. Echipajul de la bordul navelor poate dormi atunci când nu este de serviciu, dar o flotă de luptă este mereu trează, mereu în alertă, iar în ajunul intrării în acțiune, soldații dorm în schimburi la posturile lor de luptă. Tensiunea străbate flota de luptă, astfel încât navele şi echipajele lor sunt precum componentele unei vaste creaturi vii, un animal de pradă pe punctul de a sări asupra prăzii pe care a urmărit-o prin adâncurile spațiului. Dar, în acest caz, prada putea riposta. Poate că până şi soldații clone simțeau tensiunea – nu că asta le afecta semnificativ stările mentale – iar Grudo o simțea şi el. Pentru Maestrul Jedi Halcyon, era o senzație familiară, dar nimic care să îl facă să-şi piardă somnul.

Halcyon îşi încheiase ultimul consiliu de război cu căpitanii săi, iar aceştia plecaseră la comandamentele lor. Totul era pregătit. Acum începea aşteptarea finală.

Când Halcyon se trezi dintr-un somn scurt, se aşeză în cabina sa şi scrise:

— Dragii mei Scerra şi Valin…

Aceasta era doar ultima dintr-o serie de scrisori pe care le scrisese soției şi fiului său pentru a fi livrate în cazul morții sale – dar spera să le livreze personal, odată ce se va încheia această expediție. Le scria de mână, pentru a le proteja de ochii curioşilor şi pentru a păstra în siguranță – deocamdată – secretul încălcării jurământului său Jedi. Terminând, împături şi sigilă scrisoarea, apoi o adăugă la pachetul pe care îl păstra, cu o duzină de scrisori în total. Gândul la soția şi fiul său îl încălzea.

Îşi scoase din minte gândul la cei dragi lui. Îndura despărțirea de ei de atât de mult timp încât durerea se transformase într-o pulsație surdă în adâncul organelor sale vitale. Nu era bine să se gândească la astfel de lucruri. Se întinse. Avea să se ducă să-l caute pe Anakin, să-i țină un discurs de încurajare de ultim moment, să le ridice moralul amândurora. Tânărul Jedi se dovedea a fi un comandant valabil. Oh, toată lumea ştia că era curajos – ceea ce făcuse în bătăliile de pe Geonosis şi Jabiim şi în alte situații disperate dovedise asta. Pe Jabiim, Cancelarul Suprem Palpatine îi ordonase personal să părăsească câmpul de luptă după mai bine de o lună de lupte grele, fiind obligat să-şi părăsească prietenii, pentru a ajuta la evacuare. Iar Anakin se supusese ordinului, deşi cu reticență. Nu era străin de durere, de moarte, de înfrângere. *Ştia* că are un destin. Îi era destinat să comande. Tânărul Jedi avea o mare sensibilitate la Forță; era inteligent, chiar genial. Halcyon era sigur că Anakin va fi Maestru într-o zi şi chiar va face parte din Consiliu. Iar acum îşi demonstrase aptitudinile pentru comandă, capacitatea de a conduce, acea calitate inefabilă a personalității care îi convinge pe ceilalți că cineva ştie ce face şi că, dacă ei îl urmează, vor reuşi. Observându-l zilnic, fu sigur că Anakin îşi lăsase emoțiile în urmă.

Halcyon se ridică în picioare. Exista un singur loc în care ar fi putut fi Anakin la această oră târzie.

— Cum merge, Anakin?

Speriat, Anakin se ridică în cabina de pilotaj a navei sale de luptă, *Îngerul Albastru II*.

— Făceam doar câteva ajustări de ultim moment. Coborî din navă şi îşi şterse mâinile cu o cârpă. Sunt gata.

Era liniște în cala de andocare; celelalte mașini, în mare parte navete, fuseseră asigurate în așteptarea acțiunii iminente. Cei doi se așezară pe niște lăzi goale.

— Doar câteva ore și vom intra în acțiune, spuse Halcyon. Ai zece mii de soldați sub comanda ta. Cum te simți?

— Pregătit. Anakin își bătu genunchiul. Gata.

— Brațul tău e în regulă?

— Nu m-am simțit niciodată mai bine. Anakin își flexă degetele pentru a o dovedi. Maestre Halcyon, am vrut să te întreb ceva...

Halcyon îl privi atent pe Anakin.

— Sigur. Ce este?

Anakin ezită, apoi răbufni:

— Grudo mi-a spus despre întâlnirea ta cu Slayke și, ei bine, m-am gândit să te întreb... Ridică din umeri. De ce... adică, de ce te-ai luptat cu el în acea zi? Nu atât de mult de ce te-ai luptat cu el, ci de ce te-ai luptat cu el în felul în care ai făcut-o?

— M-am întrebat și eu asta. Halcyon respiră adânc. Nu am vrut niciodată să mă duc după Slayke, să știi. Ceilalți îl considerau un rebel în cel mai bun caz, un pirat în cel mai rău caz. Dar eu credeam că el nu făcea decât ceea ce ar fi trebuit să facă Republica de la bun început. Aveam planuri să mă întorc acasă la... Se opri brusc. Pentru a-mi vizita prietenii, pentru a mă odihni, dar Consiliul m-a desemnat să conduc corveta judiciară pe care o trimiteau după Slayke și a trebuit să urmez ordinele, să-mi fac datoria, să fac ceea ce am jurat să fac. Noi, Jedii, nu avem vieți personale, nu avem familii ca celelalte ființe.

Vocea lui căpătă un ton de amărăciune care îl surprinse pe Anakin. Era oarecum ceea se simțea el însuși acum. Inconștient, își atinse locul de sub mantie unde purta scrisoarea către Padme.

— Așadar, continuă Halcyon, când am ajuns la luminișul unde aterizase nava lui Slayke, știam că nu era la bord și bănuiam pe jumătate că Grudo, care stătea acolo cu cuțitele lui, făcea parte dintr-un plan de diversiune. Pe atunci am crezut că era menit să mă atragă departe de pădurea unde se ascundeau Slayke și echipajul său. Râse aspru. Dar în acel moment pur și simplu nu mi-a păsat, zise el cu emoție.

Anakin fu luat prin surprindere de emoția din vocea Maestrului Jedi.

— Anakin, pot să am încredere în tine? întrebă Halcyon atunci.

Maestrul Jedi părea teribil de serios, iar ochii lui păreau umbriți de tristețe. Anakin voia să-i spună: *Bineînțeles că poți avea încredere în mine,* dar, deodată, nu mai știu dacă aceea era o asigurare pe care trebuia să o dea.

— Continuă, spuse el cu nesiguranță.

După o clipă, Halcyon continuă.

— Știi motivul pentru care noi, Jedii, nu ar trebui să avem legături emoționale cu alte ființe, nu-i așa? Anakin nu răspunse: întrebarea era retorică. Este pentru că emoțiile întunecă judecata unui Jedi, îi îngreunează vederea datoriei sale, pentru a face lucrurile grele și dificile pe care a jurat să le facă. Ei bine, eu am picat testul.

Nejaa Halcyon îi spuse lui Anakin despre soția și fiul său.

La început, Anakin nu putu vorbi, nu putu decât să se holbeze mut la bărbatul care îi devenise mentor. Halcyon chicoti și îl bătu pe Anakin sub falcă.

— Ți-a căzut atât de repede încât am crezut că ți-ai dislocat-o, spuse el. Apoi suspină. Deci, iată. Ești singurul care știe. Ai de gând să spui Consiliului Jedi când ne întoarcem?

Anakin nu ştiu ce să spună.

— Nu, mârâi el, încercând să-şi controleze vocea. Bănuiesc că Yoda ştie deja, sau bănuieşte. Nu-i scapă prea multe. Apoi, vina şi sinceritatea îl copleşiră. În plus, dacă te denunț, te poți răzbuna denunțându-mă şi tu pe mine, spuse el în grabă.

Şi apoi îi spuse lui Halcyon despre căsătoria lui cu Padme.

Fu rândul lui Nejaa Halcyon să rămână cu gura căscată. Când putu să vorbească din nou, spuse:

— Căsătorit? Tu? Dădu din cap mirat. Deci te-ai căsătorit cu ea când ați plecat împreună pe Naboo, nu-i aşa? spuse el încet. Şi nici măcar Obi-Wan nu ştie?

Anakin se înroşi în timp ce ruşinea minciunii sale se ridica din ascunzătoarea din adâncul inimii sale.

— A fost... dificil, recunoscu el. Obi-Wan este Maestrul meu – şi prietenul meu. Urăsc să-l mint!

Halcyon doar aprobă din cap.

— Ştiu, ştiu. Am mers împotriva a tot ceea ce am fost învățați vreodată – împotriva a ceea ce înseamnă să fii un Jedi...

Vocea lui se opri.

— Dar nu mi se pare greşit! izbucni Anakin. Adică – necinstea, da, dar nu şi dragostea! Nu şi grija! Nu mă simt mai puțin Jedi pentru că o iubesc pe Padme!

— Şi eu m-am luptat cu asta. Halcyon se încruntă. Mă întreb uneori dacă Yoda ştie despre mine – despre noi. Dar dacă e aşa, atunci de ce m-a ales Consiliul să conduc această expediție? Şi de ce mi-au permis să te iau pe tine ca secund, când au ştiut că ne vor arunca împreună – doi care împărtăşesc un asemenea secret? Nu pentru că eram singurii Jedi disponibili. Mai erau şi alții la Templu – sau ar fi putut să-i recheme de la alte comandamente. Atunci de ce să o facem în felul ăsta? Se uită la Anakin, iar umerii i se îndreptară. Îți voi spune ce cred eu. Cred că ni se oferă o şansă de a ne dovedi valoarea – mi-au spus asta. Şi am ajuns să cred că misiunea asta poate fi mai mult decât un *test*. Părea să fie pe punctul de a mai spune ceva, apoi îşi închise gura. E timpul să pleci, tinere prieten. Se ridică în picioare. E timpul să le arătăm tuturor din ce suntem făcuți.

— Cred că da.

Anakin se ridică şi el în picioare şi, în timp ce-şi strângeau mâna cu căldură, se întrebă ce *test* mai mare ar putea avea în minte Consiliul.

Capitolul 15

— Atacați! Atacați! Atacați! Tonith bătu în panoul de control. Atacați pe toată linia! Aruncă oricâți droizi de luptă avem nevoie pentru a le sparge apărarea! Am capturat deja bastionul lor din față; forțați acum, forțați!

Tonith îşi stabilise postul de comandă în apropierea *Centrului de Comunicații* de pe platoul care domina câmpul de luptă. Asta îi oferea o privelişte dominantă asupra a ceea ce se întâmpla, dar îi plasa pe el şi personalul său suficient de departe în spatele liniilor pentru a evita un pericol serios din cauza luptelor.

— Dar domnule Amiral, protestă B'wuf, tehnicianul superior de control, am pierdut deja peste o sută de mii de droizi în atacurile noastre anterioare. Şi am mai cucerit bastionul din față de două ori şi l-am pierdut tot de două ori. Pierderile au fost enorme. Îmi pare rău, domnule, dar vă sfătuiesc serios că cel mai bine ar fi să ne menținem aici până când vom primi întăriri şi apoi să-i copleşim ca număr.

— Dragul meu B'wuf, activele care stau doar în bancă nu produc decât dobândă. Trebuie să investeşti pentru a face o avere. Îl privi cu atenție pe controlor.

B'wuf avea obiceiul enervant de a vorbi rar, ca şi cum ar fi căutat mereu cuvintele potrivite pentru a se exprima, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu spună ceva greşit şi să nu intre în bucluc. Din experiența lui Tonith, era tipic pentru rasa tehnologică, depăşită de situație atunci când avea de-a face cu ceva din lumea reală a afacerilor. Ceda când trebuia să fie ferm, şi era ferm când trebuia să cedeze. Tonith mai avusese de-a face cu astfel de persoane, dar, în ciuda defectelor sale, B'wuf îşi avea rostul lui.

— Eu..., începu B'wuf.

Tonith i-o tăie scurt.

— Deții cumva aceşti droizi de luptă? Ai plătit pentru ei? Te comporți ca şi cum ar fi proprietatea ta personală. Sunt active, dragul meu B'wuf, active pe o piață activă şi nu au nicio valoare dacă nu sunt investite cu înțelepciune, ai înțeles? E treaba mea să fac această investiție şi a ta să te supui ordinelor mele. În totalitate, B'wuf, în totalitate. Acum... Tonith observă că întregul personal al centrului de control se oprise din lucru şi îi asculta. Voi, întoarceți-vă la treabă!

Ca unul singur, tehnicienii se întoarseră la consolele lor. Tonith se întoarse spre B'wuf.

— Vom primi întăriri foarte curând. Când vor sosi, vreau ca această situație să fie clarificată. Ține infanteria în atac, sprijinită îndeaproape de blindate şi artilerie...

— Dar, domnule, resursele noastre aeriene au fost grav epuizate în bătălia cu armata Generalului Khamar. Ştiți că succesul este posibil doar dacă este garantat de, ei bine, o angajare şi o integrare deplină a armelor.

— Ei nu au deloc mijloace aeriene!

Tonith îşi strânse mâinile încleştate de frustrare.

— Dar, domnule, flota noastră...

— Flota noastră este inutilă. Navele noastre le urmăresc pe ale lor şi nimeni nu îndrăzneşte să angajeze în luptă cealaltă parte, pentru că dacă se pierd doar câteva, balanța puterii va oscila de o parte sau de alta; şi nimeni nu îndrăzneşte să vină în

ajutorul nostru aici, pentru că dacă vreo navă este scoasă de pe orbită, cealaltă parte are avantaj. Blestemații de *ciupitori de credite*, înjură el. Aşa că nimeni nu poate interveni, suntem pe cont propriu până primim întăririle. Când vor sosi întăririle, navele lor vor copleşi ceea ce a mai rămas din flota inamică...

— Dar, domnule, avem nave care blochează Sluis Van. Ar putea să pună mine şi să vină aici...

— Nu avem nevoie de ele. Acum ia...

— Dar, domnule, pentru fiecare dintre ei pe care îl omorâm, ei ne doboară sute de droizi! protestă B'wuf, cu fața colorându-i-se.

— Ei bine, fă calculele! Câți inamici sunt acolo? Câți droizi de-ai noştri? Odată ce le vom sparge apărarea, numărul victimelor va creşte, iar când vor fi în sfârşit înfrânți, îi vom nimici până la ultimul. Acum, treci la treabă!

— Dar, domnule Amiral..., insistă B'wuf.

— La naiba, nu te mai certa cu mine! La capătul răbdării, Tonith făcu semn celor doi droizi de pază să se apropie. B'wuf, vezi colțul acela? Stai jos acolo. Voi, spuse el, întorcându-se spre droizi. Dacă mişcă, ucide-l.

— Da, domnule. La câtă mişcare să îl omorâm?

Tonith clătină din cap cu disperare.

— Dacă încearcă să, oh, să se ridice, omoară-l. Altfel, nu-mi pasă dacă se scarpină pe spate toată ziua. Oh, şi B'wuf, dacă tot eşti acolo, ține-ți închisă gura aia blestemată. Acum, mişcă-te.

Cu fața albă, B'wuf se târî până în colț şi se aşează. Cei doi droizi se aşezară direct în fața lui. Încet, B'wuf îşi ridică o mână la cap şi se scărpină. Nu se întâmplă nimic. Suspină.

Tonith se duse în centrul camerei de control.

— Mi-ați auzit ordinele. Executați-le. Începând de acum, preiau personal controlul tuturor operațiunilor. Acum atacați, atacați! Nu contează victimele. Încă puțin efort şi le vom sparge liniile. Victoria este aproape a noastră!

Un droid de servire veni cu o cană de ceai. Tonith turnă, cu nerăbdare.

— Vrea cineva un pic de ceai? întrebă el, întinzând recipientul către tehnicienii de la consolele lor. Toți se prefăcură că sunt ocupați. Foarte bine.

Tonith ridică din umeri şi sorbi din ceaşca sa, zâmbind. Dinții îi erau la fel de purpurii ca întotdeauna.

* * *

— *Dddaaa!* Ia asta, şi asta! Haideți, luați! strigă Erk, trăgând fără discriminare prin fantele buncărului.

Nu avea cum să rateze. Fiecare împuşcătură dezintegra un droid de luptă infanterist. Dar ei continuau să vină, rând după rând. Artileria dădu iama în ei, dar ei doar strânseră rândurile şi mărşăluiră înainte, trăgând în fața lor şi creând un câmp de foc în timp ce înaintau.

— Erk! Trebuie să plecăm! Ne copleşesc! strigă Odie, dar Erk dădu din cap ca şi cum ar fi fost o insectă enervantă şi continuă să tragă.

Nu mai văzuse niciodată un mediu atât de bogat în ținte, iar asta îl făcea să intre într-o frenezie sălbatică de distrugere. Ea îl apucă de umăr şi încercă să-l îndepărteze de blaster. El o respinse cu şoldul şi continuă să tragă. Putea vedea sute

de droizi care se învârteau în jurul buncărului lor.

— Ne flanchează! Lasă blasterul ăla şi pune-ți centura. Trebuie să ieşim de aici, strigă ea.

Zgomotele se auzeau de la intrarea în buncăr. Odie îşi luă arma şi fugi acolo chiar la timp. Doi droizi coborau zdrăngănind pe treptele scurte iar ea îi împuşcă pe amândoi. Erk nu observă nimic. Țipa şi înjura şi trăgea, şi trăgea, şi iar trăgea.

— Tancuri droide, strigă Odie. Tancuri droide!

Putea să vadă două prin fantele de tragere, care se târau în spatele infanteriei. Tancurile droide – *târâtoare*, pentru că se mişcau atât de încet pe suprafața solului – erau platforme de armament cu şenile, puternic blindate şi complet automatizate, folosite pentru a sprijini infanteria în luptă. Cele două tunuri blaster sincronizate, montate în față, aveau un arc de tragere de 180 de grade şi erau folosite cu efect mortal asupra concentrațiilor de trupe, vehicule şi a complexelor de buncăre. Armele antiaeriene dorsale şi lansatoarele de grenade completau tunurile. În mod ideal, acestea erau folosite în eşalon, ca un set de scări, pe măsură ce înaintau, maşinile aflate mai în spate protejând flancurile celor aflate în față.

Pământul se zgudui sub droizii tancuri în timp ce se rostogoleau spre buncăr.

Odie putu vedea cum fulgerele energetice ale artileriei lui Slayke erau deviate de mastodonți.

— Încetează focul, strigă ea, lovind cu pumnii în casca lui cât de tare putea – dar el rămase insensibil la avertismentele ei.

Trase asupra celui mai apropiat tanc. Imediat, modulul blaster al acestuia se roti în direcția buncărului, dar înainte să poată dezlănțui fulgerul devastator, pământul din spatele lui erupse în sus şi îl răsturnă înainte pentru a ateriza pe spate deasupra buncărului.

Contratunelul pe care Slayke ordonase să fie săpat pe sub cel Separatist îşi intersectase ținta şi se declanşase exact la timp pentru a întrerupe salva droidului tanc. Ultimul lucru pe care Odie îl auzi înainte ca totul să se întunece fu un țipăt.

* * *

Slayke se uită la ofițerii săi de stat major.

— Timpul este foarte scurt, începu el. Nu ar trebui să-l irosesc cu discursuri. Ştiți cu toții ce aveți de făcut; am planificat de la început o ultimă rezistență. Făcu o pauză. Ei bine, asta este, le spuse el, dar era evident pentru toți că situația lor era disperată. *Izable*, *Eliey* şi *Kaudine* căzuseră, iar artileria din față fusese retrasă, împreună cu supraviețuitorii din avanposturile invadate, pe o linie centrată pe *Judlie*, în spatele postului de comandă principal. Acesta era planul care fusese pregătit chiar înainte ca Slayke să debarce pe Praesitlyn. Inamicul îşi întrerupsese temporar asaltul pentru a-şi reface linia şi a aduce întăriri.

— Aceasta este singura pauză pe care o vom obține, spuse Slayke. Vom avea timp să formăm o ultimă linie de apărare la *Judlie*. Retrageți-vă imediat forțele rămase.

Îşi luă blasterul şi se întoarse de la masa de hărți. Se opri şi se întoarse spre ofițerii săi.

— Ştiam cu toții că acest lucru s-ar putea întâmpla atunci când am intervenit. Îmi pare rău că s-a întâmplat. Am crezut că Coruscantul ne va veni în ajutor. Poate

că sunt pe drum. Nu contează. Noi suntem aici, ei nu. Când va sosi ajutorul, vom subția rândurile acestor nerfi până în punctul în care un singur Padawan Jedi va putea să-i facă praf. Făcu o pauză. Ştim cu toții că predarea nu este o opțiune pentru noi, nu împotriva acestei armate. Mai era un singur lucru pe care trebuia să îl spună camarazilor săi. Dacă trebuie să murim, acesta este un loc la fel de bun ca oricare altul. Sunt mândru că am avut privilegiul de a vă conduce, de a vă împărtăşi greutățile şi prietenia, şi sunt binecuvântat că mă vor însoți în lumea de dincolo unii ca voi. Să nu ne lăsăm uşor.

Cei doisprezece ofițeri adunați în jurul mesei cu hărți luară poziție de drepți, şi ridicară pumnul drept, strigând:

— *Să trăiți!*

* * *

Erk deveni încet-încet conştient de o presiune enormă care îl presa în jos. Deschise ochii, dar nu putu vedea nimic. Era întuneric beznă, sau fusese orbit? Luptându-se cu panica, reuşi cu greu să-şi elibereze brațul de resturile care îl prindeau de podeaua buncărului şi îşi aduse încheietura mâinii în fața ochilor. Cronometrul străluci reconfortant în întuneric şi el suspină uşurat – nu-şi pierduse vederea. Îi era greu să respire sub greutatea care îl apăsa. Se mişcă, iar greutatea se deplasă şi gemu. Era Odie, care alunecă într-o parte, iar cele două sau trei fragmente mari de piatră care o prinseseră peste el se rostogoliră pe podea.

— Oof.

Putea să respire din nou. Odie gemu.

— M-mulțumesc că ai făcut să fim ucişi, oftă ea în cele din urmă.

La început, Erk nu înțelese ce voia să spună. Apoi pricepu:

— Oh, da. Am distrus mulți, nu-i aşa?

Îşi flexă brațele şi picioarele şi se ridică în şezut. În ciuda multiplelor vânătăi şi contuzii, era încă în stare de luptă. Pipăi prin întuneric, o găsi pe Odie şi o ridică de subsuori.

— Unde eşti rănită?

— Umm. Am o vânătaie mare pe şold. În rest – îşi trecu o mână prin păr şi peste cap –, cred că sunt în regulă. Ceea ce părea a fi sânge făcuse crustă pe o parte a feței. Putu simți cu degetele o rană mare pe acea parte a capului. Probabil că am zăcut aici o vreme, spuse ea, pipăind experimental tăietura. Sângele s-a coagulat. Pipăi în jurul centurii de echipament şi desprinse bagheta luminoasă fixată de ea. Apăsă butonul de activare, iar buncărul se umplu cu o lumină strălucitoare binecuvântată. Asta era vestea bună. Vestea proastă era că explozia crăpase partea din față a buncărului şi desprinsese o placă uriaşă de stâncă din tavan, care se rupsese în două fragmente atunci când căzuse, întemnițându-i pe cei doi într-un spațiu care se îngusta, ca un cort stâncos, până la aproximativ doi metri înălțime şi trei metri lățime pe podea. Odie îşi apăsă o mână pe stâncă. Este solidă ca piatra, spuse ea. Suntem norocoşi că nu a căzut chiar peste noi, altfel am fi fost striviți. Îşi apăsă mâinile pe o lespede şi împinse. Totuşi, pare destul de solidă acum. Probabil că gravitația şi rezistența le țin în poziție verticală.

— Ei bine, nu suntem striviți. Avem aer şi suntem în siguranță şi confortabili în acest adăpost stâncos, comentă Erk ironic.

— Se pare că petrecem mult timp împreună în subteran în ultima vreme.

— Da. Doar aşa reuşesc să găsesc ceva timp singur cu tine. Cât timp va ține bagheta aia luminoasă?

Odie ridică din umeri.

— Funcționează cu celule de energie. Am reîncărcat-o acum vreo zece zile şi nu cred că am folosit-o prea mult de atunci. Ar trebui să avem şaptezeci şi cinci sau o sută de ore.

— Vom pleca de aici cu mult înainte de asta. Îşi luă casca şi încercă să şi-o pună. Nu reuşi: când îi fusese dată jos de pe cap, resturile o spărseseră. O scutură experimental, apoi se întoarse spre Odie. Încearc-o pe a ta.

— Aş face-o, dacă aş putea să o găsesc. Ea privi în jur prin spațiul restrâns. Probabil că este undeva sub stânca aceea. Bine. Am rămas fără comunicații cu postul de comandă. Dacă mai există.

— Există. Contează pe asta. În regulă, m-ai ținut în suspans destul de mult timp. Care este planul pentru a ne scoate de aici?

Ea pufni.

— Ei bine, începem amândoi să fluierăm cât de tare putem, iar când ajungem la tonul potrivit de vibrație simpatetică, stânca se va sparge şi vom ieşi la lumina soarelui, ca nişte insecte care ies din crisalidă.

Erk o privi o clipă şi apoi izbucni în râs, iar ea i se alătură. Râseră până când praful care plutea în aer îi făcu să tuşească.

— Mi-e frică, mărturisi Odie după un timp. Suntem blocați aici pentru totdeauna, nu-i aşa?

Erk nu răspunse imediat. Ea exprimase în cuvinte propriile lui temeri.

— Ei bine, cred că *suntem* sigilați aici, spuse el după o uşoară pauză, în timp ce îşi apăsă o mână pe lespedea de piatră.

— Republica nu a trimis pe nimeni, nu-i aşa? întrebă Odie, fără să aştepte cu adevărat un răspuns.

— Cu siguranță nu au fost aici când am avut nevoie de ei.

— O să murim, nu?

— Aşa se pare.

Cu un oftat, el se întinse şi îi luă mâna.

— O să murim de sete înainte să murim de foame, nu? Când te gândeşti prin câte am trecut pentru a sfârşi aşa.

Nu putu să-şi ascundă din voce gustul amar al disperării. Opri bagheta luminoasă pentru a-i economisi energia. Petrecură ore întregi în întuneric. Îşi folosiră timpul amintindu-şi de vremuri mai bune, de prieteni şi rude, de muzica care le plăcea, de casele lor, de mesele bune pe care le mâncaseră. Erk era mai experimentat datorită călătoriilor sale şi era un bun povestitor: o făcea pe Odie să râdă cu poveştile sale trăsnite. Mâncară restul din mica porție de rații pe care le-o dăduse sergentul când îi lăsase la buncăr. Cel puțin fiecare dintre ei încă mai avea o ploscă plină cu apă. După ce mâncară şi îşi potoliră setea, rămaseră o vreme în linişte. Apoi Erk o trase pe Odie mai aproape de el şi o sărută. Se ținură strâns în brațe, până când frica şi oboseala îi copleşi şi adormiră unul în brațele celuilalt.

Când Erk se trezi în sfârşit, cronometrul îi spuse că era noaptea târziu. Înghiți o gură de apă din ploscă, apoi o împinse pe Odie să se trezească.

— Am ratat cina, îi spuse el.

Ea se ridică în şezut şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Odie, nu am de gând să mor aici! Mă auzi? N-o să murim aici!

— Cum vom evita asta?

Odie îşi apăsă mâna pe stâncă. Ca şi mai înainte, era încă solidă la atingere.

— Nu ştiu, dar o vom face!

* * *

Lumina zilei se stingea repede acum. Cu excepția câtorva arme – nu mai mult de o baterie – piesele de artilerie grea ale lui Slayke fuseseră toate doborâte. Toate navele sale fuseseră de mult distruse; nu mai avea nici măcar o navetă pentru a se întoarce la ceea ce mai rămăsese din flota sa de pe orbită, nu că se gândea să plece undeva. Trupele inamicului făcuseră o pauză după ce preluaseră pozițiile înaintate din linia defensivă a lui Slayke, aparent pentru a-şi consolida poziția şi a-şi scurta liniile pentru atac şi pentru a aduce întăriri pentru forțarea finală, copleşitoare. Ar fi putut fi la doar câteva minute distanță acum. Aceasta era singura pauză pe care i-o acordaseră lui Slayke de când începuse asaltul. Îi dădea timpul de care avea nevoie ca să se pregătească pentru o ultimă rezistență.

Slayke stătea cu ochii lipiți de optica care îi oferea o supraveghere de 360 de grade a terenului din fața lui *Judlie*.

— Domnule, astea sunt pozițiile noastre.

Un ofițer de stat major îi înmână un afişaj, iar el îl privi rapid.

— Spuneți tuturor comandanților să îşi păstreze pozițiile cu orice preț. Dar spuneți-i soldatului de rang superior din fiecare unitate că le dau permisiunea să disperseze trupele înainte să fie copleşit. Dacă există vreo şansă ca trupele noastre să se împrăştie şi să fugă în deşert, pot încerca. Să fie clar pentru toți.

Ofițerul salută şi se întoarse spre consola de comunicații. Slayke se gândi că vor muri în deşert, dar chiar şi aşa, se consolă el, ar mai fi putut trăi o vreme.

Un baraj de artilerie lung şi puternic începu să le învăluie pozițiile, zguduind pământul din jurul lor.

— Când se va opri bombardamentul, vor veni, spuse Slayke către personalul său de comandă. Când ne vor invada, oricine vrea poate încerca o evadare. În niciun caz eu nu voi sta aici să mă prăjesc.

Sistemul optic nu mai era de niciun folos acum; pământul dintre cele două armate era zdruncinat şi transformat în praf, făcând imposibilă orice vizualizare. Se întoarse spre echipa sa. Obrajii şi ochii lor erau scobiți şi fețele le erau secate de sânge, dar fiecare îşi făcea totuşi datoria, unii vorbind cu unitățile de infanterie şi artilerie, alții verificând armele, echipamentul, apa şi rațiile. Praful de la loviturile apropiate atârna suspendat în aerul închis şi umed din jurul lor; o explozie enormă zgudui buncărul şi un ofițer strigă: *Au ratat din nou!* şi mai mulți dintre ei râseră. Cineva tuşi. Ofițerii murmurau între ei, trecând prin mişcările conducerii armatei care practic nu mai exista.

Un vuiet enorm şi sfâşietor îi cuprinse, la început îndepărtat şi în surdină, dar ridicându-se rapid până la un crescendo asurzitor, atât de profund încât făcu să le vibreze mațele. Venea în mod clar de undeva din spatele lor. Slayke îşi bătu un pumn în frunte. Nimeni nu se îndoia de ceea ce însemna: era sunetul morții lor.

— Au primit întăriri! spuse Slayke. Luați-vă armele şi echipamentul.

— Pregătiți-vă! strigă un ofițer în timp ce personalul se grăbea spre ieşirea din buncăr. Cel puțin vom muri luptând!

Slayke ridică o puşcă blaster deasupra capului.

— Urmați-mă! ordonă el.

Capitolul 16

Anakin se plimba pe puntea de comandă a navei *Neelian,* strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii în timp ce observa crucişătoarele de luptă desfăşurându-se în formație de atac.

— Ar trebui să fiu acolo cu ei, mormăi el.

— Nu, locul tău este aici, răspunse Grudo. Acesta este planul; toată lumea a fost de acord cu el – *tu ai* fost de acord. Şi comandanții trebuie să urmeze ordinele. Odată ce planul de luptă este aprobat, fiecare trebuie să-şi urmeze ordinele. În acest fel, totul funcționează *conform planului*. Te rog, ia loc. Faci ca echipajul să fie nervos.

În acel moment, Căpitanul Luhar, Comandantul navei *Neelian,* aruncă *o* privire spre Anakin, mângâind fotoliul gravitațional de lângă el.

— Comandante, ia loc.

Cu reticență, Anakin se lăsă în fotoliu.

— Urăsc să stau aici, mormăi el.

— Veți avea destul de curând parte de acțiune, răspunse Luhar.

Nu era sigur în privința lui Anakin, despre care simțea că ar fi putut fi prea tânăr şi neexperimentat – Jedi sau nu – pentru a fi al doilea la comanda flotei. Spera că nu i se va întâmpla nimic Generalului Halcyon.

— Măreşte zoomul, ordonă el navigatorului. Imediat, *Ranger* apăru focalizată pe ecranele de vizualizare. Este o navă mică şi frumoasă, spuse Luhar.

Luhar era un ofițer cu aspect distins, de vârstă mijlocie, estimă Anakin, cu capul plin de păr gri-argintiu. Anakin admirase profesionalismul calm al bărbatului din momentul în care păşise pentru prima dată pe puntea navei *Neelian.* Dar rolul lor era de a ghida transportoarele de trupe pe o orbită sigură şi de a supraveghea operațiunile de debarcare, nu de a ataca flota inamică şi, în ciuda marii responsabilități pe care o acceptase Anakin atunci când i se dăduse comanda acestei operațiuni, tânărul Jedi îşi controla cu greu nevoia naturală de acțiune.

Comandantul inamic ordonase navelor sale să se adune într-o formație asemănătoare unei cutii, pe orbită deasupra emisferei în care se afla *Centrul de Comunicații Intergalactice*.

— Va trebui să spargem acel pătrat pentru a trece prin el până la planetă, observă Anakin.

Luhar aprobă din cap.

— Este o formațiune defensivă puternică, domnule. Dar o vom sparge dacă ne vom alinia în coloană, cu trei nave în față, şi vom ataca în viteză. Navele noastre se vor concentra în acelaşi timp pe o parte a pătratului, în eşalon, ca nişte scări în mişcare, pentru a aduce puterea de foc concentrată a întregii noastre flote de luptă împotriva acelui sector. Atunci vom intra. Odată ce am trecut, vom dispersa navele inamice rămase şi le vom distruge individual. Ați fost vreodată într-o flotă de luptă angajată împotriva unui inamic, domnule?

Trecuseră peste plan de nenumărate ori, dar ştia că Anakin se va consola discutându-l din nou, cu doar câteva minute înainte să fie pus în acțiune.

Anakin aprobă din cap.

— Da, spuse el, dar nu de pe punte, nu urmărind cum se desfăşoară totul. Am primit asta – îşi bătu proteza – în luptă individuală. Ai luptat vreodată față în față cu cineva care voia să te ucidă, Căpitane? Ai ucis vreodată pe cineva de aproape?

— Nu pot spune că am făcut-o. Treaba Comandantului este să îi determine pe alții să ucidă, nu să intre şi să o facă el însuşi.

Anakin îi aruncă o privire lungă, brusc iritat de Căpitan – după tonul său, tânărului Jedi i se păru că nu considera lupta individuală cu mult peste nivelul piloților de nave stelare care se încăierau într-o tavernă.

— Ah! Acelea sunt navele rămase ale lui Slayke. Căpitanul Luhar se aplecă în față în fotoliul său. Ei văd ce facem şi se adună pentru a ataca în stânga acelui pătrat. Priveşte, vom sparge pătratul cât ai zice peşte. La naiba, aş vrea să avem comunicații cu acele nave.

— Dacă platforma de bruiaj se află undeva pe orbită, domnule, o vom găsi, spuse ofițerul de control al tirului, privind peste umăr de la consola la care stătea.

Anakin se concentră să se controleze. Bazându-se pe antrenamentul său Jedi, îşi încetini bătăile inimii şi se relaxă. Ştia că nu ar fi trebuit să ia atât de personal remarca Căpitanului Luhar. Era firesc ca aceşti militari profesionişti mai în vârstă să pună la îndoială capacitatea lui de a-i comanda: aveau minţile lor şi o listă lungă de campanii care să le dovedească sânge rece în luptă. El trebuia doar să demonstreze că o putea face. Îşi adânci respirația, îşi eliberă tensiunea din muşchi şi îşi scoase din minte toate gândurile tulburătoare. Acum putea observa mai clar activitatea de pe punte. Echipajul îşi făcea treaba în linişte, cu încrederea rezultată dintr-o experiență îndelungată. Îşi schimbă consola de vizionare pentru a acoperi formația de desfăşurare a transportoarelor sale. Acestea se întindeau în coloane în spatele *Neelianului*. Navele de escortă, atente la orice pericol care se apropia, se deplasau la periferia coloanelor de transportoare în curse aparent fără țintă, dar Anakin ştia că toți comandanții acelor nave patrulau de fapt cu mare atenție în sectoarele care le fuseseră alocate, atenți la orice pericol care se apropia. Chiar dacă ar fi distrus în totalitate flota inamică – şi asta părea inevitabil acum –, dacă se întâmpla ceva cu transportoarele de trupe, expediția ar fi fost un eşec total.

Un fulger strălucitor lumină consolele de vizionare.

— În regulă, iată-i: *Ranger* tocmai a tras prima salvă, spuse calm Căpitanul Luhar, ca şi cum începutul acelui angajament major ar fi fost un eveniment cotidian. Torpile, cred. Acum vom vedea cât de bine funcționează. Marcați timpul! Toate stațiile să raporteze. Ascultă cu atenție cum fiecare dintre stațiile navei raporta că era gata de luptă. Comandante, acum depinde de tine. De îndată ce sunteți sigur că inamicul este complet angajat, puteți trimite transportoarele.

Anakin ştia ce avea de făcut. Tensiunea nervoasă care îl deranjase cu doar câteva minute mai devreme dispăruse. În mintea lui putu vedea cum se va derula planul de atac. Se gândi la miile de soldați din navele de transport, încorsetați în navele de desant, cu armele şi echipamentul pregătite, aşteptând cu răbdare lansarea spre suprafața planetei. Semnalul pentru ca transportoarele să avanseze pe orbită ar fi fost deplasarea lui *Neelian* către poziția prestabilită. Era responsabilitatea lui Anakin să dea acel ordin Căpitanului lui *Neelian.*

— Pregătiți-mi nava de desant, ordonă el.

De îndată ce transportoarele erau pe drum, avea să le urmeze.

— Nava de desant este pregătită, răspunse imediat şeful de echipaj.

— Fiți cu toții pregătiți, spuse Căpitanul Luhar. Comandante, aşteptăm ordinul dumneavoastră.

— Nu încă. Nu încă. Dă-mi mai multă putere de mărire pe *Ranger*, te rog.

* * *

Nejaa Halcyon stătea pe puntea de comandă a lui *Ranger,* cu o mică umbră de zâmbet pe buze. Stătea uşor în echilibru pe vârfurile picioarelor, relaxat, stăpân pe sine. Era la câteva minute – secunde chiar – distanță de a porni în cea mai importantă misiune a vieții sale, dar era calm şi încrezător în sine şi în cei din jurul său. Nu era tulburat de gânduri de eşec sau de moarte; dacă i se întâmpla ceva lui sau *navei,* Anakin era pe deplin capabil să conducă expediția. Dacă avea să cadă acum, o făcea îndeplinindu-şi datoria şi murea onorabil. Ecranele energetice ale navei erau ridicate, iar echipajul era la posturile de luptă. Erau pregătiți să atace, în sfârşit, inamicul.

— Comandante, suntem la două minute de punctul de inițiere, anunță Comandantul navei, Căpitanul Quegh.

— Domnule General Halcyon? Era ofițerul de informații al flotei. Vă rog să vă uitați pe ecran. Acel punct luminos din centrul formațiunii defensive a inamicului este platforma de bruiaj pe care o folosesc pentru a ne izola de Coruscant.

— În sfârşit, am prins chestia aia blestemată!

Quegh bătu în brațul fotoliului său gravitațional.

Halcyon schiță un zâmbet larg.

— Eşti sigur?

— Pozitiv, domnule. Ea este. Arată ca o navă de control a droizilor, domnule. Separatiştii îşi pot permite tehnologie pe care noi nu ne-o permitem. Ne-am dori să avem resursele lor.

Căpitanul Quegh râse în hohote.

— În mai puțin de un minut îi vom lua piuitul.

— Bine, ofițer, bună treabă, foarte bună treabă. Căpitane, aveți ținta pentru prima salvă.

— Am înțeles, domnule. Ofițer de artilerie, marchează ținta pentru o salvă de torpile protonice. Dezactivează sistemul de ghidare. Folosiți sistemul de ghidare prin linie de vizibilitate. Vreau ca torpilele să se ducă în linie dreaptă.

Ranger avea la bord o baterie de două tuburi de torpile protonice MG1-A. Erau arme noi, auxiliare bateriilor de tunuri laser ale navei, încă netestate în luptă, dar potențial devastatoare, cu o rază de acțiune de trei mii de kilometri şi o viteză de douăzeci de mii de kilometri pe oră. Neafectate de câmpurile energetice, puteau merge direct la țintă fără interferențe. Folosirea ghidării în linie de vizibilitate le-ar fi împiedicat să se orienteze spre alte nave în timp ce se apropiau de ținta principală.

— Țintă marcată, domnule. Distanța de o mie de kilometri.

— Treizeci de secunde până la punctul inițial, intonă navigatorul.

— Trage când eşti gata, Căpitane, ordonă Halcyon.

Se fixă în fotoliul gravitațional de lângă Quegh şi aşteptă.

— Controlul focului, spuse Căpitanul, la semnalul meu…

— Punctul de inițiere a fost atins, domnule, spuse navigatorul.

— Foc! Ofițer de cart, notează în jurnal ora la care s-a tras prima salvă. Se

întoarse spre Halcyon. Domnule General, atacăm inamicul.

O strălucire puternică umplu ecranele de vizualizare.

— L-am prins! L-am prins! strigă ofițerul de navigație.

Imediat, consolele de comunicații începură să pâlpâie şi puntea se umplu de o cacofonie de voci de la celelalte nave din flotă.

— Faceți un pic de ordine acolo, îi spuse Quegh ofițerului de comunicații, care se ocupă imediat de restabilirea rețelei de comandă şi control a navei. Spune flotei să mă urmeze şi să execute planul de atac. Se întoarse spre Halcyon. Asta e tot ce ne mai lipsea pentru a avea un avantaj față de inamic.

— Căpitane, puteți încerca să stabiliți contactul cu forțele lui Slayke? De asemenea, aranjează-mi o legătură cu Coruscantul. Vreau să raportez că am luat contact cu inamicul. Prima salvă pentru noi.

— A doua este a lor.

Căpitanul Quegh arătă spre un ecran. O strălucire roşie şi urâtă începu să înflorească pe un crucişător greu de pe flancul extrem drept al formațiunii de atac. Crescu rapid; apoi o strălucire puternică mistui nava. Îşi scutură capul cu tristețe.

— Aceea era *By'ynium*, nava lui Lench. A fost un Căpitan bun. Era un echipaj bun pe acea navă.

Dar acum începură să apară fulgere luminoase peste tot dinspre navele inamice, în timp ce se apropia flota lui Halcyon.

Ranger se smuci brusc spre stânga.

— Toată lumea să stea pe loc. Rapoarte de avarii! Stațiile navei nu raportară daune semnificative. Aproape am fost loviți, spuse Quegh cu un oftat. Se îndreaptă spre noi, aşa că țineți-vă bine, toată lumea.

Toate bateriile de pe *Ranger* începură să tragă, în timp ce navele inamice se vedeau din ce în ce mai mari pe ecrane. Halcyon observă cu satisfacție că multe dintre ele ardeau.

— Dă-mi o vedere exterioară a corpului navei noastre, ordonă Quegh. Când apăru partea stângă, strigă: Nu, stați, nu a fost o lovitură ratată – suntem abordați!

O explozie uriaşă îi zgudui brusc. Nava începu să încetinească, iar apoi începu să plutească în derivă.

— Spuneți celorlalte nave să continue atacul, strigă Halcyon în timp ce se ridica din fotoliul gravitațional. Care este situația noastră, Căpitane?

— Am avut o breşă undeva spre pupa. Cred că ne-au distrus unitatea de propulsie. Este o navă mică fixată la pupa noastră. Inamicul intră printr-o breşă în spate. Posturile navei, vreau rapoarte de avarii.

Nu primi niciun raport de la unitatea de propulsie.

— Căpitane, raportă ofițerul executiv, nu funcționează toate sasurile de aer. Aş vrea să mă duc să inspectez avariile, domnule.

— Du-te.

— Mă duc cu el, spuse Halcyon. Voi doi – arătă cu un gest către perechea de gărzi care stătea lângă trapa de la pupa – pregătiți-vă armele şi urmați-mă.

Îşi scoase sabia de lumină de la centură.

Gărzile făcură cum li se spuse, rânjind larg.

— Era şi timpul, spuse unul dintre ei.

— Domnule General, ce faceți? întrebă Quegh.

— Iau gărzile şi pe ofițerul tău executiv şi mă duc la pupa, Căpitane. Dacă suntem abordați, o să îi respingem. Se întoarse spre ofițerul executiv al navei. Înarmează-te.

— Cum naiba...

— Mă pot descurca. Anunță echipajul să se pregătească să se apere.

— Domnule General, trebuie să vă scoatem de aici!

— Nu avem timp pentru asta, Căpitane. Trimite un mesaj către *Neelian*. Informează-l pe Comandantul Skywalker că are comanda până când va primi veşti de la mine şi că ar trebui să înceapă desfăşurarea forței de debarcare. Închideți trapa asta în urma noastră şi nu o deschideți decât dacă ştiți cine este dincolo. Se întoarse spre cei trei tovarăşi ai săi. Haideți, să mergem la pupa şi să ne ocupăm de intruşi.

* * *

— *Ranger* a fost lovită! strigă Anakin.

Toată lumea de pe punte începu să se mişte.

— Cred că aveți dreptate. Căpitanul Luhar se aplecă în față. Apoi se uită la Anakin. Comandante, asta înseamnă...

— Domnule! Mesaj de la *Ranger*. Raportează că unitatea de propulsie este avariată şi că au fost abordați. Generalul Halcyon îi ordonă Comandantului Skywalker să preia comanda flotei şi să înceapă desfăşurarea forței de debarcare.

— Priviți acolo! strigă un alt membru al echipajului. *Chiar este* abordată. Pe ecrane puteau distinge doar o umbră slabă ataşată la pupa lui *Ranger*. Mai este una.

— Sunt nave cu luptători, anunță Căpitanul. Comandantul inamic le-a trimis în fața pozițiilor sale pentru a ne prinde în ambuscadă. Chestiile alea blestemate au rămas camuflate până când au atacat. Comunicațiile, avertizați restul flotei. Comandante, să dau ordinul de pornire pentru forța de debarcare?

Anakin se străduia să-şi controleze emoțiile. Era la conducere acum şi avea să fie în totalitate Comandantul.

— Mulțumesc, Căpitane. Te rog să dai ordinul de debarcare a transportoarelor. Informați-l pe Comandantul adjunct al diviziei Generalului Halcyon că el este acum la comanda diviziei sale şi că, până la noi ordine, eu voi fi Comandantul în locul Generalului Halcyon. Se întoarse spre Rodian. Grudo, trupele noastre sunt gata de luptă. Să ne alăturăm lor.

Anakin rămase o clipă în fața ecranului. Fumul, resturile, durerea şi frica... le putea vedea pe toate. Dar Halcyon era în viață şi lupta. Anakin zâmbi. Păcat *pentru voi, intruşilor*, gândi el. Încercă să trimită un gând către Halcyon: *Noroc*. În timp ce el şi Grudo se îndreptau înapoi spre puntea de zbor, îşi dădu seama cât de puțin folosise Forța de când plecaseră de pe Coruscant.

* * *

Era o mare confuzie la pupa, în camera de control a lui *Ranger*.

— Comandante, exclamă un subofițer, alergând spre ofițerul executiv al navei, mă bucur să vă văd, domnule. Au intrat în unitatea de propulsie. Presupun că tot echipajul de acolo este mort. Am sigilat uşile sasurilor de aer chiar în fața camerei de propulsie, dar ei trec prin ele şi avem câteva uşi în compartimentele din față care nu

se sigilează. Ar fi bine să îmbrăcați costumele.

— Domnule General, urmați-mă.

Ofițerul executiv îi conduse într-un compartiment de echipamente care era plin de echipaje care îşi puneau echipamentul de gravitație redusă.

— Dacă vom avea o luptă în interiorul navei, domnule, nu ne putem baza pe integritatea fuzelajului. Repede, repede!

Mai mulți membri ai echipajului, deja echipați, se grăbiră să-l ajute pe Halcyon să-şi pună propriul echipament.

— Ați împărțit deja arme? întrebă Halcyon.

— Mă ocup de asta, domnule, răspunse un sublocotenent.

— Bine. Care este treaba ta, sublocotenente?

— Sunt inginer constructor, domnule.

— Cunoşti această navă, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Comandante, voi merge înainte cu cele două gărzi şi cu acest sublocotenent, voi evalua amenințarea şi îi voi reține. Vreau să organizezi echipajul şi să formezi o forță de atac care să mă urmeze. Clar?

— Clar, domnule.

Cu costumul asigurat şi sistemele de susținere a vieții în funcțiune, Halcyon apelă puntea de comandă a navei.

— Căpitane, aici Halcyon. Mergem în spate pentru a evalua situația. Îl las pe ofițerul tău executiv aici pentru a organiza o echipă care să respingă atacatorii. Ce puteți vedea de acolo de sus?

— Camera de propulsie a pierdut atmosfera. Cineva se află în compartimentul din față, tăind prin sasul de aer. Vă rog să fiți atenți, o defecțiune ne-a împiedicat să sigilăm ecluza de aer dintre locul în care vă aflați şi unitatea de propulsie. Pregătiți-vă pentru pierderea atmosferei în câteva momente. Droizii nu au nevoie de ea, dar noi avem.

— Suntem în regulă. Toată lumea este echipată şi înarmată. Vă vom ține la curent.

Dintr-o dată, atmosfera ieşi în grabă din compartimentele de la pupa ale navei cu un vuiet atât de violent încât aproape îi făcu să cadă din picioare. La fel de brusc, vântul şi vuietul luară sfârşit în liniştea adâncă şi calmă a spațiului fără aer. Halcyon numără douăzeci de membri ai echipajului pe punte şi încă cincizeci în spatele lor, care se echipau. Asta însemna că o sută de membri ai echipajului erau de negăsit, morți dacă nu fuseseră ucişi în atac sau nu reuşiseră să-şi îmbrace la timp costumele de atmosferă zero.

— Sublocotenente, nu cunosc decât anumite părți ale acestei nave. Vreau să ne ghidezi spre pupa. Gărzi, sunteți gata?

— Da, răspunse unul dintre ei.

Celălalt adăugă sumbru:

— Restul detaşamentului nostru este pe undeva pe acolo. Da, suntem pregătiți.

Halcyon îşi ridică sabia de lumină şi o activă.

— Frumoasă lumină, comentă unul dintre gardieni.

— Ar trebui să o auzi cum cântă, răspunse Halcyon.

— Nu am mai văzut niciodată un Maestru Jedi sau una din chestiile astea, spuse celălalt gardian.

— Ei bine, acum ne vezi. Eu conduc. Sublocotenente, tu rămâi în spatele meu. Gărzi, pregătiți-vă armele şi mergeți în spate. Nu trageți decât dacă aveți o țintă clară şi, orice ați face, să nu mă împuşcați!

— N-aş împuşca niciodată un Jedi, domnule. Nu ştiu ce să zic despre un General, totuşi.

— Când vom termina cu asta, vă voi numi pe amândoi în echipa mea personală.

— Nu meritäm o astfel de recompensă, domnule, protestă gardianul.

Halcyon râse.

— Asta nu e o recompensă. După o vreme, te vei întreba ce ai făcut ca să meriți o asemenea pedeapsă. Haide, rămâi în alertă.

Trecură pe lângă camera medicală a navei. Personalul medical nu avusese timp să se echipeze.

— Bieții băieți, şopti unul dintre gardieni.

— Mi-e teamă că sunt primi dintre mulți alții, zise Halcyon. Sublocotenente, mergem pe drumul cel bun? Apropo, cum te numeşti?

— Da, domnule, la dreapta. Şase compartimente mai în față este o trapă care ne duce pe puntea B, apoi încă şase compartimente şi am ajuns acolo, dacă nu s-au mişcat înainte. Numele meu, domnule, este Dejock.

— Căpitane, te rog, ai noutăți? întrebă Halcyon prin comunicatorul său.

— Din câte ne dăm seama, au probleme cu trapele. Nu am putut să le închidem ermetic, dar echipajul a reuşit să le închidă manual pe unele dintre ele şi să le blocheze, iar ei sunt nevoiți să taie prin ele.

— Gărzi, cum vă cheamă?

— Sunt caporalul Raders, domnule.

— Sunt soldatul Vick, domnule.

— Spuneți-mi *Generale*. Şi fără glume de acum încolo.

Dădură peste droizii de luptă exact când trei dintre ei intrară în compartimentul echipajului. Halcyon nu ezită. Sabia sa sclipi într-un vârtej de energie, deviind cu uşurință proiectilele puştilor laser ale droizilor. Îi tăie, unu-doi-trei, iar maşinăriile se dezintegrară înainte ca tovarăşii lui să poată îndrepta blasterele spre intruşi. Halcyon rămase rezemat de peretele etanş şi, când următorii trei droizi de luptă intrară prin trapă, îi elimină pe rând. În şase secunde, transformase compartimentul într-o groapă de gunoi.

— Trageți prin trapa aia! ordonă Halcyon. Ofițer executiv, i-am oprit. Aduceți restul forțelor.

Cei doi gardieni avansară pe rând, trăgând în inamic, unul dintre ei dirijând proiectilele de energie unul după altul prin trapa deschisă, în timp ce celălalt se repezi în stânga, pentru a continua să tragă când tovarăşul său pătrunse în dreapta şi se adăposti lângă peretele etanş. Sublocotenentul Dejock îl urmă pe cel de-al doilea gardian.

— Domnule, următoarea zonă este un compartiment de depozitare. Cel de la pupa este un atelier de reparații şi apoi camera de propulsie.

Halcyon trecu prin trapă. Compartimentul era plin de droizi de luptă, care deschiseră focul în acelaşi timp. Halcyon pară loviturile de blaster cu sabia sa. Cele mai multe dintre fulgere fură îndreptate spre droizii care le trăseseră. Halcyon continuă să avanseze. Cele două gărzi îl urmară. În câteva secunde, atelierul de

reparații fu distrus, dar droizii din el avură cu toții aceeaşi soartă.

Costumul lui Halcyon era aproape topit pe alocuri din cauza loviturilor aproape reuşite; unul dintre gardieni suferise o arsură gravă pe coapsă, dar materialul autosigilant al costumului îi salvase rezerva de aer.

— I-am pus pe fugă! strigă sublocotenentul Dejock.

— Da, i-am împins înapoi. Haideți, să eliberăm următorul compartiment.

Halcyon porni înainte.

— Stați aşa! Ofițerul executiv al navei ieşi din compartimentul echipajului, urmat de douăzeci de oameni puternic înarmați. Nu arătați prea bine, domnule. Costumul dumneavoastră a suferit ceva avarii. Se uită prin compartimentul plin de droizi distruşi, şi apoi aruncă o privire spre fuzelaj. Va dura ceva timp pentru a repara aceste daune, spuse el. Domnule General, ar fi bine să vă întoarceți pe punte şi să ieşiți din costumul ăsta înainte să cedeze. Luați-i şi pe ceilalți. Noi ştim ce avem de făcut. Vom termina ceea ce ați început. Se uită din nou prin compartiment şi fluieră. Chiar ați făcut o treabă bună cu ei.

Susținându-l între ei pe gardianul rănit, trioul porni clătinându-se înapoi spre punte. În câteva minute, ofițerul executiv al navei şi echipa sa terminară echipa de abordaj. Echipajul nu mai suferi alte pierderi. Controlul avariilor lucra deja la restabilirea integrității fuzelajului, iar atmosfera fu restabilită în compartimentele din față – dar *Ranger* era scoasă din luptă.

— Îmi pare foarte rău pentru nava ta şi echipajul ei, Căpitane, spuse Halcyon.

— Au fost trupe bune şi este o navă bună, domnule, dar am făcut deja aranjamente pentru a ne transfera pe o altă navă. O să o autodistrugem. Generale, dacă nu erați dumneavoastră, am fi fost cu toții morți până acum.

Quegh se întinse şi îşi strânseră mâinile.

— Ai grijă de cei doi gardieni, Căpitane. Când voi ajunge la sol, vreau să fie repartizați la personalul meu. E greu să găseşti un ajutor bun în zilele astea.

— Comandantul Skywalker îşi desfăşoară deja trupele, domnule.

— Bine! Du-mă acolo jos, sau va câştiga războiul până să apucăm să aterizăm şi revendica toată gloria.

Capitolul 17

Utilizând navigația la nivelul solului, Anakin ghidă cu măiestrie nava de desant a trupelor, lăsând-o să se deplaseze la doar zece metri deasupra solului. Grudo stătea fixat în scaunul copilotului, ținându-se de cotiere, în timp ce Anakin muta delicat manşa de direcție doar cât să treacă de vârful unui deal care se zărea sub ei.

— Abia am ratat-o pe asta, Grudo! Verifică trupele, da?

Era încântat să piloteze transportorul şi pervers de amuzat că, în sfârşit, găsise ceva care îl făcea pe soldatul Rodian să fie nervos. Bucuros să aibă o scuză pentru a-şi lua ochii de la terenul care trecea prea aproape sub ei, Grudo deschise uşa cabinei şi aruncă o privire spre cei cincizeci de soldați clone legați în compartimentul pentru trupe. Stăteau acolo liniştiți, în tăcere, ca şi cum ar fi mers cu autobuzul la un picnic. Comandantul plutonului se uită la Grudo şi îi făcu semn cu degetul mare în sus. Grudo se întoarse spre Anakin.

— Soldații se descurcă bine. Poți să încetineşti puțin sau îți place să-mi provoci insuficiență cardiacă?

În spatele lor, la altitudini ceva mai mari, cerul era întunecat de alte nave de desant, fiecare transportând câte cincizeci de soldați pregătiți de luptă. Planul era să se apropie de zonele de aterizare prestabilite, aflate la aproximativ o sută de kilometri distanță, zburând aproape de sol pentru a evita detectarea, în loc să aterizeze direct de pe orbită, unde toate traiectoriile navelor de desant ar fi fost supuse observației şi focului direct al inamicului. De pe orbită, armada putea fi uşor de distins după norul imens de praf pe care îl ridica la trecerea pe deasupra suprafeței planetei.

Geniştii de luptă aterizaseră deja, iar mii de droizi de muncă pregăteau pozițiile defensive pentru infanterie. După ce forța lui Anakin ateriza şi proteja inginerii, restul armatei va ateriza în nave de transport uriaşe.

— Relaxează-te, Grudo! Am zburat aşa de când eram copil! strigă Anakin. Într-o zi o să te duc cu nava mea de luptă.

Aruncă o privire spre Rodian.

— Te rog, gemu Grudo, ține-ți ochii drept înainte.

— Pregătiți-vă! îi avertiză Anakin pe sutele de piloți care îl urmau. Suntem la zero-trei de aterizare. Ne vedem la sol. Se întoarse spre Grudo. Sper doar că a supraviețuit o parte din armata lui Slayke.

* * *

Codurile de identificare erau esențiale pentru a face distincția între prieteni şi duşmani. Forțele Republicii primiseră un datapad standard numit *Instrucțiuni de Operare a Semnalelor*, care era actualizat în fiecare lună. Datapadul conținea o parolă şi un răspuns pentru fiecare zi a lunii, care urmau să fie folosite de toate unitățile majore ale forțelor Republicii pentru a se identifica. Datele erau corelate cu cele de pe Coruscant, unde fuseseră create codurile, astfel încât, indiferent unde se afla cineva în galaxie, se foloseau aceleaşi parole şi răspunsuri. De exemplu, în ziua în care Anakin Skywalker îşi debarca armata pe Praesitlyn, parola era *Jawa,* iar

răspunsul era *Eclipse*. Aceste coduri erau diferite de identificarea *prieten sau duşman*, care erau mesaje codificate foarte secrete folosite pentru a determina dacă navele militare erau ostile sau prietene.

Procesul de codificare folosit pentru a proteja aceste datapaduri era infinit de complicat şi, până acum, Separatiştii nu reuşiseră să îl compromită.

Aşa că, imediat ce nava droidă care bloca comunicațiile fusese distrusă, ofițerul de comunicații al flotei lui Halcyon transmise *Jawa* în mod repetat către sistemul de comunicații al lui Slayke, dar cum Slayke îşi distrusese echipamentul înainte să-şi abandoneze postul de comandă şi să se retragă la punctul fortificat *Judlie*, nu s-a primit, firește, niciun răspuns. Astfel, Anakin debarca armata fără să ştie cu certitudine dacă supraviețuise cineva din forța lui Slayke.

Debarcarea pe Praesitlyn urma să se desfăşoare în patru valuri: mai întâi inginerii de luptă, sprijiniți de infanterie şi alte arme pentru a pregăti pozițiile defensive; apoi Anakin cu divizia sa, urmat de divizia lui Halcyon. Fiecărei divizii îi fusese atribuită propria zonă de debarcare, într-o zonă considerată a fi suficient de departe de locul în care era înrădăcinată forța inamică, pentru a oferi trupelor posibilitatea de a debarca, de a se desfăşura şi de a lua poziții defensive înainte să fie atacate. Odată ce întreaga forță se afla la sol, cu sau fără ceea ce ar mai fi rămas din armata lui Slayke, urma să înceapă operațiunile împotriva inamicului.

* * *

— O retragere în fața inamicului este una dintre cele mai dificile manevre tactice care există. Tu eşti comandantul de la fața locului şi alegerea tacticii îți aparține, dar poți face un astfel de lucru?

Imaginea Contelui Dooku se deplasă în fața ochilor lui Pors Tonith.

— Droizii nu se panichează, Conte Dooku, iar inamicul încă nu şi-a consolidat forțele. Dacă mă retrag acum pe platou, o pot face în esență fără interferențe. Asta îmi va oferi avantajul de a ocupa terenul înalt, precum şi de a întări controlul asupra instalației de comunicații. Vor trebui să fie foarte atenți în a-şi folosi armele grele pentru a mă alunga, iar când în cele din urmă vor ataca, vor trebui să manevreze în sus. Dacă rămân unde sunt acum, forța lor combinată mă va copleşi. Desigur, dacă aş fi fost întărit...

— Cu siguranță înțelegi că suntem angajați pe scară largă în întreaga galaxie. Oricât de importantă ar fi misiunea ta, există şi alți comandanți angajați în mod similar în manevre strategice. Trebuie să pun în balanță o prioritate cu alta. Vei fi întărit atunci când forțele vor fi disponibile. A supraviețuit cineva din flota voastră?

— Da. Navele au fugit ca să se alăture flotei de la Sluis Van. Nu voi trimite după ele până când nu voi fi întărit. În caz contrar, vor fi depăşite numeric şi distruse. Nava de control a droizilor care bloca comunicațiile de aici a fost, de asemenea, distrusă. Acum au contact deschis cu Coruscantul.

— Nu contează. Investiția aceea a funcționat bine atât timp cât am avut nevoie de ea. Nu mai avem nevoie de ea.

— Prizonierii îmi spun că mă confrunt cu unul pe nume Slayke Zozridor. Ce-mi puteți spune despre el? A condus o apărare strălucită până în acest moment. Cu toate astea, eram pe punctul să-l nimicesc atunci când a sosit forța de ajutor de pe Coruscant.

— Zozridor Slayke este un om extraordinar. Ne-ar prinde bine unul ca el.

Contele Dooku continuă să recite istoria recentă a lui Slayke.

— Un renegat? Nu sunt surprins, domnule. Trupele acestui om luptă ca nişte piraţi cu spatele la zid.

— Îţi mai spun ceva. Forţa care vi se opune acum este condusă de un Maestru Jedi, Nejaa Halcyon, şi de un tânăr Padawan pe nume Anakin Skywalker. Continuă să îi spună lui Tonith despre istoria celor doi Jedi. Nejaa Halcyon, vei vedea, este atent şi previzibil, dar ai grijă la tânărul Jedi – este instabil. Acesta este atât un pericol pentru tine, cât şi o posibilă slăbiciune pe care o poţi exploata.

— Jedii pot fi ucişi, Conte Dooku, dar cred că ar trebui să mă îngrijorez de Slayke, dacă poate păcăli un Jedi aşa cum a făcut-o. Îmi imaginez că cei doi ar putea avea probleme în a-şi împărţi comanda.

— Nu te baza pe asta. Jedii nu vor lăsa sentimentele personale să interfereze cu datoria lor. Dar dacă vreunul dintre ei ar putea să cedeze în faţa emoţiilor, acela este Skywalker.

— Mai este o chestiune, domnule Conte. Reija Momen. Vreau să o folosesc pentru propagandă.

Ochii Contelui Dooku se îngustară până la nişte fante mici, în timp ce-şi încleşta degetele.

— Ce propui?

— Domnule, o voi pune pe o transmisie HoloNet către Senatul Republicii, o legătură în direct. Le va citi o declaraţie pregătită. În speţă: *Scoateţi-vă trupele de pe Praesitlyn sau Amiralul Tonith ne va ucide*.

Dooku făcu un zgomot nepoliticos.

— Nu te vor crede niciodată.

— Nu toţi, nu. Dar Senatul este un organism democratic şi certăreţ. Ştiu că unii dintre ei sunt dispuşi să susţină cauza noastră, indiferent de motive, iar alţii... să spunem că nu sunt războinici. Transmisia va insufla cel puţin îndoială în deliberările lor.

— Nu poţi ucide ostaticii, ştii asta.

— Oh, dar o voi face! Înainte să mă las învins, nu numai că îi voi ucide, dar voi distruge şi *Centrul de Comunicaţii Intergalactice*. Am făcut deja pregătiri pentru asta. Dar nu uitaţi asta: Reija Momen este respectată şi bine cunoscută pe Alderaan, ca şi pe Coruscant; este şi o matroană frumoasă, o icoană – mama tuturor. Să o vadă cerşind pentru viaţa ei, pentru viţele muncitorilor ei, asta le va da de înţeles cu siguranţă cât de serios sunt.

— Va coopera? La urma urmei, nu te-a agresat când ai luat-o prizonieră prima dată?

Zâmbetul lui Dooku era rece ca gheaţa. Tonith fu uimit că Dooku ştia că Reija îl lovise; simţi o înţepătură de jenă la amintirea loviturii şi un val de euforie. Vedea că interesul lui Dooku fusese stârnit de propunerea sa.

— Am fost prins cu garda jos; nu se va mai întâmpla din nou. Se înclină în faţa imaginii. Va coopera, voi avea grijă de asta.

Dooku rămase tăcut pentru o clipă.

— Foarte bine. Poţi continua. Apoi zâmbi. Ar fi trebuit să fii politician.

— Sunt bancher – asta e şi mai josnic. Tonith râse. Încă un lucru. Când voi fi întărit?

— Din nou asta? Vei fi întărit atunci când se va întâmpla.

Un ton distinct de exasperare fu evident în vocea Contelui Dooku.

— Aş dori să se consemneze că nu numai că am îndeplinit întocmai planul pe care l-ați stabilit pentru această invazie, dar aş fi avut un succes total dacă m-ați fi întărit conform planului nostru de luptă.

— Ai ascultat ceva din ce ți-am spus?

— Mi-am îndeplinit cu fidelitate partea mea de înțelegere. Succesul mi-a fost smuls din mână pentru că tu sau cineva…

— Amirale Tonith, îmi pui la îndoială judecata? Sfidează-mă, pune-mă la îndoială şi eşti mort.

Imaginea holografică a Contelui Dooku oscilă.

— Da, domnule, înțeleg asta, spuse Tonith. Dar eu nu sunt un prost. Nimeni altcineva nu s-ar fi descurcat mai bine decât mine, nici măcar mult lăudatul vostru General Grievous, maşina de ucis.

Cu mâinile tremurând, îşi turnă încet nişte ceai. Sorbi cu poftă şi suspină, apoi îşi şterse transpirația de pe frunte cu o mânecă. Ştia că o remarcă de genul ăsta putea să îl ucidă, dar în acel moment nu-i mai păsa. Cu toate defectele sale considerabile, Tonith nu era un laş şi nu-i plăcea să fie bruscat.

Contele Dooku zâmbi.

— Cu timpul… Toate la timpul potrivit. Acum. Aprob efortul tău de propagandă şi planul defensiv. Pune-le în aplicare. Nu mă mai contacta. Te voi contacta eu.

Ecranul se stinse.

* * *

— Domnule, se retrag. Armata droidă se retrage, îi strigă un ofițer uimit lui Slayke, care observase navele care aterizau în spatele punctului fortificat *Judlie*.

Slayke zâmbi larg.

— Da, Locotenente, şi uită-te la acele nave: sunt ale noastre. Asta înseamnă să fii salvat la timp! Cu siguranță că navele erau ale Republicii, căci fiecare dintre ele afişa clar logo-ul distinctiv alb-negru al roții cu opt spițe în interiorul unui cerc.

— Nu cred că am văzut vreodată o privelişte mai frumoasă. Slayke îl bătu pe ofițer pe umăr. Spune-le luptătorilor noştri să acopere retragerea droizilor. Eu mă duc să văd cine e la conducere.

* * *

Slith Skael se mişcă în defensivă pentru a o proteja pe Reija atunci când Tonith intră în camera în care erau ținuți prizonieri.

— Scoateți-l, le spuse Tonith gărzilor droide, dar țineți-l chiar în afara uşii. S-ar putea să am nevoie de el în câteva momente.

Droizii îl apucară fără ceremonie pe masculul Sluiss şi îl târâră, protestând, afară din cameră.

— Ce vrei?

Reija strânse din dinți.

— Eşti tratată bine? Tonith zâmbi şi luă loc în fața Reijei. Nu ne ocupăm noi de bunăstarea dumneavoastră, doamnă?

— Dacă poți numi crima, războiul neprovocat, bestialitatea…

— Taci din gură, femeie! Vocea lui Tonith pocni ca un bici. Ascultă-mă cu mare atenție. O să te pun să transmiți ceva pe HoloNet către Senatul Republicii de pe Coruscant.

Reija tresări la aflarea veştii.

— Stai acolo şi taci, răbufni Tonith. Mai sunt şi altele chestii. Vei citi o declarație pregătită. Dacă nu eşti de acord cu această propunere sau dacă încerci vreun truc în timp ce citeşti declarația, îl voi ucide pe prietenul tău Sluiss. Poftim, citeşte. Îi înmânã un text scurt. Citeşte-l cu voce tare.

Reija aruncă o privire la paragraful scurt şi zâmbi.

— Ştiam că vor veni, şopti ea. Buza îi tremura în timp ce vorbea, iar ochii i se umeziră, dar apoi zâmbi larg. Ai dat de necaz, nu-i aşa?

— Taci din gură, aroganto… Tonith îşi potoli vizibil furia. Citeşte declarația. Citeşte-mi-o. Acum.

Încet, Reija citi declarația.

SUNT REIJA MOMEN, DIRECTOR AL CENTRULUI DE COMUNICAȚII INTERGALACTICE PRAESITLYN. PERSONALUL MEU ŞI CU MINE SUNTEM ȚINUȚI PRIZONIERI DE O FORȚĂ SEPARATISTĂ ÎNARMATĂ. COMANDANTUL ACESTEI FORȚE VĂ CERE SĂ ORDONAȚI TRUPELOR CARE I SE OPUN SĂ SE RETRAGĂ IMEDIAT DE PE PRAESITLYN. PENTRU FIECARE ORĂ DE ÎNTÂRZIERE ÎN EMITEREA ACESTUI ORDIN, UN MEMBRU AL PERSONALULUI MEU VA FI EXECUTAT, TERMINÂND CU MINE. VĂ IMPLOR, PENTRU BINELE PERSONALULUI MEU, SĂ VĂ CONFORMAȚI IMEDIAT.

— Adaugă un pic mai multă emoție spre final. În rest, este foarte bine. Acum ne vom îndrepta spre camera de comunicații…

— Nu ne vei ucide niciodată pe toți. Ai nevoie de noi ca ostatici. Atâta timp cât suntem în viață, forțele Republicii nu vor organiza un atac masiv asupra *Centrului* şi speri să poți amâna acest lucru până când veți fi întăriți.

Tonith suspină şi pocni din degete. Un droid intră în cameră.

— Pregăteşte-te să-i tai urechea stângă, ordonă el.

Droidul o apucă pe Reija cu o mână şi îi prinse cu îndemânare urechea stângă cu degete puternice, mecanice. Degetele strângeau tare şi Reija se luptă să nu țipe.

— Acum ridic-o în picioare, îi ordonă droidul. Nu vrem să lăsăm Senatul să aştepte.

O împinseră pe Reija pe coridor până la camera de control. Ea făcu tot posibilul să se stăpânească şi să ignore senzația dureroasă de arsură care îi cuprinsese partea stângă a capului, în timp ce droidul continua să exercite presiune asupra urechii ei.

— Trebuie să ştii că Senatul nici măcar nu este în sesiune, şopti ea.

— Nu contează. Vom transmite către transmițătorul din *Sala de Comunicații a Senatului* şi vă garantez că, la un minut după ce va fi primit, Cancelarul va convoca Senatul în sesiune de urgență.

Tonith râse sigur pe el.

În sala principală de control a *Centrului de Comunicații* fusese instalată o holoplatformă, iar în fața acesteia fusese aşezat un scaun pe care să stea Reija. Fu împinsă fără ceremonii în el de către droid. În timp ce droidul se retrăgea, ea îşi apăsă o mână peste urechea care o ardea.

— Ține minte, draga mea, rânji Tonith, dacă încerci să faci pe deşteapta cu mine în timpul transmisiunii, o să-ți tai urechea aia. Trebuie să spun, continuă el pe un ton plăcut, că arăți fermecător – sau vei arăta când vei pleca capul şi te vei linişti. Senatorii vor fi impresionați. Iată textul. Citiți-l încet şi în întregime. Aşteptați semnalul tehnicianului.

Făcu semn cu capul către un tehnician de la comenzi.

Reija studie textul.

— Când veți începe execuțiile? întrebă ea.

Tonith ridică din umeri.

— Când a trecut suficient timp fără răspuns. Când voi fi pregătit. S-ar putea să nu fie nevoie să executăm pe nimeni dacă faci asta cum trebuie.

Apoi dădu din cap către tehnician.

— Începeți, spuse tehnicianul.

Reija privi cu calm în depărtare.

— Sunt Reija Momen, directorul *Centrului de Comunicații Intergalactice* de pe Praesitlyn, începu ea, cu o voce constantă şi bine modulată. Personalul meu şi cu mine, continuă ea, suntem ținuți prizonieri de o forță Separatistă înarmată. Comandantul acelei forțe vă cere să ordonați trupelor care i se opun să se retragă imediat din Praesitlyn. Pentru fiecare oră de întârziere în emiterea acestui ordin, un membru al personalului meu va fi executat, terminând cu mine.

Făcu o pauză de trei secunde. Tehnicianul aruncă o privire nervoasă către Tonith, care, zâmbind, ridică o mână indicând că ar trebui să o lase pe Reija să-şi termine declarația.

— Vă implor, pentru binele personalului meu! *Atacați! Atacați!* strigă ea.

Capitolul 18

Cu steagul Republicii înfăşurat în jurul gâtului, Zozridor Slayke sări grațios peste bastioanele pe care le ridicau droizii muncitori şi privi în jur. Inima îi bătea cu putere. Aproape cât putea vedea, cerul era plin de nave de desant; altele, aterizate deja în nori imenşi de praf şi nisip, debarcau escadroane de soldați înarmați. Un bărbat uman mai în vârstă, cu mustăți brune şi ochi albaştri strălucitori, ridică privirea în momentul în care se apropie Slayke şi făcu semn cu capul către tovarăşii săi, care păreau să studieze hărți sau planuri. Se întoarseră ca unul singur şi se uitară la figura marcată de luptă care se apropia rapid, cu un zâmbet uriaş pe față.

Slayke se opri în fața bărbatului mai în vârstă, luă poziție de drepți şi îl salută cu eleganță. În timp ce mâna sa se apropia de fruntea dreaptă, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, un mic nor de praf îi sări de pe braț.

— Căpitanul Zozridor Slayke, Comandantul forței care se opune invadatorilor Separatişti de pe Praesitlyn, domnule. Prin prezenta, îmi ofer întreaga asistență în campania dumneavoastră de eliberare a acestei lumi.

Bărbatul mai în vârstă, cu o expresie stânjenită pe față, îi întoarse încet salutul lui Slayke şi spuse:

— Ei bine, trebuie să vă spun...

Apoi făcu un gest către un Jedi care stătea lângă un... un Rodian?

— Cine este? întrebă Slayke, surprins.

Anakin păşi la vedere.

— Jedi Anakin Skywalker, Căpitane Slayke. Sunt la comanda forței de debarcare. Acesta, spuse el, arătând din cap către Grudo, este sergentul meu major. Sunt foarte încântat şi onorat să vă cunosc.

Slayke se uită la bărbatul mai în vârstă pe care îl confundase cu comandantul, dar omul ridică din umeri.

— Republica are atât de puțini soldați încât acum jefuiesc leagănele de copii, nu? Slayke îşi trânti un pumn în coapsă. Se ridică un alt nor de praf. Cum spuneai că te cheamă, Generale Jedi?

— Anakin Skywalker, domnule. Anakin se înclină uşor. Şi sunt Comandant, nu General. Domnule, am auzit multe despre dumneavoastră şi sunt onorat...

— Uite, Comandante Jedi Anakin Skywalker, am rămas doar vreo două mii de soldați din toți cei care au aterizat aici cu mine. Ne-am luptat din greu cu ei şi le-am dat peste cap planurile. Dar tu eşti onorat? Nu-mi vorbi mie de *onoare*, Jedi. Nu suntem decât sânge, curaj şi sudoare aici şi... Îşi scutură capul în timp ce privea forța de aterizare. Dacă există ceva mai inutil în galaxia asta decât creierul unui Jedi, acela este un soldat clonă. Sunt cu o treaptă deasupra unui droid – de fapt, aş prefera oricând droizii în locul acestor clone urâte. Nu poți deosebi clonele între ele şi toate au aceeaşi personalitate.

— Hei, ai grijă! protestă ofițerul mai în vârstă. Trebuie să spun că am auzit destule de la tine, Slayke!

— Cine este el, din moment ce nu este Generalul? îl întrebă Slayke pe Anakin.

— Marele meu intendent, Maiorul Mess Boulanger.

Slayke râse în hohote şi arătă cu degetul spre Boulanger.

— Vrei să spui că am fost atât de prost încât să încerc să raportez unui blestemat de *pontator de raţii*? Oh, asta e bună! Ei bine, domnule Maior, mai bine să comanzi tu această forţă decât această minune fără barbă de aici.

Anakin ridică o mână.

— Căpitane Slayke, acum sunt ocupat cu debarcarea trupelor. Vom stabili o poziţie defensivă. Vă sugerez să vă retrageţi forţele în acest loc şi să vă consolidaţi cu ale noastre. De îndată ce Generalul Halcyon ni se va alătura...

Slayke gemu şi îşi dădu o palmă peste frunte.

— Halcyon, ai spus? *Nejaa* Halcyon? El comandă această flotă?

— Da, domnule. De îndată ce ni se va alătura...

Slayke râse. Îşi întoarse privirea spre cer şi îşi ridică ambele braţe deasupra capului.

— De ce mi se întâmplă mie asta!

— Căpitane, ştiu că tu şi Generalul Halcyon aţi avut nişte neînţelegeri odată...

— Oh, nu-i aşa, tinere Jedi fără barbă? Slayke râse şi mai tare. Nu l-am întâlnit niciodată pe om. Se încruntă. Am fost prea ocupat să-i fur nava. Aşa că tot ce poate face lăudăroasa Republică este să-mi trimită un băiat şi un idiot cu acte în regulă cu o armată de soldaţi de eprubetă, rânji el.

— Vom fi de ajuns, spuse Anakin scurt, controlându-şi cu efort supărarea.

— În regulă! În regulă! Slayke întinse ambele palme. Mă întorc la trupele mele. Vedeţi acea uşoară ridicătură de acolo? Este postul meu de comandă. Când ajunge aici *Generalul* Halcyon, tu şi cu el veniţi acolo şi vom vorbi. Eu sunt cel care s-a luptat cu armata de droizi. Dacă vreţi să ştiţi cum a fost, veniţi să mă vedeţi.

Cu asta, se întoarse pe călcâie şi plecă.

— Uf, suspină unul dintre ofiţerii aflaţi în apropiere. Este ceea ce numim un *cap sec* acolo de unde vin eu.

— Ei bine, răspunse Anakin încet, a trecut prin multe. Ai auzit ce a spus? Au mai rămas doar două mii de soldaţi din armata care a debarcat aici cu el? E o rată de pierderi fantastică! Nu e de mirare că e amărât. Se întoarse spre ofiţerii săi. Să debarcăm şi restul forţelor noastre, iar când va ajunge aici Generalul Halcyon, vom merge să îi facem o vizită oficială lui Zozridor Slayke.

Aterizarea continuă fără opoziţie.

* * *

Expresia Cancelarului Suprem Palpatine nu se schimbă în timp ce urmărea scurta transmisie de la Praesitlyn.

— Reija Momen este de pe Alderaan, nu? îl întrebă el pe Armand Isard, care se bucura de un pahar de băutură cu Cancelarul atunci când Locotenentul Jenbean, ofiţerul de pază al *Centrului Senatorial de Comunicaţii*, le adusese transmisia.

— Cred că da, domnule.

Isard privise şi el declaraţia Reijei Momen fără emoţii evidente.

— Hmmm. Palpatine reluă transmisia. O femeie curajoasă.

— Să convocăm o şedinţă de urgenţă a Senatului? Sau poate ar trebui să răspundem? Prima oră din ultimatum va expira în curând.

— Pentru a vedea asta? Nu prea cred. La ce ar folosi? Ostaticii? Nu-i vor ucide.

E o cacealma, şi încă una de şantaj. Republica nu va permite, nu poate permite să fie intimidată în acest fel. Locotenente Jenbean, spuse el, întorcându-se spre ofițerul care adusese declarația lui Momen direct de la *Centrul de Comunicații*, ai mai arătat asta cuiva?

— Nu, domnule. Am adus-o direct aici imediat ce am primit-o. Tehnicienii de serviciu au văzut-o, domnule, dar asta e tot.

— Bine. Palpatine făcu o pauză. O cunoşti personal pe Momen? întrebă el apoi.

— Nu, domnule, nu personal. O cunosc după reputație. Este una dintre cele mai respectate persoane din profesia noastră.

— Înțeleg. Voi păstra asta cu mine până când voi decide ce să fac. Până atunci, trebuie să o tratezi ca fiind strict secret, s-a înțeles? În jurnalul tău trebuie să apară doar faptul că a venit o transmisie de la Praesitlyn, nimic mai mult. Dacă mai apare ceva asemănător, vreau să mi-o aduci direct mie. Informează-ți înlocuitorul că, dacă vine ceva de la *Centrul de Comunicații* de pe Praesitlyn, trebuie să facă acelaşi lucru.

După ce Jenbean plecă, Isard se întoarse spre Palpatine şi îl întrebă:

— Chiar credeți că va ține asta pentru el?

— Nu. Armand, acolo unde emoțiile sunt la putere, omul înțelept îşi va acoperi pariurile de fiecare dată. Ai văzut expresia Locotenentului în timp ce urmăream transmisia? Ştii că a văzut chestia aia de mai multe ori înainte să mi-o aducă mie. Femeia aceea, Reija Momen, este o icoană; arată ca o mamă ideală. Numai bătrânii ca noi pot rezista unui astfel de apel la instinctele noastre primare. Dar Tonith? Vorbeşte serios în privința uciderii tehnicienilor?

— Da, domnule Cancelar Suprem, este pe deplin capabil de asta odată ce îşi pierd valoarea pentru el. Sau s-ar putea să nu-i ucidă. Depinde de modul în care îşi calculează şansele de supraviețuire personală. E un tip rece, total lipsit de pasiune – ceea ce te-ai aştepta de la un bancher; o maşină de calcul vie, profit aici, pierdere acolo, echilibrarea contului şi aşa mai departe. Ce veți face cu această situație?

Dădu din cap către mesaj.

— Nimic deocamdată. Tânărul nostru prieten de la comunicații o va face pentru noi.

Palpatine zâmbi enigmatic.

— Pot să vă întreb de unde ştiți?

Palpatine îşi înclină capul într-o uşoară plecăciune.

— Ai încredere în mine. Ştiu. Tot ce a trebuit să fac a fost să mă uit la fața acelui tânăr. Pot să-ți mai umplu paharul?

* * *

Locotenentul Jenbean era revoltat şi cu cât se îndepărta mai mult de reşedința Cancelarului Palpatine, cu atât devenea mai furios. Stătuseră acolo, urmărind transmisia fără să-şi schimbe măcar expresia. Cum puteau acei politicieni să ia asta atât de uşor? Oare nu mai contau indivizii în această Republică? Nu era Republica garantul libertății şi al vieții fiecăruia dintre cetățenii săi? Cu siguranță că nimeni nu se aştepta ca Palpatine să anuleze expediția de ajutorare, dar nu ar fi trebuit să împărtăşească aceste informații cu comandanții, să ceară un plan de eliberare a ostaticilor?

Când venise transmisia, toți cei din tura lui o vizionaseră de mai multe ori,

crezând la început că ar putea fi doar o farsă. Niciunul dintre ei nu ştia prea multe despre ceea ce se întâmpla pe Praesitlyn, cu excepția faptului că Separatiştii capturaseră acea lume şi că Senatul trimisese o forță de ajutor pentru a o elibera. Dar cu toții o cunoşteau pe Reija Momen – toți cei de pe teren o cunoşteau. Şi iat-o acolo – scutură din cap şi îşi strânse pumnii – prizonieră a unui demon, fiind forțată să facă acea transmisie. Deşi pentru Jenbean nu era clar ce anume putea face Cancelarul Palpatine – sau oricine altcineva – în legătură cu situația lui Momen, era revoltat că acesta propunea să nu facă nimic în acest moment. În doar câteva minute, unul dintre tehnicienii de pe Praesitlyn urma să fie ucis; poate că deja se întâmplase. Se cutremură la gândul unor noi transmisii care arătau persoane pe care le cunoştea zăcând moarte în *Centrul de Comunicații Intergalactice* de pe Praesitlyn.

Înainte să pună în aplicare restricțiile pe care le ceruse Palpatine, Locotenentul Jenbean, care îşi miza întregul viitor pe ceea ce credea el că este corect, va retransmite mesajul lui Momen către cineva care putea face ceva pentru a o salva.

* * *

Anakin zâmbi când Halcyon intră în postul său de comandă. Îşi strânseră mâinile cu căldură.

— Ai făcut o treabă excelentă cu aterizarea şi desfăşurarea armatei, îi spuse Halcyon. Ce se întâmplă? dădu el din cap spre terenul înalt.

Pe scurt, Anakin îl puse la curent cu situația tactică.

— Aterizarea noastră a decurs fără opoziție. Inamicul s-a retras pe platou, iar noi nu am reuşit să profităm de această mişcare pentru că nu am fost complet desfăşurați când a început. Acum ocupă terenul înalt şi sunt sigur că sunt fortificați acolo, folosind *Centrul de Comunicații* şi personalul acestuia ca ostatici pentru a ne împiedica să organizăm un atac pe scară largă. Va fi greu să îi îndepărtăm.

Halcyon aprobă dat din cap.

— De aceea trebuie să fim flexibili. Am câteva idei. L-ai întâlnit deja pe Slayke?

Anakin zâmbi.

— Da. Vrea să-l vizităm la postul său de comandă imediat ce eşti gata.

— Nu l-am întâlnit niciodată în persoană, să ştii. Era prea ocupat să-mi fure nava atunci când ne-am întâlnit. Halcyon zâmbi. Îşi descheie mantia, se aşează pe cel mai apropiat scaun şi îşi trecu o mână prin păr. Sunt obosit, iar bătălia nici măcar nu a început încă.

Anakin înlemni.

— Cât de grav avariată este *Ranger?*

Halcyon ridică din umeri.

— A trebuit să o autodistrugem. Am pierdut şi o mare parte din echipaj. A fost la limită.

— Şi pentru Căpitanul Slayke, spuse Anakin. Au luptat foarte bine, dar armata lui a fost aproape distrusă.

— Nu e bine, nu e bine, zise Halcyon, clătinând din cap. Rămase tăcut pentru o vreme. În cele din urmă respiră adânc şi se ridică din nou în picioare. Mergem să-i facem o vizită oficială *Marelui Om* în bârlogul său şi apoi să punem armata asta în mişcare?

Capitolul 19

Cu cursurile inexorabil stabilite, vasta armată traversa cu viteză întinderile reci şi veşnic întunecate ale spațiului. Sistemele de la bordul fiecărei nave pulsau de energie, în timp ce computerele, atent supravegheate de o armată de droizi perfect funcționali, o menținеau pe cursul prestabilit. Sistemele de armament care puteau distruge flote întregi erau pregătite.

Acestea erau maşini moarte, aproape la fel de reci în interior ca şi vidul spațial din afara corpului lor, menținute la o temperatură suficient de ridicată pentru a împiedica slăbirea metalelor şi a materialelor plastice şi înghețarea lubrifianților. Nu aveau nume, ci doar numere şi nomenclaturi. Nicăieri, cu excepția navei amiral – o monstruoasă maşină de ucis în sine – nu se auzea măcar vocea unei singure ființe vii; niciun râset, nicio înjurătură, nicio plângere, nici viață; doar şoapta surdă a maşinilor. Iar pe nava amiral însăşi, ființele cu fețe încruntate îşi făceau treaba cu calmul născut dintr-o disciplină militară înrădăcinată la fel de riguroasă ca şi tehnologia care controla infanteria droidă din navele de transport care urmau crucişătoarele de luptă. În acele transportoare, liniştea domnea în compartimentele înțesate cu sute de mii de droizi de luptă, pliați nemişcați în rafturile lor, aşteptând semnalul care îi va transforma în maşini de ucis eficiente şi lipsite de pasiune.

Dacă ar fi existat ființe vii la bordul acestor nave de transport şi dacă ar fi trecut prin compartimentele de depozitare în care droizii aşteptau chemarea la luptă, ar fi fost ca şi cum ar fi vizitat o criptă imensă în care oasele unei specii monstruoase stăteau înmormântate cu răbdare în aşteptarea învierii. Calele imense erau tăcute, cu excepția pulsațiilor constante ale motoarelor navelor care îşi trimiteau vibrațiile prin plăcile de punte. Droizii erau aliniați perfect în rândurile lor; din când în când, o uşoară deviere de curs sau o schimbare a vitezei navelor îi făcea să se balanseze în rafturile lor, în ritmul *clic-clic-clicului* moale de metal pe metal. Şi dacă un vizitator ar fi privit prea mult timp şi prea îndeaproape acele minuni scheletice ale invincibilității mecanice, mai ales dacă atenția i-ar fi fost atrasă de orbitele negre ale opticii lor, ar fi tremurat la vederea propriei sale mortalități reflectate acolo şi ar fi fugit înapoi în lumea caldă, prietenoasă şi cu speranță care îi deosebea pe cei vii de maşinile lor.

Această flotă era mult-aşteptata întărire Separatistă, pumnul blindat întins pentru a zdrobi lumea cunoscută sub numele de Praesitlyn.

* * *

— Bine ați venit în umila şi ultima mea fortificație rămasă, salută Slayke în timp ce se ridica în picioare.

Ofițerii săi stăteau tăcuți, privindu-i pe cei doi Jedi şi pe cei trei însoțitori ai lor. Slayke îşi îngustă ochii la însoțitori, dar spuse doar:

— Permiteți-mi să vă prezint personalul meu. Le prezentă fiecare ofițer, care se înclina uşor în fața vizitatorilor. Presupun, domnule, că dumneavoastră sunteți... Slayke ezită doar o clipă, dar acea ezitare îi spuse multe lui Nejaa Halcyon – *inestimabilul General Halcyon*?

Îşi întinse mâna. La înălțimea sa maximă, cu pieptul şi umerii largi şi smocul de păr roşu aprins, Slayke era o figură impunătoare.

— Chiar el, Căpitane, răspunse Halcyon.

Îşi strânseră mâinile. În timpul contactului fizic, fiecare privi în ochii celuilalt, doi rivali precauți care se măsurau unul pe celălalt. Anakin încercă să-şi păstreze propria expresie neutră; îşi dădea seama că era în mare măsură partenerul junior în triumviratul pe care Halcyon era pe cale să-l propună şi ştia instinctiv că tăcerea în acest moment era cel mai bun atu pe care îl putea aduce în această situație.

— Ce ai ca să pot fura de la tine de data asta? întrebă Slayke, cu o expresie ironică şi provocatoare pe față.

Halcyon ignoră întrebarea.

— Acesta este adjunctul meu, Comandantul Skywalker.

— Ne-am întâlnit. Slayke se înclină uşor. Şi acei doi băieți voinici de acolo? întrebă el, indicând cele două gărzi pe care Halcyon le adusese cu el.

— Caporalul Raders şi soldatul Vick, consilierii mei confidențiali în probleme militare, răspunse Halcyon.

Slayke aprobă din cap.

— Este un comandant inteligent cel care ascultă vocile soldaților. Începe să-mi placă stilul tău.

Cele două gărzi stăteau stânjenite printre ofițerii lui Slayke.

— Văd că l-ai târât şi pe el cu tine, rânji Slayke, dând din cap către Grudo, care încerca să rămână discret în spatele mulțimii.

— Grudo merge unde merg eu – aşa va fi, răspunse imediat Anakin.

— Măi, măi, acest *lăstar* are cu siguranță o minte proprie. Slayke chicoti. Îmi plac soldații care au o minte proprie – sunt mult mai greu de furat decât, să zicem, nava cuiva.

Râse în hohote. Din nou, Halcyon refuză să recunoască ironia.

— Putem vorbi în particular?

Făcu semn cu capul către ofițerii care stăteau în picioare.

— Nu. Orice am avea de spus, ofițerii mei pot auzi. Nu ascund informații vitale de trupele mele. Slayke îi făcu semn unui sergent aflat în apropiere să elibereze o masă de campanie. Scuzați dezordinea, dar, ah, ne-am mutat aici într-un timp destul de scurt, iar personalul meu de curățenie nu a avut ocazia să facă ordine. Zâmbi. Resturile bătăliei, spuse el, făcând un gest în jurul camerei, care ne include pe mine şi pe trupele mele, mă tem. Dar tu şi armata ta sunteți neînsângerate, viguroase, cu *nasurile lipite de urme*, dornice de luptă! Luați loc şi am să vă spun câteva lucruri despre bătălia pe care am purtat-o aici.

Halcyon şi Anakin i se alăturară lui Slayke la masă.

— Îmi pare rău că nu am băuturi răcoritoare pentru onorații mei oaspeți, le spuse el, dar am rămas fără bere şi prăjituri. Acum… Îşi frecă mâinile mari între ele. Am conceput câteva manevre pe care sunt convins că, odată cu sosirea la timp a trupelor voastre, le pot folosi pentru a asalta cu succes pozițiile inamicului de pe platou. Vă rog să observați schema terenului de pe acel ecran. Ceea ce vă propun să facem este…

— Scuză-mă, Căpitane, îl întrerupse Halcyon. Sunt foarte nerăbdător să aud planul de luptă, dar mai întâi trebuie să lămurim ceva.

Slayke se prefăcu surprins.

— Te rog, continuă, Nejaa – nu te superi dacă îți spun Nejaa, nu-i aşa? întrebă el, cu vocea plină de sarcasm.

Postul de comandă, aşa aglomerat cum era, deveni complet tăcut, liniştea fiind întreruptă doar de vocile încărcate de statică ale comandanților unităților lui Slayke care îşi făceau rapoartele, *muzica* de fundal obişnuită în centrele de comandă.

— Poți să-mi spui cum vrei, atâta timp cât îmi spui *domnule*. Am fost trimis aici de către Senat pentru a prelua comanda acestei operațiuni, şi voi prelua comanda. Vă veți plasa trupele rămase sub comanda mea. Deşi vă prețuiesc opinia şi aştept cu nerăbdare să vă ascult sfaturile, eu voi lua deciziile finale cu privire la orice plan de angajare a acestei armate, e clar?

Anakin îşi dădu seama instantaneu că Halcyon adoptase o abordare greşită cu Slayke, dar îşi ținu gura. Aici se întâmplau mai multe lucruri decât simpla executare a ordinelor. Slayke se lăsă pe spate în scaun şi îşi umflă obrajii.

— Ei bine, ăsta e un discurs mare de tot din partea unui tip – se aplecă în față peste masă – care nu poate nici măcar să evite să i se fure din buzunar.

Rânji răutăcios. Halcyon refuză în continuare să se lase atras în capcană.

— Căpitane, am autoritatea Senatului…

— Spune-le să-mi sărute degetele mele dulci de la picioare, replică Slayke.

— Am o flotă pe orbită şi o armată de trupe proaspete…

— Clone blestemate fără chip, scuipă Slayke. Priveşte în jurul tău! Aceasta este o armată – aceştia sunt soldați, veterani călițiți în luptă care au rezistat la tot ce a aruncat inamicul asupra lor şi încă mai au chef de luptă! Crezi că clonele tale pot egala un asemenea spirit? Ha! Îşi puse mâinile la ceafă. Un murmur de acord cuprinse ofițerii de stat major adunați de Slayke. Şi, aş putea adăuga, ți-a luat mult timp să ajungi aici!

— Căpitane. Anakin se aplecă în față ca să poată vorbi confidențial. Nu ai fi supraviețuit niciodată acelui atac final. Aş spune că ne eşti dator, nu invers.

— Oh, ho, ho, grădinița vorbeşte! răcni Slayke. Câțiva dintre soldații săi chicotiră. Generale Halcyon, poate că ați dori să primiți înapoi *Plooriod Bodkin*? O voi da la schimb cu nava ta amiral. Acum că am însângerat nasul inamicului, cred că am nevoie de o navă pe măsura unui om de talia mea considerabilă, nu sunteți de acord?

Răguşi de râs şi bătu cu un pumn masiv în masa fragilă.

— Nava mea amiral a fost autodistrusă şi cea mai mare parte a echipajului ei a fost ucisă când am rupt cordonul şi am restabilit comunicațiile, răspunse Halcyon, cu o voce plată şi dură.

— Da? Şi în timp ce tu nu te grăbeai să ajungi aici, noi luptam şi am pierdut mii de soldați buni! Crezi că vreunuia dintre noi îi pasă câtuşi de puțin de echipajul navei tale amiral? Fața lui Slayke se înroşise de furie. Şi noi nu am avut *Forța* să ne ajute. Presupun că ai apelat la ea pentru a scăpa?

Rânji.

— Da, şi la asta.

Cu o mişcare lină, atât de rapidă încât nimeni – nici măcar Anakin – nu o văzu venind, Halcyon îşi scoase sabia de lumină şi o activă. Spectatorii tresăriră la vederea sabiei strălucitoare de energie pură. Ochii lui Slayke se îngustară şi corpul i se încordă, dar nu se mişcă şi nici măcar nu arătă vreun grad de surprindere.

— Ai şi alte trucuri? întrebă el cu o voce normală.

Halcyon dezactivă sabia şi o agăță înapoi la centură.

— Chiar îmi plac aceste lucruri, spuse el pe un ton plăcut, mângâind arma cu afecțiune. Sunt utile atunci când eşti depăşit numeric cu o sută la unu. Ce spuneai?

Zâmbi în mod atrăgător. Slayke râse.

— Trebuie să recunosc că încep să îți admir stilul!

În acel moment, Anakin îşi pierdu răbdarea cu lupta verbală.

— Nu avem prea mult timp să ne organizăm, îi întrerupse el. Hai să continuăm cu sesiunea de strategie. Ceea ce s-a întâmplat pe Bpfassh a fost atunci; asta este acum. Să lăsăm totul în urmă şi să ne concentrăm asupra a ceea ce avem de făcut.

Făcu o pauză, lăsându-i să vadă furia întunecată din ochii lui. Atât Halcyon, cât şi Slayke se holbară la el.

— Ei bine... Slayke se dădu în spate pe scaun şi îl privi pe Anakin pentru o clipă. Da, domnule!

Apoi făcu un salut dezinvolt. Halcyon îşi drese gâtul.

— Are dreptate, Slayke, zise el. Trebuie să cooperăm. Îl întrerupse semnalul comunicatorului său personal. Trebuie să fie ceva important. Scuzați-mă, vă rog.

Era ofițerul de comunicații al flotei.

— Domnule, tocmai am primit, ei bine, cea mai interesantă transmisie de la *Centrul Senatorial de Comunicații* de pe Coruscant. Cred că ar trebui să o vedeți imediat, domnule.

Camera deveni complet tăcută. Slayke ridică o sprânceană.

— Poți să-mi spui despre ce este vorba? întrebă Halcyon. Sunt într-o conferință acum, în postul de comandă al Căpitanului Slayke.

Ofițerul de comunicații făcu o pauză.

— Domnule General, cred că ar trebui să o vedeți şi, ei bine, veți înțelege ce vreau să spun. Aveți un emițător-receptor HoloNet disponibil în locația actuală?

Halcyon se uită la Slayke.

— Chiar acolo, spuse el arătând spre un colț compartimentat al postului său de comandă.

— Da, avem, spuse el în comunicatorul său. Se întoarse spre Slayke. Care sunt codurile tale?

Slayke întinse mâna spre comunicatorul lui Halcyon. După o secundă de ezitare, Jediul i-l înmână. Slayke vorbi încet în comunicator, apoi îl returnă şi spuse:

— Ar fi bine să mergem să aruncăm o privire.

Ajunseră la transmițătorul HoloNet la timp pentru a vedea imaginea Reijei Momen apărând pe monitor.

— Sunt Reija Momen, directorul *Centrului de Comunicații Intergalactice* de pe Praesitlyn. Personalul meu şi cu mine, suntem ținuți prizonieri de o forță Separatistă înarmată. Comandantul acelei forțe vă cere să ordonați trupelor care i se opun să se retragă imediat din Praesitlyn. Pentru fiecare oră de întârziere în emiterea acestui ordin, un membru al personalului meu va fi executat, terminând cu mine. Vă implor, pentru binele personalului meu, *Atacați! Atacați!*

Ultimul *atacați* răsună în camera complet tăcută. Slayke înjură în sinea lui, apoi ordonă:

— Mai pune o dată mesajul!

— Curajoasă femeie, spuse Halcyon cu admirație. Ne cere să atacăm chiar dacă asta înseamnă viața ei şi a personalului ei. Este ca şi cum ai cere un baraj de

tunuri laser asupra propriei poziții pentru a o salva de la a fi invadată.

— Chiar aşa, fu de acord Slayke. Deci ea este cea pe care am venit aici să o salvăm.

Anakin nu putu rosti niciun cuvânt. Era ceva – *ceva anume* – la femeia aceea.

Halcyon se uită la secundul său.

— Anakin?

Anakin stătea în picioare cu pumnii strânşi, cu muşchii maxilarului agitați. Monitorul era acum gol, dar el continua să se holbeze ca şi cum imaginea lui Momen ar fi fost încă acolo.

— Anakin? întrebă Halcyon.

Cineva din spatele lor înjură în termenii cei mai murdari. Altcineva spuse ceva încet şi înjurăturile încetară.

— Anakin?

Halcyon puse o mână pe umărul lui Anakin şi îl scutură.

— Ce? Anakin clipi, ca şi cum s-ar fi întors din alt loc.

— Anakin, s-a terminat.

— D-da. Doar că... Anakin scutură din nou din cap şi trase aer în piept. Femeia aceea îmi aminteşte de... ei bine, nu ştiu...

Slayke se ridică în picioare.

— Ascultați, toată lumea, anunță el cu o voce atât de puternică încât mai mulți ofițeri tresăriră. Ascultați, repetă el pe un ton mai blând. Dacă tovarăşii noştri care au murit aici luptând cu aceşti Separatişti ar putea vedea ce a făcut femeia aceea, ar şti – vocea i se întrerupse – că viețile lor nu au fost sacrificate în zadar. Făcu o pauză şi trase aer în piept. Dacă am avut vreodată nevoie de o cauză care să ne facă să mergem mai departe, acum o avem!

Se îndreptă spre Halcyon şi îi oferi mâna, apoi i-o întinse lui Anakin şi o strânse cu căldură.

— Mă pun pe mine şi ceea ce a mai rămas din armata mea la dispoziția ta în totalitate. Care sunt ordinele mele?

Capitolul 20

Una dintre multele greutăți ale unei armate pe timp de război, în afară de posibilitatea de a fi ucis, era lipsa somnului. Pe timp de război, comandantul care întârzia să ia o decizie de obicei nu trăia până a doua zi. Toate mişcările şi operațiunile militare par să aibă loc în timpul nopții – şi să dureze toată noaptea – şi oricine poate dormi în ajunul unui atac este fie veteran, fie atât de obosit încât pur şi simplu nu-i mai pasă. Desigur, pomparea constantă de adrenalină în organismul trupelor le va menține active, dar mai devreme sau mai târziu se instala epuizarea.

Sesiunea de strategie care începu la fortificația *Judlie* continuă ore în şir. În cele din urmă se mută la postul de comandă al lui Halcyon, care era mai mare, mai bine echipat şi oferea băuturile răcoritoare pe care proviziile epuizate ale lui Slayke nu le puteau oferi. Elaborarea unui plan de luptă nu era o sarcină uşoară. Acesta trebuia să fie atât detaliat cât şi concis, dar în acelaşi timp suficient de flexibil pentru a se adapta la schimbările instantanee impuse de situația fluidă pe câmpul de luptă. Ofițerul de operațiuni al lui Halycon primi sarcina de a redacta planul, supravegheat de Anakin. Fiecărui specialist de stat major din armata lui Halcyon i se dădu o parte din plan, o *anexă* pe care să o execute: şeful personalului, şeful operațiunilor, chirurgul-şef, şeful serviciilor de informații, şeful artileriei, al infanteriei, al blindatelor şi al aviației, şi, nu în ultimul rând, intendentul şi comandantul transportoarelor – nimeni altul decât bătrânul Mess Boulanger. Fiecare porțiune a planului urma să fie integrată în ansamblu. Timpul era scurt, însă, şi nimeni nu reuşea să se pună de acord asupra celui mai bun curs de acțiune.

După mai multe ore, se ajunse în cele din urmă la două abordări de bază.

— Atacurile frontale ies din discuție, mârâi Slayke. Ar trebui să ştii că o forță de atac suferă pierderi în proporție de cel puțin trei la unu împotriva unei poziții fortificate. Asta speră el, că ne poată reduce la minimum!

— Ştiu, ştiu, răspunse Halcyon. Eu doar sfătuiesc să facem o fentă în centru. în timp ce o forță puternică ocoleşte unul dintre flancurile sale. Îl angajăm în centrul liniei sale, îl ținem bine, îl facem să creadă că aceea este axa noastră principală de atac, apoi îl lovim pe flanc şi venim din spate.

— Ce zici de o învăluire verticală? sugeră Anakin. Avem transportoarele. Am putea debarca o forță în spatele lui şi să atacăm de acolo, în timp ce forța noastră principală avansează spre centrul liniei sale.

Slayke înclină o sprânceană.

— Ce părere ai? îl întrebă el pe Halcyon.

— Nu ştiu, răspunse cu prudență Maestrul Jedi. Care este capacitatea lui antiaeriană?

— Am făcut o evaluare, răspunse ofițerul său de informații. Am trimis vehicule pilotate de la distanță peste liniile sale acum o oră, anticipând această întrebare, domnule. Am trimis mai multe – niciunul nu s-a întors. Dar au transmis suficiente informații pentru a determina că apărarea sa antiaeriană este deosebit de densă. Am reperat patru tunuri laser cvadruple, precum şi tunuri ionice pe care probabil că le-au descărcat de pe navele lor şi le-au instalat ca arme de apărare antiaeriană.

Estimăm cel puțin treizeci şi cinci la sută pierderi doar la intrare, domnule – şi pierderi şi mai mari la întoarcere.

— Exclus, spuse Slayke cu blândețe. Îmi pare rău, Anakin, învăluirea verticală nu va funcționa. Cred că singura tactică viabilă este să ocolim unul dintre flancurile sale.

Ceea ce fusese părerea lui Halcyon încă de la început.

— Nu uitați că el poate întări fiecare parte a liniei sale pe o axă foarte scurtă, în timp ce noi vom avea un drum mult mai lung de parcurs pentru a muta trupe şi provizii, mai ales dacă reuşim să-i ocolim unul dintre flancuri, sublinie Anakin.

Slayke dădu din cap aprobator.

— Tânărul Jedi devine un strateg.

Halcyon zâmbi.

— Anakin este un om cu multe talente surprinzătoare.

Slayke râse.

— Anakin, s-ar putea să ai un viitor în această meserie.

— Atunci vom urma planul de a ataca centrul simultan cu o forță puternică care să ocolească în jurul flancului său, spuse Halcyon. Dar mai întâi trebuie să ştim cât de puternice sunt pozițiile sale.

— Am exact omul potrivit, spuse Slayke. Omin, vino aici! Sergentul L'Loxx este unul dintre cei mai buni oameni de recunoaştere din domeniu. El va sonda liniile şi va găsi orice slăbiciune ar putea exista.

Sergentul se apropie de ofițeri şi luă poziție de drepți. Halcyon se ridică şi îi strânse mâna.

— Este aproape miezul nopții, sergent L'Loxx. Poți finaliza o recunoaştere a liniei inamice până în zori?

— Nu pot face toată linia în aceeaşi noapte, domnule, răspunse sergentul, dar da, voi merge în recunoaştere oriunde doriți şi mă voi întoarce aici cu mult înainte de răsărit. Pot fi gata în cincisprezece minute.

— Să trimitem trei sondări, atunci – centru, stânga şi dreapta. Dar cred că ar trebui să trimitem comandouri de clone, spuse Anakin.

— Îmi cer scuze, domnule, dar sunt cel mai bun pentru această treabă, doar că nu pot să fac toată linia eu însumi. Dați-mi orice sector doriți şi voi obține informațiile de care aveți nevoie.

— Foarte bine. Sergent, tu iei flancul drept. Apoi, Halcyon îi spuse lui Anakin: Alege comandourile care să se ocupe de centru şi de flancul stâng. Apoi se întoarse la L'Loxx: Fosta fortificație *Izable* va fi locul vostru de despărțire şi tot pe acolo vă veți întoarce la liniile noastre. De câți soldați vei avea nevoie?

— Doar eu, domnule.

— Doar tu? Halcyon se uită la Slayke, care ridică din umeri. Şi dacă se întâmplă ceva, sergent? Cum vom primi raportul tău?

— Nu mi se va întâmpla nimic.

— Aş vrea să merg cu el, spuse Grudo, apropiindu-se de locul unde stătea Anakin.

— Ridicol! strâmbă Slayke din nas.

— Un Rodian ar trebui să fie bun la patrulare, domnule, zise sergentul L'Loxx. Sunt experți în a intra în locuri în care nu sunt doriți – şi în a ieşi de acolo.

Anakin aprobă din cap.

— Grudo vine cu tine, atunci.

— Vrem să mergem şi noi, spuse cineva.

Era unul dintre gardienii de pe *Neelian*, caporalul Ram Raders.

Halcyon se ridică repede în picioare.

— Ce este asta? Trimit un singur om în recunoaştere şi jumătate din armata mea vrea să îl însoţească. Am putea la fel de bine să pornim asaltul chiar acum, fără să avem nicio idee despre ce este acolo. Nu, şi cu asta basta.

Se aşeză.

— Vă rog, domnule, imploră Raders. Acesta este genul de lucru la care ne pricepem. În plus, tot ce facem aici este să stăm degeaba. Îi putem fi de mare ajutor sergentului.

— Îi iau, spuse sergentul L'Loxx. Dacă nu sunt mulţumit de modul în care se mişcă, îi voi lăsa la *Izable*. Dar asta e tot. Patru sunt şi aşa poate prea mulţi.

— Foarte bine, zise Halcyon. Anakin, coordonează toate astea cu comandourile de clone. Ne întâlnim cu toţii aici în 15 minute pentru o şedinţă.

Anakin se întoarse spre ofiţerul de operaţiuni.

— Vrei să începi să redactezi ordinul de operaţiune? Vreau să vorbesc cu Grudo în particular pentru un moment. Se scuză şi ieşi afară împreună cu Rodianul. Se aşezară pe nişte cutii de raţii în întuneric. Nu vreau să te duci acolo, Grudo, dar dacă eşti hotărât, nu te voi opri.

— Voi fi bine, răspunse Grudo.

Anakin nu vorbi o vreme, nefiind sigur de ceea ce voia să spună.

— Eşti căsătorit? întrebă în cele din urmă.

Grudo hohoti un râset.

— De multe ori.

— Ţi-ai iubit soţiile?

Anakin putu simţi în întuneric ridicarea din umeri a lui Grudo.

— Am fost bun cu ele şi ele cu mine. Dar un soldat, la fel ca un Jedi, trebuie să pună datoria pe primul loc, să înveţe să trăiască fără lucrurile la care alţi bărbaţi tânjesc. De ce mă întrebi?

— Eram doar curios.

— Nu-ţi face griji. Voi fi bine.

Grudo puse o mână pe umărul lui Anakin, iar cei doi rămaseră în tăcere.

— Femeia aceea pe care am urmărit-o mai devreme, o cunoşti? întrebă Grudo, schimbând subiectul. Te-am văzut. Cred că trebuie să o cunoşti.

— Nu..., răspunse Anakin. Mi-a amintit doar de mama mea, care a fost ucisă.

— Trebuie să fi fost greu, spuse Grudo cu blândeţe. Dar ştii, te-am urmărit şi pot să-ţi spun un lucru: mama ta ar fi mândră de tine acum. Nu am văzut niciodată pe cineva atât de inteligent în atâtea feluri cum eşti tu. Eşti rapid în toate: să înveţi, să decizi, să acţionezi. Vei fi un mare comandant, iar eu sunt mândru că te-am ajutat. Se ridică în picioare. Trebuie să plec acum. Sergentul mă aşteaptă, iar zorii zilei se ivesc repede.

— Mult noroc, atunci, prietene.

— Da, noroc. Orice soldat are nevoie de noroc, dar nu uita, în luptă contează îndemânarea. Dar tu îmi urezi noroc şi îl accept, cu multe mulţumiri.

Grudo luă mâna lui Anakin în a lui, o ţinu scurt, apoi se întoarse şi dispăru în noapte. Anakin fu surprins de cât de silenţios mergea Rodianul în întuneric. Rămase

acolo o vreme, apoi se întoarse în postul de comandă.

* * *

— Nu vor fi atât de nebuni încât să ne atace în centrul liniei noastre, le spuse Pors Tonith comandanților săi adunați. Vor trimite o forță în centru, dar va fi o diversiune. Atacul principal va veni pe unul dintre flancurile noastre. De aceea, vreau o rezervă puternică aici. Indică un loc lângă *Centrul de Comunicații*. Pregătită să se deplaseze pentru a întări orice parte a liniei noastre, în orice moment. Aşteptați-vă la sondaje toată noaptea asta şi apoi la un atac dimineața. Vreau să fiți cu toții acolo toată noaptea, să vă verificați pozițiile, armele şi câmpurile de tragere. Droizii nu au nevoie de somn, iar voi da, dar la noapte nimeni nu doarme în această armată.

— Aceste dealuri din stânga noastră, domnule, sunt deasupra terenului de pe acel flanc şi avem trupe pe ele, dar sunt încă doar uşor apărate. Sugerez să le întărim imediat.

— Trebuie să aşteptăm până când se dezvoltă atacul, spuse Tonith. Cu o rezervă mobilă putem întări oriunde avem nevoie de trupe. V-ați primit ordinele. Trebuie să menținem această poziție până când sosesc întăririle noastre, ceea ce sunt convins că va fi foarte curând.

După ce comandanții săi părăsiră postul de comandă, Tonith zâmbi spre B'wuf, care încă stătea sub pază, ațipind cu greu.

— Treziți-l, ordonă el gărzilor droide. Am spus că nimeni nu doarme în această armată, şi am vrut să spun *chiar nimeni*. Cu excepția mea, bineînțeles. Creierul are nevoie de odihnă. Se întoarse către unul dintre tehnicieni. Trezeşte-mă dacă apar noutăți.

Şi se duse în cabina lui să doarmă.

* * *

Şedința de informare decurse rapid. Erau trei echipe de recunoaştere. Echipa unu urma să acopere flancul stâng; echipa doi, centrul; iar echipa trei, a sergentului L'Loxx, flancul drept. Fiecare soldat din cele trei echipe primi câte un comunicator.

— Fără trafic de voce, îi avertiză şeful serviciului de informații. Inamicul trage cu siguranță cu urechea.

— Toată lumea să se adune la *Izable*. De îndată ce începe barajul, ieşiți. Când sunteți gata să vă întoarceți, apăsați butonul de vorbire de pe comunicatoarele voastre: unul lung şi unul scurt pentru echipa unu; două lung, două scurt pentru echipa doi; şi trei lung, trei scurt pentru echipa trei. Când ați raportat cu toții că sunteți gata să vă întoarceți, vom mai porni ceva artilerie pentru a vă acoperi, iar acesta va fi semnalul vostru pentru a vă întoarce.

— Urăsc chestiile astea, murmură L'Loxx, uitându-se la comunicatorul său. Întotdeauna se declanşează în cel mai prost moment posibil.

— În regulă, spuse şeful serviciului de informații. De îndată ce vă veți aduna cu toții la *Izable*, sergent L'Loxx, dă-mi un semnal lung pe acel comunicator pe care îl disprețuieşti atât de mult şi voi porni artileria. Şi nu-ți face griji că te va suna cineva cât timp eşti acolo. Comunicatorul este setat pe un canal securizat rezervat doar pentru această recunoaştere. Aveți vreo întrebare?

Nu aveau.

* * *

Izable era un dezastru. Mirosul de moarte era peste tot. Într-un singur loc, un firicel de fum se infiltra printr-o crăpătură dintr-un buncăr demolat, semn că focul încă mai mocnea; acesta arăta o strălucire foarte puternică prin infraroşu, indicând că focul trebuia să fie încă extrem de fierbinte. Se întrebară ce ardea, iar Grudo tresări la acest gând. Cei patru membri ai echipei se înghesuiră la mică distanță de celelalte două echipe, aşteptând să înceapă barajul de artilerie.

Planul era ca, imediat ce atacul începea, să se avânte în față pentru a urma albia uscată a râului, înconjurând în dreapta platoul şi apoi să urce în vârf. Existau mai multe pante de taluz, mai apropiate, care puteau fi folosite în acest scop, dar L'Loxx hotărâse să ocolească mult spre dreapta şi să iasă aproape în spatele liniei inamice.

— Ne vor aştepta, puteți fi siguri de asta, le spuse celorlalți trei, iar atenția lor va fi îndreptată spre front.

Pentru a se camufla de dispozitivele de vedere pe timp de noapte ale inamicului, cei patru purtau haine speciale de protecție concepute de L'Loxx. Nu le-ar fi oferit o protecție totală împotriva scanerelor cu infraroşu, dar cu tot zgomotul, confuzia şi căldura barajului de artilerie, le-ar fi oferit acoperire suficient de mult timp pentru a ajunge într-un loc unde L'Loxx conta pe faptul că lipsa de vigilență a inamicului îi va proteja de descoperire.

Noaptea era neagră ca smoala, luminată doar de stelele de deasupra.

* * *

— Ooof! Erk se ridică în şezut atât de brusc încât se lovi cu capul de stâncă. Odie, cred că am găsit! Dă-mi centura ta cu echipament!

Ea i-o înmână.

— Puțină lumină, te rog? El bâjbâi într-un buzunar. Aha! exclamă el victorios. Exact cum mă gândeam! Odie, asta e calea noastră de ieşire de aici! Ținea în mână o vibrolamă. Mecanicii folosesc o versiune a aceluiaşi lucru pentru a tăia cele mai dure metale în timp ce lucrează la navele de luptă! Cred că o putem folosi pentru...

— A tăia piatra, încheie Odie.

— Sigur că da!

— Eşti sigur? Asta nu este o versiune industrială, Erk, este o simplă vibrolamă. Le folosim ca arme de rezervă, în caz că avem o luptă corp la corp. Ei bine, acceptă ea cu un zâmbet, le folosim şi pentru a tăia pachetele de rații.

Erk îşi potrivi degetele prin inelele de activare.

— Nu te uita prea mult, spuse el.

Strânse inelele şi aplică lama pe o secțiune de stâncă de deasupra capului. După câteva secunde, acțiunea lamei începu să producă căldură, iar fragmentele de rocă topită începură să se scurgă pe podea. Opri rapid dispozitivul. Roca strălucea slab acolo unde folosise cuțitul pentru a tăia o canelură de douăzeci şi cinci de milimetri lungime şi zece milimetri adâncime în doar câteva secunde.

— Salută lumea exterioară! spuse el încet.

— Uf! Chestia aia produce fum – cum ai de gând să-ți croieşti drum prin toate astea fără să ne sufocăm sau să ne dai foc?

Erk se gândi o clipă.

— O s-o luăm încet şi uşor, să dăm căldurii şi fumului suficient timp să se disipeze. Timpul este tot ce avem acum. Avem un flux de aer bun aici, aşa că ar trebui să putem menține nivelul de oxigen suficient de ridicat pentru a ne permite să respirăm. Haide, ajută-mă cu asta. Îşi dădu jos tunica de aviator. Îh, n-am mai scos-o de câteva zile. Râse. Astea sunt tratate pentru a fi rezistente la explozie şi foc. Toți piloții de nave de luptă le poartă. O vom folosi ca pe un fel de scut în timp ce tăiem. Câtă energie crezi că mai are?

— Poate zece ore? Nu ştiu, Erk. Poți să faci o gaură suficient de mare ca să putem ieşi în mai puțin de zece ore de utilizare?

— Ei bine, cu siguranță vom afla, nu-i aşa? O să încep de acolo, de la apex, unde se unesc cele două plăci cu peretele. În felul acesta, orice aş tăia nu va slăbi rezistența care ține în picioare toate astea.

— Vom face cu rândul, Erk.

— Ah, ştiam eu că o să fii de folos!

O apucă şi o sărută.

— Nu ştiu ce să zic de toată această fraternizare între un ofițer şi o femeie înrolată, Locotenente, spuse Odie.

Îi puse o mână în spatele capului şi îl sărută din plin pe buze.

— Când vom ieşi de aici, o să vorbesc cu tine despre cum să faci o fraternizare serioasă. Ei bine, aveți grijă pietrelor, venim!

Capitolul 21

Repede, dar cu grijă, cei patru îşi croiră drum de-a lungul albiei uscate a râului, ținându-se aproape de malul îndepărtat pentru a se ascunde cât mai mult posibil să fie văzuți de pozițiile inamice de pe platoul de deasupra. Asta se dovedi a fi o tactică înțeleaptă şi, în foarte scurt timp, îşi croiră drum până la un punct în care râul antic îşi schimbase cursul, îndepărtându-se de platou.

Barajul artileriei prietene tuşi şi împânzi cu fulgere strălucitoare cerul de deasupra, iar în curând focul de răspuns începu să se îndrepte spre pozițiile lui Halcyon. Întregul univers părea să fie mistuit în holocaust. Niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată un asemenea spectacol şi fură deopotrivă entuziasmați şi îngroziți de el. Sergentul L'Loxx zâmbi în sinea lui: diversiunea funcționa.

Se târau unul câte unul pe malul râului şi îşi croiau drum pe câmpia care îl despărțea de pereții abrupți ai platoului. Peste tot erau dovezi ale ocupației inamicului – echipamente distruse, droizi distruşi, găuri adânci de obuze – toate asigurându-le acoperirea de care aveau nevoie în timp ce se târau pe terenul deschis. Fiecare piesă de echipament pe care o cărau fusese căptuşită cu grijă pentru a nu face zgomot, iar L'Loxx adusese cu el o bucată de cablu care lega fiecare membru al echipei de următorul, astfel încât niciunul să nu se piardă în întuneric. De asemenea, le pictase mici puncte luminoase între omoplați; folosind ochelarii de vedere pe timp de noapte, fiecare putea să fie cu ochii pe cel din față. Fiecare purta un pistol blaster ca armă principală, dar nimic mai greu. După o oră, îşi croiseră drum până la panta platoului, într-un punct pe care L'Loxx îl judeca ca fiind oarecum în spatele aripii drepte a pozițiilor inamicului. Acolo urmau să negocieze stânca abruptă pentru a ieşi la baza dealurilor care dominau acel capăt de linie.

L'Loxx cunoştea acest teren, trecuse de multe ori pe acolo. Acest capăt al apărării inamicului era ancorat între cele două mici coline care ocupau o poziție de comandă pe platou. O linie subțire de gărzii fusese postată chiar deasupra câmpiei, dar cum dealurile nu puteau fi abordate din față decât printr-o pădure de bolovani, unii mai mari decât nişte bantha, posturile de santinelă înaintată, spera L'Loxx, erau considerate o securitate suficientă pentru a avertiza asupra unui atac. Făcu semn de oprire. Când ceilalți trei se apropiară de el, se duse la fiecare şi le şopti:

— Aici urcăm. Când vom ieşi în vârf, ar trebui să ne aflăm chiar în spatele extremei dreapta a liniei. Eu voi intra primul. Rămâneți aproape în spate.

Treptat, barajele încetară. O linişte nefirească se aşternu pe câmpul de luptă şi acesta fu din nou cufundat într-un întuneric impenetrabil.

* * *

Locotenentul Erk H'Arman făcu o pauză de la munca sa. Aerul rece intra prin mica gaură pe care reuşise să o facă în stâncă. Prin ea putea vedea stelele.

— O să reuşim, Odie. Se lăsă în poziție şezândă şi îşi scoase tunica care îi acoperea brațul şi mâna. Luminează-mi brațul, te rog.

Soldatul de recunoaştere Odie Subu tresări.

— Este plin de băşici! Am o trusă de prim ajutor la centură. Bâjbâi prin nişte buzunare şi apoi aplică un pansament pe rănile lui Erk.

— Eşti un înger, Odie. Crezi că există un motiv pentru care am fost puşi împreună să trecem prin toate astea?

— Cred că există un motiv pentru toate, Erk.

Erk îşi examină tunica.

— Rezistă destul de bine. Doar că stropii ăia de rocă topită sunt destul de fierbinți. Vrei să-mi dai ceva de băut? Mâinile mele sunt destul de dureroase acum.

Ea desfăcu plosca şi i-o duse la gură, iar el bău cu lăcomie. După ce se sătură, ea spuse:

— Lasă-mă pe mine să tai acum. Tu odihneşte-te puțin.

— În regulă. Dar hai să luăm amândoi o pauză de un minut, să lăsăm să se risipească puțin aerul ăsta fierbinte. De îndată ce începi să simțiți căldura, opreşte-te. Eu am făcut greşeala să stau prea mult. Am pățit-o rău de tot. Să nu laşi să ți se întâmple şi ție.

— Este o chestie de bărbați. Voi băieții vreți întotdeauna să faceți totul chiar acum. Lăsați femeile să se ocupe din când în când.

Rămaseră acolo, odihnindu-se timp de câteva minute, apoi ea îi îmbrăcă tunica şi începu să taie piatra. Lucră în mod constant timp de zece minute.

— Auzi asta? întrebă Erk.

Vuietul artileriei ajunse la cei doi, în interiorul buncărului lor ruinat, oarecum înăbuşit, dar totuşi suficient de glorios pentru a le spune că era în desfăşurare un atac major.

— Am primit întăriri? şopti Odie.

Începând să plângă, se prăbuşi lângă Erk. El îşi puse brațul bun în jurul umerilor ei. Gaura se lărgise suficient de mult, încât putea să-şi treacă mâna prin ea.

Ascultară în întuneric.

— Este fie o forță de ajutor, fie asaltul final, spuse Erk în cele din urmă. Oricum ar fi, vom pleca de aici.

— Îmi pare rău că plâng aşa.

Erk o trase aproape şi îşi îngropă nasul în părul ei, care mirosea a piatră atomizată şi a transpirație, dar pentru el era cel mai încântător parfum pe care şi-l putea imagina.

— Las-o baltă, Odie. E o chestie de fete, ştii? Râseră amândoi. Acum încetează cu prostiile astea şi întoarce-te la treabă, spuse el cu o răceală simulată. Amândoi trebuie să ieşim de aici şi să facem o baie.

* * *

Intrară în învălmăşeala de bolovani. Stâncile se înălțau deasupra lor ca nişte clădiri înalte. Era atât de linişte încât îşi puteau auzi respirația unul altuia. Sergentul L'Loxx le făcu semn să se oprească. Departe în față, puțin mai la stânga şi deasupra lor, auziră sunete metalice slabe. Nimeni nu avea nevoie să i se spună că erau droizi de luptă care se mişcau. Dar câți erau? Cum erau fortificațiile lor? Aveau arme grele? Care ar fi cel mai bun mod de a-i ataca? Prin ochelarii săi de vedere nocturnă, L'Loxx putea distinge un mic spațiu deschis între stânci. Păşi în el, urmat de Grudo. Un droid se ridică chiar în stânga sergentului şi, înainte ca L'Loxx să

poată reacționa, Grudo scoase o vibrolamă de la centura de echipament şi îi tăie capul cu o lovitură rapidă şi curată. La fel de repede cum scoase lama şi lovise, Rodianul apucă corpul droidului care cădea şi îl depuse uşor la pământ. Dar nimeni nu prinse capul înainte să cadă pe o grămadă de moloz. Scânteile ieşiră din circuitele tăiate ale capului. Cu inimile în gură, înghețară cu toții pe loc.

Apoi, L'Loxx continuă să conducă cu grijă drumul prin luminiş. De cealaltă parte, se ghemui şi le indică să se adune în jurul lui într-un cerc strâns.

— Bună treabă, Grudo. Îl lovi uşor pe Rodian pe umăr. Acum ascultă-mă. De aici înainte merg singur. Una dintre gărzi protestă. Nu, eu sunt mai bun la asta decât oricare dintre voi. Stabiliți o poziție defensivă aici şi aşteptați-mă. Apăsă un buton de pe cronometrul de la încheietura mâinii. Este ora trei fix. Prima lumină este la şase fix. Dați-mi o oră. Dacă nu mă întorc până atunci, lăsați-mă în urmă.

— În niciun caz, şopti soldatul Vick. Am intrat împreună şi vom ieşi cu toții împreună, sau nu vom ieşi deloc.

L'Loxx se aplecă aproape de gardian şi şopti:

— E un ordin. Dacă mă prind, vă vor prinde şi pe voi, dacă mai stați pe aici. Fă cum îți spun sau îți garantez că nu vei mai avea voie să patrulezi niciodată.

Soldatul Vick nu îşi putu da seama cu siguranță în întuneric, dar i se păru că sergentul rânjea.

— Ştiți cu toții cum să urmați ordinele, le spuse L'Loxx, aşa că urmați-le.

Desfăcu cordonul care îi lega împreună şi dispăru în întuneric.

Cei trei se aşezară spate în spate şi aşteptară. Caporalul Raders îşi puse mâna la urechea lui Grudo şi îi şopti:

— Faci o treabă bună, Rodianule. Droidul ăla n-a ştiut niciodată ce l-a lovit.

Grudo dădu din cap în semn că îi mulțumeşte.

Minutele se scurgeau. Grudo se simțea acum ca acasă, alături de alți soldați aflați într-o misiune periculoasă, cu moartea sau gloria la doar câțiva metri distanță. Pentru asta trăia. Ascultă cum cele două gărzi şopteau între ele.

Grudo zâmbi în întuneric. Erau vorbe de soldați, bravadă pentru a-şi acoperi frica – *Batjocorirea pericolului*, auzise pe cineva descriind-o –, genul de curaj sfidător care le dădea războinicilor puterea şi încrederea de care aveau nevoie pentru a lupta. Îi plăcea la nebunie. Nimeni nu era mai viu decât cei care se aflau acolo unde se aflau acum, la limita subțire dintre viață şi moarte. Se gândi la Anakin, pe care ajunsese să îl iubească în timpul în care lucraseră împreună. Era ceva la tânărul Jedi pe care Grudo îl recunoscuse de prima dată când se întâlniseră în acel bar sordid de pe Coruscant. Nu reuşise să identifice ce anume la momentul respectiv, dar, ulterior, recunoscuse că era abilitatea de a-i face pe alții să-l urmeze.

În întunericul de dincolo, L'Loxx urcă pe panta inversă a dealului cel mai de jos. Drumul era surprinzător de uşor. Cu prudență, aruncă o privire peste câteva stânci în spatele apărării inamice. La doar zece metri în stânga lui, nu mai mult, un grup de droizi de luptă se înghesuia în spatele unui zid de piatră construit în grabă. În aparatul său de vedere pe timp de noapte apăreau ca nişte mici puncte luminoase, semnăturile în infraroşu ale celulelor şi circuitelor lor energetice. În timp ce privea, unul dintre droizi produse o străfulgerare mică, dar strălucitoare, apoi dispăru din câmpul său vizual, fiind înlocuit de o strălucire care se estompa rapid. L'Loxx zâmbi. Chestia tocmai avusese un scurtcircuit. *Încântător!* Nu erau întreținuți în mod corespunzător. Era bine de ştiut. Încet, scană toată linia. Ar fi vrut să aibă telemetria

pentru a trimite ceea ce vedea la sediu, dar se hotărâseră să nu folosească această opțiune: existau prea multe şanse ca transmisiunile să le fie interceptate. Pe măsură ce examina poziția îndeaproape, inima începu să-i bată cu putere în piept.

Asta era, ăsta era punctul slab. Linia putea fi întoarsă în acest punct. Trebuia să ducă această informație la cartierul general. Se târî înapoi pe pantă, aşteptându-se în fiecare clipă să fie supus tirului de blaster, dar nu veni niciunul. În câteva minute se afla din nou la stânci, ghemuit alături de cei trei tovarăşi ai săi.

— Suntem gata să ne întoarcem, şopti el, şi, o mamă, am ceva informații. Îşi scoase comunicatorul şi dădu semnalul că erau gata să se întoarcă. În timp ce aşteptăm să ne dea undă verde, trebuie să vă spun ce am văzut acolo sus. N-o să vă vină să credeți, dar ei...

Doi droizi de luptă intrară zdrăngănind în micul luminiş dintre stânci. Vick îşi scoase blasterul şi, îngenunchind, îi distruse pe amândoi cu două focuri rapide.

— Fugiți! Fugiți! strigă L'Loxx.

— Voi sta aici şi îi voi încetini, strigă Vick. Ceilalți trei fugiră printre bolovani. O rafală de fulgere de blastere lumină noaptea din spatele lor. Vick ieşi în fugă dintre stânci. Sunt prea mulți! strigă el în timp ce trecea pe lângă Grudo.

Calm, Grudo îşi scoase blasterul cu o mână şi vibrolama cu cealaltă mână. În timp ce droizii veneau spre el dintre stânci, doborî unul cu blasterul şi tăie cablurile de la gâtul altuia cu lama sa. În zece secunde doborî şase dintre ei, formând un mic obstacol pe care ceilalți trebuiră să îl escaladeze pentru a ajunge la el. Stătea în picioare, trăgând calm în droizii care atacau. Fulgerele blasterelor se ciocneau de stânci, pârjolindu-le; două îl loviră razant şi el se clătină, dar nu căzu la pământ. Îi îngrămădi pe droizii doborâți. După treizeci de secunde de luptă, nu mai erau droizi în care să tragă. Grudo stătu o clipă gâfâind, apoi îşi puse blasterul în toc. Era o linişte mormântală.

Nu! În față, mai mulți droizi coborau de pe dealuri. Era timpul să plece. Se întoarse şi alergă înapoi în direcția camarazilor săi. În acel moment, artileria deschise din nou focul şi noaptea se transformă în haos.

* * *

Odie îşi scoase capul prin gaura pe care o făcuse în stâncă.

— Încă câteva minute şi cred că pot să trec! Reveni lângă el. Ce-ți face brațul?

— Ei bine, o persoană obişnuită ar fi țipat şi s-ar fi contorsionat, dar eu? La naiba, eu sunt pilot de vânătoare şi ne antrenăm pentru durere. Făcu o grimasă, apoi deveni serios. Îmi pare rău, Odie, dar voi avea nevoie de ajutorul tău pentru a ieşi prin gaura aia când va veni momentul. Am picioarele cam moi, ştii?

— Mai dă-mi zece minute şi plecăm de aici!

După ce piatra din jurul marginii găurii se răci suficient, Odie se ridică până la margine. Erk îi dădu un impuls de jos şi ea ieşi. În acel moment, barajul de artilerie reîncepu, iar ea se strecură înapoi în buncăr.

— Crezi că ar trebui să ieşim cu tot barajul ăsta?

— Cui îi pasă? Orice e mai bine decât încă o secundă în acest mormânt.

— Foloseşte-ți brațul bun pentru a te ridica, iar eu te voi împinge de jos. Dar ai grijă – s-ar putea să fie cam strâmt.

Focul de tun fu atât de intens încât lumină interiorul buncărului. Fața lui Erk

arăta palidă şi trasă în lumina intermitentă.

— Sper să nu treacă peste noi *târâtoarele*, spuse el slab.

Reuşi să se tragă până la jumătatea găurii, apoi rămase blocat, mârâind de durere. Odie îl apucă de picioare şi, cu toată puterea ei, îl împinse afară. Îşi aruncă puşca blaster prin gaură şi îl urmă. Rămaseră între dărâmături, gâfâind.

— Am reuşit. Artileria tuna deasupra lor, dar nimic nu lovi pământul unde se aflau. Se duelează, continuă Erk. Este cel mai frumos spectacol pe care l-am văzut vreodată.

Din întuneric apărură câteva siluete. Odie îşi apucă blasterul şi trase un foc de armă.

— *Nu trageți!* strigă una dintre siluete. Suntem prieteni! Cineva se repezi la Odie şi îi dădu blasterul într-o parte cu o palmă. Să te ia naiba! strigă el. Ai împuşcat unul dintre soldații mei, prostule! Nu ți-a spus nimeni că trecem pe aici? Se uită la ea în lumina stroboscopică a barajului, apoi la Erk, întins pe spate lângă ea. Amândoi arătau mai rău ca niciodată. Hei, cine eşti tu, totuşi?

— Grudo e împuşcat rău de tot, spuse caporalul Raders. L-a lovit în partea laterală a capului. La naiba cu voi, oameni buni! Ce naiba...

Se opri brusc în timp ce îi privea pe cei doi.

— Am fost prinşi într-un buncăr, domnule. Am crezut că sunteți inamicul. Prietenul meu este şi el grav rănit. Îmi pare rău pentru soldatul tău. Eu...

L'Loxx se întoarse şi îngenunche lângă Grudo. Partea laterală a capului Rodianului cedă la degetele sale iscoditoare, dar acesta era încă conştient. Singurul său ochi bun clipea în lumina armei. Încercă să spună ceva, dar nu îi ieşi decât un gâjâit.

— Să-i aşteptăm pe soldații din trupele de recunoaştere, sugeră Raders. Ei ne pot ajuta să-l ducem înapoi la stația de ajutor. Nu putem face nimic pentru el aici.

— Dacă nu-l aducem înapoi chiar acum, nu va scăpa, iar după ce a făcut în această seară, nu mai aşteptăm. Voi doi, spuse L'Loxx, indicându-i pe Odie şi Erk, dați-ne o mână de ajutor.

— Domnule, camaradul meu este grav ars – nu poate ajuta la căratul nimănui.

— Bine, îl ajuți tu, noi ne ocupăm de Grudo. Şi nu-mi mai spune *domnule*, eu lucrez pentru a trăi. Hei! Vă cunosc pe voi doi! Sunteți din armata Generalului Khamar. Am venit împreună. Nu-mi amintesc numele voastre, dar v-am găsit în deşert...

— Sergentul L'Loxx, icni Odie.

— Ce mai faci? întrebă Erk din locul în care se afla.

— Îmi amintesc acum, spuse L'Loxx, v-au trimis la *Izable* după ce am venit împreună. Ei bine, să fiu al...

— Sergent, hai să mergem. Putem vorbi când ne întoarcem la liniile noastre, sugeră Raders.

În câteva clipe montară o targă dintr-o plasă pe care Odie o găsi în centura de echipament şi două tije lungi din duroțel pe care le smulseră din ruinele unui buncăr. Căratul lui Grudo pe terenul accidentat fu mai uşor decât se aşteptaseră.

* * *

Sergentul L'Loxx luă poziție de drepți şi îl salută pe Halcyon.

— Fă-ți raportul, sergent.

— Nu am aşteptat să vină celelalte echipe, domnule, pentru că aveam doi răniți şi trebuia să-i duc la postul de asistență. Flancul lor drept este vulnerabil, domnule. Trecu la un ecran tridimensional. În primul rând, acest deal de la capătul celălalt al liniei este doar uşor apărat. Cred că se bazează pe stâncile de la poalele dealului pentru a sparge orice asalt. În al doilea rând, nu am văzut nicio armă servită de echipaj acolo sus. Nu au adus artilerie. Şi în sfârşit, am motive să cred că lipsa de întreținere ar putea reduce forța de luptă a droizilor. I-am supus la ceva exerciții şi îşi vor pierde puterea de luptă în urma defecțiunilor.

— Cine a fost rănit? întrebă Anakin.

— Mă tem că Rodianul, domnule.

— Cât de rău?

— Foarte rău, domnule. Dar permiteți-mi să adaug următorul lucru: nu ne-am fi întors cu aceste informații dacă nu ar fi fost el. A rămas în urmă suficient de mult timp pentru a ne da nouă, celorlalți, o şansă de a ne distanța de liniile de droizi. Vreau să adaug şi, domnule – spuse el, întorcându-se spre Halcyon –, că cele două gărzi ale dumneavoastră sunt soldați buni. S-au ținut de treabă.

— Ei bine, atunci cine este celălalt soldat rănit? întrebă Slayke.

Pe scurt, L'Loxx le explică despre Odie şi Erk.

— Mi-i amintesc. S-au dus la *Izable* cu Locotenentul, spuse Slayke.

— Ea e cea care l-a împuşcat pe Grudo, îi spuse L'Loxx lui Anakin. În întuneric şi confuzie, a crezut că suntem inamicul. A fost doar una dintre acele situații pe care nimeni nu le-ar fi putut anticipa. Se mai întâmplă, domnule. Foc prietenesc.

— Foarte bine, atunci. Halcyon luase o decizie. Acum este ora patru fix. Comandante Skywalker, la ora şase vreau să fii pe poziție pentru a ataca flancul drept. Ia două brigăzi din divizia ta. Las-o pe a treia în rezervă sub comanda Căpitanului Slayke.

— Nu ar trebui să aşteptăm raportul comandourilor, domnule? întrebă ofițerul de operațiuni al lui Halcyon.

— Aş fi interesat să aud ce au aflat, dar nu. Ăsta – arătă spre ecran – este punctul central al asaltului nostru. Eu îmi voi lua divizia şi voi ataca centrul. Voi aştepta până când vei fi pe poziții înainte să încep atacul, Comandante Skywalker. Aşteptați zece minute după ce avansez înainte să intrați. Cred că în acest timp inamicul va aduce trupe din aripi pentru a-şi întări centrul. I-am dat două baraje de artilerie până acum în această seară pentru a-l înmuia, sau sper că aşa crede el, iar când îl vom lovi din nou în timp ce divizia mea se va muta pe poziție, va vedea asta ca fiind atacul principal, sunt sigur. Cred că s-ar putea să reuşim. Se întoarse spre ofițerul de operațiuni. Emiteți ordinul către toți comandanții.

* * *

— Pot să-l văd? îl întrebă Anakin pe ofițerul medical care îl întâmpinase la postul de asistență.

— Pe aici. Umerii căzuți ai doctorului şi liniile adânci care îi sculptau chipul vorbeau mai elocvent decât petele de sânge de pe halatul chirurgical despre ceea ce trăiseră *Fiii şi Fiicele Libertății* de când aterizaseră.

Grudo era întins pe o targă de campanie în spatele unor perdele. Anakin îşi

ținu răsuflarea când văzu cât de grav fusese rănit Rodianul.

Foc prietenesc, gândi Anakin – aşa numise sergentul accidentul. Se întrebă cine inventase un termen atât de ridicol. Vreun ofițer de stat major, fără îndoială, cineva aflat în siguranță într-un cartier general, cineva care glumea pe seama cicatricelor, dar care nu simțise niciodată el însuşi o rană. Nu era nimic *prietenos* într-un foc care să provoace atâtea răni, indiferent de la cine provenea. Anakin se luptă cu un val de furie, nu împotriva nefericitului soldat care îl împuşcase pe Grudo, ci împotriva genului de minte militară care ar fi numit un astfel de lucru *foc prietenesc*.

— Poate să vorbească? îl întrebă el pe doctorul cel obosit.

— A mormăit ceva, dar nu ştiu dacă în limba lui sau doar gemea. Este uimitor că e chiar şi semiconştient cu o rană ca asta. Nu sunt prea familiarizat cu creierul Rodian, dar uite aici, se poate vedea prin craniu…

Anakin îl întrerupse pe doctor.

— Nu poți face nimic, doctore?

Chirurgul clătină din cap.

— Nu, e prea tare rănit.

— Ne poate auzi?

— Nu cred, dar statutul lui este acelaşi dacă ne aude sau nu. Cu o astfel de rană la cap nu va mai rezista mult timp. Nu putem să-i dăm nici măcar un sedativ, dacă nu cumva, desigur, nu vreți să-i curmăm suferința…

Anakin se întoarse brusc.

— Dacă te mai aud vreodată spunând aşa ceva despre unul dintre soldații mei, îți jur… Clătină din cap. Acum ai politețea să mă laşi în pace cu prietenul meu.

Doctorul păli, despărți perdelele şi dispăru.

Anakin privi în jos la Grudo.

— Mă poți auzi? întrebă el. Se aplecă mai aproape. Grudo, mă auzi?

Grudo îşi deschise singurul ochi bun. Ceva răsună adânc în pieptul lui şi tuşi.

— A-Anakin…

Îşi dădu drumul la respirație.

— Păstrează-ți puterile – vei fi bine, minți Anakin.

— Nu, şopti Grudo. E timpul să mă duc.

— Nu, nu, Grudo! Te trimit pe *Respite*, o navă-spital unde au tot ce le trebuie pentru a te ajuta…

Cu mare efort, Grudo se ridică pe un cot şi cu mâna liberă îl apucă pe tânărul Jedi de umăr. Îşi apropie fața ruinată de cea a lui Anakin.

— Nu plânge după mine, spuse el, apoi se lăsă pe spate în patul de campanie.

Anakin nu avu nevoie să-l atingă pe Grudo pentru a şti că forța vitală îl părăsise. Rămase lângă el timp de câteva minute, apoi se ridică şi se întoarse la postul de comandă. Dimineață va avea loc un atac, iar el îl va conduce.

Grudo va fi răzbunat.

Capitolul 22

Adesea, succesul unei operațiuni militare depinde de un simplu eveniment întâmplător, cum ar fi faptul că cineva ajunge într-un loc – o răscruce de drumuri, un râu, un pod, un sat – doar cu câteva minute înainte sau după altcineva. Acea chestiune de câteva clipe poate face diferența dintre victorie sau înfrângere pe un câmp de luptă. Sau, uneori, dezastrul atârnă de o decizie a unui comandant care o ia fără să cunoască pe deplin intențiile sau pozițiile inamicului său; un comandant bun trebuie să fie capabil să ia decizii rapide, pentru că întârzierea poate fi fatală pentru o campanie. Dar şi o decizie greşită poate fi la fel, şi chiar şi cei mai buni comandanți, presați de evenimentele care se desfăşoară rapid pe câmpul de luptă modern să decidă rapid asupra unor chestiuni tactice, pot face o greşeală. Chiar şi cu toată tehnologia la dispoziția războinicului, câmpul de luptă încă este un loc confuz şi dezorganizat, unde evenimentele se mişcă cu viteza fulgerului sub o mantie de întuneric impenetrabil numită *focul luptei*. Şi nimeni care nu se află chiar acolo nu poate înțelege situația.

De aici rezultă importanța recunoaşterii ordonate de Nejaa Halcyon şi, prin urmare, importanța deciziei pe care o luase pe baza informațiilor culese de doar una dintre echipele trimise în acea recunoaştere.

Comandantul clonă CT-19/39, nu sergentul Omin L'Loxx, oricât de bun ar fi fost, era cu adevărat cel mai bun la recunoaştere de pe Praesitlyn. Porecla pe care şi-o pusese el însuşi era *Vrăjitorul Verde*, datorită rangului său de sergent şi a priceperii sale în munca de cercetare. De îndată ce i se dăduse comanda echipei unu pentru a acoperi flancul stâng al pozițiilor inamice, decise să o împartă, astfel încât fiecare soldat să poată efectua propria sondare în liniile inamice şi să pătrundă cât mai adânc în ele, pentru a aduce înapoi cât mai multe informații.

Vrăjitorul Verde reuşi să ajungă până la clădirile *Centrului de Comunicații Intergalactice* fără a fi detectat. Cu grijă, memoră poziția fiecărui tun pe care îl găsi, numără droizii care ocupau pozițiile, notă armamentul acestora, unde îşi săpase inamicul artileria. De un interes deosebit pentru el era faptul că mai multe tunuri erau în mod evident mutate în extrema stângă a liniei inamice pentru a întări pozițiile de pe cele două coline mici de la acel capăt al apărării. După părerea lui, totuşi, punctul slab al liniei lui Tonith era în dreapta, nu în stânga, pentru că *Vrăjitorul Verde* trecuse atât de uşor pe acolo – şi mai ales acum, de vreme ce îi putea spune Generalului unde se afla fiecare tun de pe acel flanc. Pentru *Vrăjitorul Verde* era clar că atacul trebuia să cadă în întregime pe dreapta, cu întreaga armată aruncată împotriva acelui flanc în eşalon pentru a se izbi de el cu o forță uriaşă şi a rupe baza lui Tonith, rostogolindu-i întreaga apărare într-o singură lovitură rapidă şi irezistibilă.

Singura problemă acum era că *Vrăjitorul Verde* trebuia să se întoarcă la liniile sale pentru a raporta această informație. Ar fi putut apela la comunicatorul său, dar Generalul Halcyon fusese foarte clar că nimeni nu trebuia să rupă tăcerea de comunicații în timpul recunoaşterii. Se părea că ceilalți doi camarazi ai săi nu avuseseră la fel de mult succes ca şi el în a rămâne nedetectați: se trăgea pe toată

linia, mai ales acolo pe unde ar fi trebuit să traverseze – multe focuri de armă – aşa că *Vrăjitorul Verde* era destul de sigur că fuseseră descoperiți şi, probabil, nu reuşiseră să se întoarcă la punctul de adunare de sub platou. Se întrebă despre soldații care ar fi trebuit să sondeze centrul. Oare ei ar fi văzut ceea ce văzuse el? O parte din împuşcături fuseseră îndreptate spre ei? Erau comandouri de clone, aşa că erau buni, foarte buni, dar nu la fel de buni ca el, iar norocul tuturor se sfârşea la un moment dat. *Vrăjitorul Verde* ştia că într-o zi şi lui avea să i se întâmple la fel cum în această noapte se întâmplase probabil şi pentru camarazii lui. Trebuia să presupună că era singurul rămas şi că depindea de el să ducă la cartierul general informațiile pe care le adunase.

Barajul veni pe neaşteptate, surprinzându-l pe *Vrăjitorul Verde* încă în spatele liniilor inamice. Asta nu îl surprinse: astfel de lucruri se întâmplau des în luptă. Cineva făcuse o greşeală, pornind barajul înainte ca toate echipele să se fi întors, dar nu asta era grija lui – întoarcerea era. Totuşi, chiar în timp ce *Vrăjitorul Verde* îmbrățişa pământul, observă cât de preciși erau artileriştii lui Halcyon. Respecta acuratețea şi profesionalismul şi admira artileria, chiar şi atunci când se prăbuşea şi lovea în jurul lui, trântindu-l, strivindu-i răsuflarea şi scuturându-i dinții.

La început, *Vrăjitorul Verde* nu simți nicio durere. Ştia că piciorul îi fusese retezat, dar se limită să lege artera cu o bucată de sfoară şi se gândi la opțiunile sale. Ştia că în curând va fi durere, urmată de şoc. Trebuia să facă ceva şi încă repede, pentru că informațiile pe care le avea erau prea importante pentru a muri odată cu el. Dacă rămânea acolo unde era, urma să fie găsit şi executat. Putea să-şi anunțe acum descoperirile şi misiunea lui s-ar fi încheiat, îndeplinită cu succes; dar ordinele erau să nu folosească comunicatorul decât pentru a semnala că era gata să revină. Dădu semnalul şi pentru o clipă, dar numai pentru o clipă, simți o străfulgerare de ceva asemănător cu furia că cineva de la postul de comandă nu urmase planul pentru acea noapte. Barajul continuă nestingherit. Aşa că singura lui opțiune era să încerce să se întoarcă la liniile sale. Cu un picior lipsă, asta ar fi fost dificil, dar nu imposibil. Trupele de comando clone erau cele mai bune atunci când se confruntau cu obstacole care ar fi fost insurmontabile pentru orice ființă obişnuită.

Încet, cu grijă, începu să se târască. La un moment dat, garoul de la picior se desprinse şi începu să piardă sânge. Reuşi să ajungă până la albia uscată a râului, dar acolo îşi dădu seama că nu mai putea merge mai departe. Trebuia să-şi facă raportul înainte să fie prea slăbit pentru a o face – cu sau fără ordine. Întinse mâna după comunicator, dar îl pierduse undeva pe drum. Se certă pentru asta. Lăsase durerea şi epuizarea fizică să-l distragă. Ar fi fost bine dacă ar fi murit aici. Nu voia să se afle cât de incompetent devenise. Dar *Vrăjitorul Verde* simțea şi un sentiment teribil de frustrare, nu pentru că murea, ci pentru că avea să moară cu informații vitale pentru armata pe care o slujea.

Ultimul său gând conştient fu că făcuse tot ce putuse.

* * *

— Nu avem prea mult timp, îşi informă Anakin comandanții, aşa că iată planul de atac. Apelă o imagine tridimensională imensă a câmpului de luptă. Punctul central al atacului nostru este acest deal. Observați grămada de stânci uriaşe de la baza lui. Acestea vor servi drept acoperire pentru infanteria noastră, iar noi vom

porni atacul de acolo. Cheia este să traversăm această câmpie cât mai repede posibil, pentru că acolo vom fi la vedere pentru inamicul de pe platou. Atacul întregii divizii a Generalului Halcyon în centru va atrage trupele de pe flancuri pentru a-l întâmpina şi le va slăbi poziţiile din alte părţi, în special aici, pe acest deal, despre care ştim din recunoaşterea de aseară că este doar uşor apărat de droizi de infanterie, dar fără artilerie. Odată ce vom ocupa acel deal, vom acoperi întreaga poziţie inamică. Brigada I va ocupa dealul, în timp ce Brigada a II-a se va deplasa spre spatele poziţiilor. Vom ataca din trei direcţii simultan. Vom fi precedaţi de comandouri de clone, conduse de un soldat din trupele de recunoaştere, care se vor infiltra în poziţii pe acest deal şi vor provoca o diversiune. Sub acoperirea acestei diversiuni, vom ataca în forţă. Acum, aşa cum am spus, este vital să trecem rapid peste câmpia aceea. Vom fi precedaţi de un batalion de şenilate care vor trage foc de acoperire pe vârful dealului. Infanteria noastră va urma în transportoarele blindate. Vom folosi acest albie uscată a râului pentru a ne poziţiona – asta ne va oferi acoperire până când vom fi gata să atacăm peste câmpie. Nu vom ataca până când divizia Generalului Halcyon nu va fi complet angajată. Trageţi şi manevraţi până la capăt, dar mişcaţi-vă soldaţii repede – nu pot sublinia cât de importantă este viteza. Veţi fi sub observaţie directă până când veţi ajunge la aceste stânci. Veţi fi susţinuţi de artilerie pe tot drumul şi aceasta va continua să lovească poziţiile inamice pe măsură ce urcaţi dealul, dar, după cum vedeţi, aceste stânci fac imposibilă apropierea de acest deal pentru orice fel de vehicule, aşa că această fază a operaţiunii va trebui să fie realizată pe jos. Aceasta va fi lupta soldaţilor de infanterie.

Comandanţii lui Anakin se aflau în echipament de luptă complet. Trupele lor fuseseră adunate pentru atac de ceva timp şi îşi aşteptau ordinele. Se întoarse spre Căpitanul ARC responsabil de comandourile sale de clone.

— Vei pleca imediat, Căpitane, şi vei intra primul. Vreau să pătrundeţi în poziţia inamicului şi să faceţi ravagii acolo sus. De îndată ce veţi intra, vă vom urma. Ţineţi minte, toate astea încep la zece minute după ce Generalul Halcyon îşi va începe atacul asupra centrului poziţiilor inamice. Tot ceea ce facem trebuie să fie coordonat la secundă. Asta e tot. V-am repartizat sectoarele şi obiectivele. Întoarceţi-vă la unităţile voastre şi informaţi-vă subordonaţii. Vom ataca în 30 de minute.

— Domnule, spuse unul dintre cei doi comandanţi de brigadă, cine va fi comandantul tactic al câmpului de luptă?

— Eu voi fi, răspunse Anakin.

La tăcerea surprinsă care îi întâmpină cuvintele, îşi îndreptă umerii şi îşi aminti în tăcere să se relaxeze şi să-şi amintească de lecţiile lui Grudo.

— Mai întâi de toate, nu cred în a ordona altcuiva ceva ce nu sunt dispus să fac eu însumi. În al doilea rând, dacă se face vreo greşeală în această dimineaţă, eu sunt responsabil, indiferent dacă sunt sau nu acolo cu voi, aşa că aş putea la fel de bine să fiu acolo. Şi, în sfârşit, nu poţi conduce din spate. În regulă, să mergem. Sunteţi liberi.

— Domnule, pot să vorbesc cu dumneavoastră o clipă? spuse Căpitanul ARC.

— Fă-o repede, Căpitane.

— Da, domnule. Am pierdut şase soldaţi în recunoaştere, aşa că nu ştim nimic despre ce intenţionează inamicul să facă în poziţiile sale principale.

— Ei bine, Căpitane, sunt sigur că ţi-ai pierdut trupele pentru că acea parte a liniei inamice era impenetrabilă. Asta trebuie să însemne că decizia Generalului

Halcyon de a cuceri dealurile este cea corectă. Ai auzit raportul sergentului L'Loxx.

— Da, domnule. Dar de ce s-a pornit al doilea baraj înainte să ştim dacă s-au întors oamenii noştri?

Anakin nu se aşteptase la acea întrebare. Clona asta punea la îndoială ordinele Comandantului său? Ştia că soldaţii ARC erau cu câteva trepte mai presus de un soldat clonă obişnuit, dar acest mod de a pune întrebări era foarte aproape de insubordonare.

— Generalul Halcyon a trebuit să ia o decizie, Căpitane: să-l lase pe L'Loxx acolo până când trupele tale se prezentau la raport, să rişte să piardă toţi oamenii de recunoaştere sau să aducă cel puţin o parte dintre ei pentru a face un raport. În orice caz, a luat decizia corectă.

— Dar unul dintre ei a dat semnalul. Mai târziu.

— Da, da, răspunse Anakin repede, îmi pare rău pentru asta. Căpitane, îţi dai seama că întregul atac depinde de tine şi de trupele tale, nu-i aşa? Ce-ai zice să ne punem în mişcare?

Căpitanul salută, făcu o întoarcere ca la carte şi părăsi postul de comandă. Anakin rămase acolo gândindu-se pentru o clipă. Nu se aşteptase ca un soldat clonă – nici măcar un soldat ARC – să pună la îndoială ordinele. Când tânjise după o comandă proprie, nu se gândise cu adevărat la responsabilitatea pe care o presupunea: responsabilitatea pentru viețile ființelor simțitoare individuale care ar fi murit la ordinele lui, indiferent dacă loialitatea lor fusese cumpărată de Republică, aşa cum era cazul armatei de clone, sau dacă, precum soldaţii lui Khamar şi Slayke, luptau pentru că ei credeau că este de datoria lor să se opună tiraniei.

— Un credit pentru gândurile tale, Jedi.

Anakin se răsuci şi îl văzu pe Slayke stând acolo, cu un zâmbet larg pe față.

— Mă gândeam…

— Gândirea este periculoasă pentru un Comandant. Slayke râse. Vezi unde m-a adus? Făcu o pauză. Am auzit că vei conduce personal atacul.

— Da, domnule. Nu pot să trimit soldați acolo în timp ce eu stau în siguranță la cartierul general. În plus, dacă ceva nu merge bine, vreau să fiu la fața locului pentru a corecta.

Slayke aprobă din cap şi îi întinse mâna.

— Te vei descurca foarte bine. Mi-aş dori să pot merge cu tine, dar suntem ținuți în rezervă. Am avut o discuție cu Comandantul brigăzii a treia şi ne-am înțeles. Vă voi da totul înapoi când se va termina lupta. Voi sta aici în timpul atacului, să-l supraveghez pe Halcyon. Nu-ți face griji, adăugă el, cu un râset binevoitor, nu-l voi lăsa să strice lucrurile. Ei bine, noroc, Comandante.

Îşi strânseră mâinile, apoi Slayke făcu doi paşi înapoi, luă poziție de drepți şi îl salută pe Anakin.

În timp ce se îndrepta spre postul său de comandă, Anakin observă că avea un impuls în pas şi nu se putu abține să nu zâmbească. Acea scurtă conversație cu Slayke îl revigorase. Bătrânul soldat, rebelul, iconoclastul, chiar îşi făcuse timp să-l caute şi să-i ureze succes. Şi îşi exprimase încrederea în capacitatea lui de lider. Acesta era un compliment important, iar moralul lui crescu. Poate că, până la urmă, Slayke nu era un personaj atât de rău.

— Pilot, strigă Anakin în timp ce se înălța printr-o trapă, porneşte chestia aia. E timpul să ne mişcăm!

Capitolul 23

Amiralul Pors Tonith lovi corpul cu un picior şi aruncă un ochi precaut spre armura care fusese luată de pe cadavru şi îngrămădită într-o parte. Era foarte nervos, fiind expus astfel în aer liber, dar fusese chemat din buncărul său pentru a asista la această descoperire macabră şi îşi dădea seama că era important. Era încă întuneric deplin şi mai era o oră până la răsărit, dar era nerăbdător să se întoarcă din nou la adăpost.

— Este un comando de clone, spuse el.

— Am mai găsit un cadavru complet şi părți ale altora, posibil până la cinci în total, spuse ofițerul. Evident, au fost uciși de propria artilerie noaptea trecută.

— Evident, răspunse Tonith. Evident că au reuşit să ajungă până în interiorul liniilor noastre fără a fi detectați. Evident – vocea lui urcă o octavă în furie – acum ştiu multe despre cum este dispusă armata mea. Aceştia nu au fost singurii care au fost trimişi aici, poți fi sigur de asta.

— Trebuie să ne întărim liniile, domnule, spuse ofițerul.

Tonith aprobă din cap în semn de acord.

— Acel deal este cheia poziției noastre. Ați mutat trupele şi armele aşa cum am ordonat aseară?

Ofițerul îşi schimbă nervos greutatea înainte să răspundă.

— Unele dintre ele. Am întâmpinat dificultăți mecanice şi…

Tonith se întoarse spre el.

— Vrei să spui că ordinele mele nu au fost executate? întrebă el, ridicându-şi din nou vocea.

— Le ducem la capăt, domnule, dar…

— Fără *dar*-uri. Acum era mai calm. Iată ce vei face. Vreau ca acel vârf de deal să fie întărit. Chiar acum. Scurtați această linie. Mutați trupe din dreapta spre centru; duceți câteva trupe din centru spre acel vârf de deal. Dacă vor cuceri acel vârf de deal, întreaga noastră poziție va fi expusă la focul lor şi totul se va termina. Dacă asaltul care se apropie amenință să ne întoarcă aripa dreaptă, vreau ca armata să se retragă pe o linie cam pe acolo… Arăta spre un punct aflat la ceva distanță în spatele lor, mai aproape de *Centrul de Comunicații*. Îl vor lua sub foc pe inamic în timp ce acesta avansează prin câmpia de sub noi, dar dacă ajunge la platou, flancul drept se va înclina înapoi ca o uşă care se închide. Asta va scurta linia şi ne va consolida forțele. Odată ajuns pe platou, îl va forța să vină spre noi pe o altă porțiune de teren deschis, unde îl vom tăia în bucăți.

Tonith zâmbi, expunându-şi dinții pătați.

— Şi avem o mică surpriză pentru ei jos pe câmpie, nu-i aşa? Trimiteți artileria pe dealul acela chiar acum. De asemenea, avertizați toți comandanții să se aştepte la o infiltrare a trupelor ARC. Îi vor trimite aici pentru a pătrunde în liniile noastre şi pentru a le slăbi în concert cu un asalt terestru. Vor veni spre centrul nostru în forță, dar adevăratul obiectiv al atacului lor va fi chiar acolo. Făcu din nou un gest în întuneric spre dealuri. Acum treci la treabă şi raportează-mi la postul de comandă când aceste dispoziții vor fi fost îndeplinite.

Se învârti pe călcâie şi se îndreptă spre buncărul său de comandă, unde era sigur şi cald şi unde îl aştepta o oală de ceai care fierbea la foc mic.

Unde, se întrebă el însuşi, *unde sunt acele întăriri care mi-au fost promise?*

* * *

Forța de asalt a lui Anakin se lipi de malul îndepărtat al albiei uscate a râului, întinzându-se pe aproape o jumătate de kilometru de-a lungul râului antic. Primul semnal de lumină ar fi fost exact la ora şase şi trei minute, ora Praesitlynului. Acum era ora şase, iar el stătea la consola de comunicații din transportorul său de comandă.

— Aici *Unitatea Şase*, spuse el. Notați timpul, trei minute şi numărătoarea continuă, îşi sfătui comandanții, toți cu ochii lipiți de cronometrele lor. Se întoarse şi îi zâmbi pilotului transportorului, un sergent clonă. Nervos?

— Nu, domnule, răspunse automat pilotul tancului droid.

— Ei bine, eu sunt, şi te autorizez să fii şi tu nervos.

Ar fi putut la fel de bine să nu spună nimic, la ce reacție primi din partea clonei.

— Avem două minute, sergent. De îndată ce coloana de transport trece peste vârful malului pe câmpie, vreau să vă rotiți pe flanc, să urcați pe mal şi să staționați acolo, ca să pot supraveghea mişcările unităților mele.

Trecuseră în revistă această manevră simplă de numeroase ori în ultima oră, dar simplul fapt că vorbea despre ea – despre orice – avea un efect calmant asupra trupelor, dar şi asupra lui.

— Da, răspunse sergentul. Cei cinci stăteau în tăcere, fiecare cu gândurile lui, fiecare verificându-şi constant cronometrul, privind secundele cum trec.

— Partea cea mai rea urmează să vină, spuse Anakin. Trebuie să aşteptăm zece minute întregi după atac... Îşi înclină capul. Uite că începe, şopti el în timp ce începeau focurile de artilerie pregătitoare ale lui Halcyon.

În câteva secunde, sunetele proiectilelor a zeci de tunuri de toate tipurile loviră armura tancului droid. Puteau să simtă presiunea focurilor de armă în timpane. Noaptea trecută, barajele de artilerie ordonate pentru a acoperi recunoaşterile fuseseră nişte demonstrații spectaculoase, dar în această dimineață soldații se aflau chiar sub traiectoriile tunurilor şi zgomotul era imens, mai ales atunci când artileria inamicului deschise focul asupra trupelor lui Halcyon care înaintau.

— Chiar se aprind acolo sus, comentă unul dintre artilerişti.

Vocea lui nu arăta mai multă emoție decât casca sa cu trăsături albe.

Prin rețeaua de comandă ascultară cu o anxietate crescândă cacofonia vocilor Comandanților, în timp ce trupele lui Halcyon se grăbeau să traverseze câmpia sub focul devastator al inamicului. Cineva dintr-un transportor țipă.

— Comută pe rețeaua tactică, ordonă Anakin.

Aveau să audă în curând destule țipete ale propriilor soldați – nu aveau nevoie de aşa ceva acum. Şi atunci îşi dădu seama de ceva important. Aceştia erau soldați clone care stăteau în jurul lui acum – crescuți pentru război, pentru disciplină, pentru a se supune fără să pună întrebări ordinelor celor care plăteau pentru serviciile lor. Dar, deşi plăcile lor faciale erau inexpresive, perturbații minuscule în Forță îi spuneau lui Anakin că cei cinci reacționau la atacul iminent ca nişte soldați

obişnuiți, soldați care transpirau, se temeau, care îşi puteau imagina propria moarte. Oare avusese el însuşi prejudecăți în atitudinea sa față de clone? Ei nu acționau aici, în interiorul acestui transportor care ar putea fi în curând rugul lor funerar, aşa cum o făceau printre ai lor. Se întrebă dacă Jango Fett avusese simțul umorului.

Minutele treceau. La şase şi trisprezece minute fix, vehiculul Comandantului batalionului trecu peste mal, urmat de zeci de transportoare Republicane.

— Du-mă acolo sus chiar acum! îi ordonă Anakin pilotului său, iar tancul droid porni înainte.

Primele câteva zeci de transportoare care trecură peste mal reuşiră să taie un şanț adânc în sol, iar şanțul se adânci pe măsură ce urmară altele. Acest lucru fusese planificat şi le-ar fi oferit următoarelor transportoare de trupe acoperire în timp ce negociau malul, precum şi o cale uşor de urmat. Dar vehiculul lui Anakin trecu puțin într-o parte a căii bătătorite, iar drumul era foarte greu pentru clonele dinăuntru.

— Opriți-vă aici! ordonă Anakin, urcând în cupola Comandantului.

— Domnule, protestă sergentul, sunteți expus.

Anakin îşi activă microfonul de gât.

— E mai bine să vezi de aici de sus.

— Ar trebui să continuăm să ne mişcăm, domnule. Suntem o țintă prea bună dacă ne oprim aşa!

— Nu vă faceți griji. Legea mediilor este cu noi. Acesta este un mediu bogat în ținte.

Priveliştea care întâmpină ochii lui Anakin nu avea să-l părăsească niciodată: întreaga câmpie era plină de vehicule în mişcare, nori uriaşi de praf şi fum şi incendii. În timp ce privea, un transportor aflat la aproximativ un kilometru distanță înflori brusc într-o minge de foc. Putea să vadă slab unul dintre transportoarele lui Halcyon prin fumul şi praful în derivă. Acesta suferise o lovitură directă de la un tun blaster. Clonele în flăcări se revărsară din vehicul şi se învârtiră şi răsuciră stângaci în armura lor, ca nişte torțe vii, înainte să se prăbuşească; transportorul explodă într-o strălucire uriaşă, iar apoi, din fericire, fumul luptei coborî peste scenă.

În față, propriile sale transportoare avansau bine până acum. Comandantul batalionului poziționase mai multe maşini de-a lungul traseului de atac, iar acestea luau deja sub foc vârful dealului îndepărtat. Celelalte trăgeau în timp ce se deplasau.

— Pregăteşte-te, îi spuse Anakin pilotului care aştepta răbdător în albia râului semnalul pentru a începe să avanseze.

Dintr-o dată, o duzină sau mai multe tancuri droide inamice năvăliră în față dintr-o depresiune a solului, cu armele în flăcări. Două dintre vehiculele lui Anakin fură lovite imediat. Unul dintre ele era vehiculul Comandantului batalionului. Începu să ardă şi nimeni nu încercă să iasă.

— *Unitatea Şase* preia controlul! anunță Anakin pe rețeaua de comandă. Concentrați focul asupra tancurilor droide!

Proiectilele de tunuri blaster trecură pe deasupra vehiculelor inamice, ricoşând de pe sol şi în aer deasupra lor, făcând zgomote sfârâietoare în timp ce treceau. Anakin zâmbi. Separatiştii îşi începuseră contraatacul prea devreme.

— Du-mă pe linia de tragere chiar acum! îi ordonă pilotului său. Artilerist, deschide focul când eşti gata!

Cu calm, artileristul lui Anakin anunță distanța – 2,1 kilometri – şi trase cu

tunul său blaster. Transportorul ricoşă şi se roti în timp ce înainta, dar sistemul stabilizat de control al blasterului nu fu afectat de mişcare, iar al doilea proiectil lovi una dintre maşinile inamice direct în blindajul frontal. Proiectilul ricoşă inofensiv pe maşină, dar al doilea îi dezactivă banda de rulare dreaptă şi începu să se rotească neputincios într-un cerc înainte ca alți câțiva artilerişti să îl distrugă cu propriile tunuri.

— Domnule, sugerez să coborâți de acolo înainte să fiți lovit, spuse sergentul.

— Dacă sunt rănit, tu preiei comanda, sergent. Anakin se aplecă nerăbdător şi îl bătu pe şofer pe cască. Haide, haide, du-ne acolo!

* * *

Odie şi Erk stăteau în postul de ajutor, ascultând tunetul tunurilor care susțineau atacul lui Halcyon. Asaltul se desfăşura deja de zece sau cincisprezece minute înainte să-i abordeze chirurgul-şef.

— Poți să pleci acum, Locotenente, aşa că dispari, îi spuse el lui Erk. Voi avea nevoie de tot spațiul pe care îl pot obține în următoarele câteva minute.

Odie, care îi ținuse companie lui Erk în timp ce acesta se afla în stația de ajutor, îl ajută să se ridice.

— Doctore, când veți putea să-l vedeți din nou? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse chirurgul. Nu pentru o vreme. S-ar putea să fie nevoit să intre într-un bazin cu bacta pentru a-şi regenera pielea. Va trebui să-l trimitem la *Respite* pentru asta. Între timp, trebuie să mențină arsura curată. Dacă se instalează o infecție, ar putea avea probleme serioase. Poftim. Luă o trusă medicală şi o împinse spre Odie. Se pare că nu ai altceva mai bun de făcut – ai grijă de el în următoarele două zile. Tot ce ai nevoie este acolo, inclusiv analgezicele. Auziți acele explozibili? Vreau să vă dați la o parte înainte să înceapă victimele să curgă aici. Acum, plecați!

— Trebuie să ne adăpostim într-un buncăr, Odie, spuse Erk, apoi se corectă rapid: Nu, nu mai există buncăre pentru noi. Să ne îndreptăm spre postul de comandă. Poate putem fi de ajutor acolo.

Dar înainte să poată ieşi din stația de ajutor, începură să vină victimele din asaltul în curs de desfăşurare şi tot ce putură face a fost să se dea la o parte şi să aştepte să se oprească fluxul de răniți. Nu se opri, iar ceea ce văzură pe târgile cu răniți era oribil. Odie icni şi îşi duse mâinile la gură; Erk păli la vederea trupurilor mutilate. Niciunul dintre ei nu mai văzuse niciodată atâta distrugere pe ființe vii. Erk îşi făcuse toate omorurile la mare viteză în întinderile silențioase ale spațiului sau la mare înălțime, în medii atmosferice. Fusese o sângerare curată, mai mult ca şi cum ar fi jucat un holojoc decât să ucidă pe cineva cu adevărat. Acum vedea de aproape ce putea face tehnologia armelor asupra corpurilor vii, putând simți mirosul sângelui şi al cărnii arse.

Chirurgii stabiliră un triaj. Unul dintre ei avea sarcina de a examina fiecare caz de pe targă pe măsură ce ajungea şi, în funcție de faptul că el credea că victima poate fi salvată sau nu, determina unde să fie plasat soldatul; aceste decizii erau luate în câteva secunde. Cei care nu erau salvați erau mult mai mulți decât cei salvați. Cele mai grave erau cazurile de arsuri, clonele dezbrăcate de armură, fiind atât de grav incinerate încât membrele le fuseseră reduse la bețe carbonizate, fețele la cranii înnegrite, fragmentele de uniformă fuzionând cu carnea lor. Şi totuşi,

cumva, trăiau. Niciunul dintre aceştia nu fu pus în categoria celor ce puteau fi salvați. Alții zăceau în bălți din propriul sânge, cu membrele lipsă sau cu organele interne expuse. Alții, în mod evident, muriseră înainte să fie aduşi la spitalul de campanie. Zăceau nemişcați pe targă, cu trupurile săltând în timp ce purtătorii de targă îi făceau să se mişte. Peste toți domnea o tăcere îngrozitoare; aproape niciunul dintre răniți nu țipa sau gemea – erau cu toții în stare de şoc, îl informă un infirmier pe Erk în timp ce trecea pe lângă ei.

Odie luă două sticle de un litru de apă de la o rezervă din apropiere şi se îndreptă spre cei nesalvați. Îngenunche, ridică capul unei clone grav rănite şi îi puse sticla la buze. Atunci observă o tăietură uriaşă pe spatele lui, care mergea de la umăr până la şold. Îi putea vedea coloana vertebrală şi coastele.

— Mulțumesc, suspină el după ce bău.

Când îi puse capul înapoi pe targă, mâna ei era plină de sânge. Şi-o şterse pe tunică şi se mută la o altă targă. Când sticlele fură golite, îngenunche pe podea, într-o stare de epuizare nervoasă, şi plânse.

— Să mergem, spuse Erk, îngenunchind lângă ea. Au încetat să mai vină deocamdată. Haide, nu mai putem face nimic aici.

O ajută să se ridice în picioare folosindu-se de brațul său bun.

— Sunt clone, Erk, şopti ea, dar sunt totuşi ființe vii – şi sunt alcătuite exact ca noi. Sângerează, suferă, mor, exact ca şi noi…

— Haide, Odie, să plecăm de aici, repetă Erk.

Afară, se aplecă, iar Odie se grăbi să-l sprijine, dar nu o murdări cu nimic atunci când vomită.

* * *

Atacul nu decurgea conform planului. În timp ce primul val de asalt pătrundea pe platou, trupele inamice se retrăseseră pe pozițiile pregătite; atacatorii fură expuşi la focuri de armă în timp ce încercau să reducă distanța. Nervos, Halcyon se plimba înainte şi înapoi prin postul de comandă. Slayke stătea imperturbabil la câțiva paşi distanță, cu ochii lipiți de monitoarele de pe câmpul de luptă, ascultând cu atenție rapoartele venite de la unitățile de atac.

— Sunt blocați pe platou, observă Halcyon. Anakin nu a reuşit să cucerească acele dealuri.

— Ultimul cuvânt pe care l-am primit de la el, domnule, răspunse un ofițer de operațiuni, a fost că preia batalionul de transportoare. Nici măcar nu ştiu dacă infanteria a fost desfăşurată pentru a cuceri dealul.

— Victime?

— Avem câteva sute până acum, domnule, răspunse chirurgul diviziei. Vin tot mai mulți în fiecare minut. Îmi dați permisiunea să mă duc la postul de ajutor şi să ajut?

Halcyon aprobă din cap şi chirurgul se grăbi să iasă. Halcyon se apropie şi se aşeză lângă Slayke.

— Atacurile noastre au eşuat, recunoscu el. Îşi zdrobi un pumn într-o mână pentru a-şi exprima neliniştea. Cumva l-au împiedicat pe Anakin. Cucerirea de către el a acelor dealuri era cheia întregului nostru plan. Am de gând să retrag trupele.

— Poate că Anakin a reuşit să-şi atingă obiectivul, spuse Slayke gânditor.

— Nu, nu a făcut-o. Este în viață şi încă luptă, dar nu pe dealuri. Trebuie să reevaluăm situația şi să încercăm altceva. Nu am de gând să-mi epuizez armata atacând frontal acele înălțimi. Nu e nimic altceva decât praf, foc, fum şi confuzie pe partea lui Anakin, iar el nu a mai luat legătura cu noi de acum douăzeci de minute, când a anunțat că preia batalionul de transportoare. Ştiam dinainte să începem, că dacă nu puteam sparge linia aia în douăzeci de minute, nu o vom sparge niciodată aşa cum am plănuit.

— Acum ştii cum este să comanzi o armată ca asta, spuse Slayke. Trupele mele sunt pregătite. Dă-mi ordinul şi te vom sprijini oriunde vei avea nevoie de noi. Dar sunt de acord. Cred că trebuie să ne revizuim planul de luptă.

— De îndată ce trupele noastre încep mişcarea retrogradă, mutați-le pe ale voastre în vechea albie a râului. Stabiliți o linie defensivă. Va fi complicat, atacatorii noştri trecând înapoi prin brigada ta, dar te poți descurca. Aşează-te acolo şi pregăteşte-te pentru un contraatac. Semnalizarea, dați ordin ca toate unitățile să rupă contactul şi să se retragă spre liniile noastre cât mai repede posibil. Unde te duci? îl întrebă el pe Slayke, care se ridicase.

— Să-mi conduc trupele.

Halcyon clătină din cap.

— Presupun că nu are rost să încerc să te conving să rămâi aici cu mine. Tu şi Anakin sunteți luptători. Încearcă să nu te omori.

Halcyon ştia că Anakin era încă în viață şi lupta, dar asta era tot ce ştia.

Anakin, gândi el, *unde eşti? Ce faci?*

Capitolul 24

— Ce căutați aici? întrebă un ofițer de stat major hărțuit când văzu doi străini în centrul de comandă.

— Tocmai am venit de la postul de asistență, domnule, răspunse Locotenentul Erk H'Arman.

— Ei bine, întoarce-te acolo, atunci, nu avem nevoie de niciun aghiotant.

— Este rănit, domnule, spuse soldatul din trupele de recunoaştere Odie Subu, şi am fost desemnată să am grijă de el. Îi arătă trusa medicală pe care i-o dăduse chirurgul. Ne-am gândit că am putea ajuta aici.

— Să ne ajutați? Arătați de parcă ar trebui să ajungeți chiar voi doi la *Respite*! Ei bine, atunci mergeți la doctor, dar plecați de aici. Suntem ocupați.

În acel moment se întâmplă ca Zozridor Slayke să treacă pe acolo.

— Măi, măi, spuse el, nu cumva sunt gemenii mei risipitori. Ce puneți voi doi la cale? Îşi amintea în special de Odie, pentru că se oferise voluntar pentru a-l însoți pe pilot la *Izable*. Auzise, de asemenea, ce se întâmplase cu ei şi cum ieşiseră din buncărul prăbuşit. Aceştia sunt doi soldați buni, îi spuse el ofițerului de stat major.

Dându-şi seama că îi cunoştea pe cei doi, ofițerul se scuză pentru a-şi vedea de treburile sale. Pe scurt, Odie expuse situația de la postul de ajutor.

— Uite, o să fie foarte aglomerat aici într-un minut şi trebuie să mă duc să-mi pregătesc comandanții, le spuse Slayke. De ce nu vă duceți voi doi la *Centrul de Dirijare a Focului*? Să-l vedeți pe Colonelul Gris Manks, comandantul meu de artilerie – este mare, nu aveți cum să-l ratați. Spuneți-i că v-am trimis eu. Vedeți dacă are nevoie de o mână de ajutor.

Slayke ştia foarte bine că cei doi nu-i vor fi de niciun ajutor Colonelului Manks, dar, după toate prin câte trecuseră, simțea că meritau o pauză şi o şansă de a evita criza care urma să vină. Cel puțin ar fi fost în siguranță acolo. După asta, plecă.

Centrul de Dirijare a Focului era literalmente *jos*, accesibil printr-un tunel în pantă pe care droizii muncitori îl construiseră sub supravegherea inginerilor lui Halcyon. Centrul în sine era mare şi înțesat cu echipamente care permiteau zecilor de experți care deserveau locul să comunice direct cu cele două comandamente divizionare de artilerie şi, prin intermediul acestora, să coordoneze şi să dea misiuni fiecărei piese de artilerie din armată. Când intrară cei doi, Gris Manks striga cu voce tare la un sergent clonă. Apoi văzu perechea proaspăt sosită cu vederea sa periferică şi se năpusti asupra lor.

— Cine sunteți voi? întrebă el.

— Căpitanul Slayke ne-a trimis să ajutăm, răspunse Erk.

— Să ajutați? Voi doi? Locotenente, pari împuşcat – şi tu, soldat, pari doborâtă de oboseală. Cum mă puteți ajuta?

— Domnule, eu sunt cel care a fost împuşcat, răspunse Erk, şi care a ars. Soldatul este colegul meu de escadrilă.

Îi explică pe scurt cum ajunseseră la centru. Colonelul Manks îi privi pe cei doi cu neîncredere.

— În regulă, spuse el în cele din urmă, Căpitanul v-a trimis? În regulă, atunci,

mergeți acolo şi stați lângă droidul acela. Nu acordați atenție la ceea ce ar putea încerca să vă spună. Nu-mi stați în cale şi țineți-vă ochii şi urechile deschise şi s-ar putea să învățați ceva.

Se răsuci, se îndreptă spre o consolă şi începu să strige tare la un locotenent clonă.

Cei doi recunoscură imediat droidul ca fiind o unitate standard de protocol militar, de genul celor care îndeplinesc adesea sarcini administrative în birourile personalului şi în camerele de ordine, şi li se păru ciudat să găsească unul aici.

— Bună ziua, spuse droidul în timp ce cei doi se aşezau lângă el. Sunt foarte mândru să vă anunț că sunt un droid modificat de protocol militar. Am fost modificat pentru a opera eficient în centrele de dirijare a focului de artilerie la nivel de batalion, regiment şi divizie – pe care, sunt mândru să spun, le pot conduce cu o eficiență de expert. Cunosc nomenclatura, razele de acțiune, cerințele de întreținere şi datele de tragere a mai mult de trei duzini de piese de artilerie; pot pregăti tabele de tragere pentru toate aceste piese şi pot trasa razele de acțiune obținute de la sateliți orbitali, observatori înaintați sau hărți; pot integra şi controla focurile lor pentru misiuni de distrugere, neutralizare şi demoralizare, fie în foc concentrat, fie în baraje de tip cutii, permanente, sau rulante. De asemenea, sunt calificat să organizez focuri programate şi focuri asupra țintelor de oportunitate, observate sau neobservate. Şi, aş putea adăuga, sunt expert în utilizarea focurilor tactice, fie în rol de sprijin, de pregătire, de contrapregătire sau de contraartilerie, fie ca foc de interdicție sau de hărțuire. Sunt, pe scurt, vârful de lance al operatorilor de tunuri.

Vocea droidului fusese programată să semene cu cea a unei tinere femei umane, iar să auzi tonurile melodice cu jargonul artileriei era atât de neaşteptat, încât Odie începu să râdă.

— Cred că sunteți amuzată şi mă bucur dacă v-am determinat în vreun fel să treceți la acest mod, spuse droidul. Dar încă nu mi-am terminat lista de capacități, pentru că am fost creat şi programat să fiu un droid de protocol militar, ceea ce înseamnă că pot funcționa perfect de la nivelul de funcționar de companie până la cel de adjutant de batalion. Sunt expert în întocmirea listelor de serviciu pentru ofițerul de stat major, subofițerul de serviciu, sergentul de gardă, caporalul de gardă, responsabilul de companie cu cazarmamentul, poliția de bucătărie, escorta pentru camarazii căzuți la datorie şi ordonanță de reîmprospătare; sunt expert în pregătirea rapoartelor de dimineață şi a tuturor tipurilor de acțiuni de personal; pot să țin registrele de pedepse ale companiei sau să pregătesc fişe de acuzare pentru curțile marțiale sumare, speciale şi generale şi pot, de asemenea, să acționez ca registrator pentru aceste proceduri. Cunosc regulamentele de uniformă ale fiecărei armate din galaxie, precum şi manualele de distincții şi decorații ale acestora şi pot pregăti recomandări de distincții, de la scrisori de apreciere până la cele mai înalte distincții pentru eroism care se pot acorda; pot pregăti cereri de aprovizionare pentru fiecare piesă de îmbrăcăminte şi echipament, muniție şi armament autorizate de *tabelele de organizare şi echipament* sau de *tabelele de alocații*; pot gestiona fondurile companiei; pot face, pe scurt, tot ceea ce se cere de la un funcționar de companie, prim-sergent de companie, sergent major de batalion sau adjutant de batalion. Pot să fac toate astea în plus față de faptul că pot aranja să demolez tot ce se află pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul locului unde ne aflăm acum.

— Păi, dacă eşti atât de bun, de ce nu eşti acolo să aranjezi ceva? întrebă Erk

făcând un semn din cap spre personalul *Centrului*, care se agita.

Droidul nu răspunse imediat.

— Comandantul meu, incomparabilul Colonel Gris Manks, mărturisi în cele din urmă, m-a declarat… *negativ necooperant,* după cum a spus el.

Aşteptară cu răbdare ca droidul să se explice, dar acesta rămase acolo şi se holbă la ei.

— Ei bine, ce vrea să spună cu asta? întrebă Odie.

Din nou, droidul nu răspunse imediat. Apoi se aplecă aproape de cei doi şi îşi coborî vocea. De fapt, îşi roti capul în formă de scoică pentru a vedea dacă era cineva suficient de aproape pentru a-l auzi.

— Nu funcționează, şopti el.

— Ce nu funcționează? întrebă Erk cu o voce normală.

Droidul făcu mişcări de tăcere cu mâinile.

— Shhh. Nu vreau să mă întorc la întocmirea listelor de sarcini, şopti el. Nu avem combinația potrivită de piese de artilerie pentru a desfăşura eficient această campanie. Nu avem o cantitate suficientă de arme cu foc indirect. Atacăm la deal, ca să zic aşa. Asta necesită capacitatea de a efectua focuri parabolice, nu focuri în linie de vizibilitate. Tunurile laser şi cele ionice sunt arme minunate, dar trag în linie de ochire. Nu putem folosi bateriile de la bordul navelor de pe orbită, deoarece ar exista un risc prea mare de a distruge *Centrul de Comunicații Intergalactice* şi pe toți necombatanții; nu putem trimite nave de vânătoare pentru a ataca din aer, deoarece sistemul de apărare aeriană al inamicului este prea puternic. Ați auzit barajul pe care l-am organizat aseară? Toate focurile cu adevărat puternice trebuiau să fie îndreptate împotriva marginii din față a platoului ocupat de inamic. Mortierele au fost cele care au făcut toate pagubele reale.

— Vrei să spui mortiere cu grenade? întrebă Odie.

— Da! răspunse droidul cu entuziasm.

— Dar acestea sunt arme de infanterie uşoară, de sprijin direct, cu rază scurtă de acțiune, nu-i aşa?

— Da, versiunile standard, dar Căpitanul Slayke a pus să se construiască două baterii complete de mortiere grele autopropulsate care au o rază maximă de acțiune de cincizeci de kilometri. Pot lansa obuze cu focoase care cântăresc până la o mie de kilograme asupra țintelor de pe versanții inversați ai dealurilor. Vedeți, spuse droidul, aplecându-se în față şi bătând-o pe Odie pe genunchi, o bună utilizare a artileriei necesită integrarea corectă a tuturor armelor disponibile. Asta este ceea ce face un *Centru de Dirijare*. Pentru a obține o eficiență maximă din partea artileriei, focurile trebuie coordonate pentru a aduce cea mai precisă şi mai puternică distrugere asupra oricărei ținte date din aria de responsabilitate tactică, iar asta înseamnă că trebuie folosit tipul potrivit de artilerie. Bineînțeles, mortierele mobile montate care însoțesc infanteria din prima linie nu sunt neapărat incluse în meniul *Centrului*, deoarece acestea sunt concepute pentru a opera independent, pentru a oferi sprijin împotriva țintelor de oportunitate care se opun trupelor terestre. Dar toată artileria pe care se bazează o armată pentru a bombarda concentrările de trupe şi instalațiile fixe trebuie coordonată, iar eu asta fac.

Se dădu în spate şi îşi bătu pieptul cu mândrie.

— Deci, de ce ai probleme? întrebă Erk.

— Pentru că i-am zis Colonelului Manks că ar fi trebuit să-i spună Căpitanului

Slayke să aducă mai multe mortiere mari.

— Nu pare un lucru atât de rău să îi spui Comandantului tău, spuse Odie.

— Da, răspunse droidul, dar am crezut că este de datoria mea să-i spun asta de mai multe ori. I-am spus de cincizeci şi două de ori, mai exact.

— Aha. Înțeleg că ar putea fi o problemă. De ce nu a urmat sfatul tău?

— Pentru că, spuse el, se amestecă armele pentru a acoperi toate situațiile neprevăzute, iar a merge prea departe cu un sistem de arme în detrimentul altuia ar *dezechilibra* inventarul nostru de arme.

Cei trei rămaseră o vreme în tăcere. În jurul lor, *Centrul* zumzăia de activitate.

— Lucrurile nu merg bine pentru noi, spuse în cele din urmă droidul. Anulăm atacul.

— Se anulează? întrebă Erk cu neîncredere.

— Da, atacul pe flancul inamicului a eşuat şi acesta rezistă.

— Şi acum ce facem?

— Ar trebui să punem mai multă artilerie pe el, suficient cât să plece, răspunse droidul. Ştiu. Sunt un droid de protocol militar modificat. Am fost modificat pentru a opera eficient la nivelul artileriei de batalion, regiment şi divizie…

Erk se întoarse spre Odie în timp ce droidul continua să bâzâie.

— Trebuie să existe o cale mai bună. Toate acele victime…

Clătină din cap cu tristețe.

Odie îşi sprijini capul pe o mână şi se aplecă aproape de Erk. Vocea îi tremură în timp ce vorbea.

— Este un dezastru după altul. Oare nu se va sfârşi niciodată? Ştie cineva ce face? Suntem singurii supraviețuitori ai armatei Generalului Khamar, îți dai seama de asta, Erk? Toate acele vieți pierdute! De ce am noi supraviețuit, dintre toți? De ce am ucis acel Rodian, prietenul Comandantului Jedi, *Starwalker*? De ce a trebuit să se întâmple asta?

— Comandantul Skywalker, o corectă el. Nu ştiu… aşa a ieşit. Dar am reuşit; am ajuns până aici şi vom ajunge până la capăt. Îşi puse brațul bun în jurul umerilor ei. Comandantul Skywalker a condus atacul pe acele dealuri, Odie. Mă întreb ce s-a întâmplat cu el?

— Nu sunt sigură că vreau să ştiu.

Capitolul 25

Fumul, incendiile şi praful erau atât de dese încât senzorii în infraroşu ai transportorului nu puteau pătrunde prin ele; radarul de la bord nu mai era eficient în detectarea ţintelor, pentru că resturile şi fragmentele de la vehiculele care explodau umpleau spaţiul ca un cazan de distrugere furioasă. Devenise aproape imposibil să ştii dacă se trăgea asupra unui prieten sau a unui duşman.

— Scoate-ne de aici, îi ordonă Anakin pilotului său. Trebuie să văd ce se întâmplă şi să pun transportoarele în mişcare. Soldaţii mei sunt acolo sus fără sprijin de infanterie. Mişcaţi-vă. Mişcaţi-vă!

Dintr-o dată, vehiculul lui Anakin fu izbit din spate de un alt vehicul; toată lumea se aruncă înainte în hamurile lor, iar transportorul se opri. În acea clipă, fulgerul unui tun laser lovi maşina pe flanc şi străpunse compartimentul echipajului, care luă imediat foc. Fără să stea pe gânduri, Anakin întinse un braţ şi îl apucă pe pilot de partea de jos a plăcii din spate. Cu celălalt trimise o împingere în Forţă care deschise trapa cupolei. Pilotul îşi eliberă hamul şi lovi cu picioarele în timp ce Anakin îl trăgea de pe scaun, până în cupolă şi apoi peste margine. Aterizară grămadă lângă mijlocul de transport, care începu să scoată un fum negru şi gros, urmat de o flacără albă strălucitoare şi intens încinsă care ieşi la cel puţin zece metri în aer. Nimeni altcineva nu reuşi să scape.

Trăgându-l pe pilot, Anakin se împletici spre adăpost. Nu reuşise să parcurgă mai mult de câţiva metri când un alt vehicul trecu în trombă pe lângă ei, ratându-i la milimetru, aproape doborându-i în trecere şi sufocându-i cu norul gros de praf care se ridica în urma lui. Anakin se aruncă împreună cu pilotul într-o groapă puţin adâncă. În jurul lor, vehiculele începură să urle şi să se agite, cu armele fulgerând. Zgomotul era asurzitor. Ceva veni spre ei prin praf – un transportor, care se îndrepta direct spre ei. Se lăsară cât de adânc putură în groapă, iar maşina trecu în trombă peste ei, îngropându-i pe jumătate în ţărâna gropii, care acum nu mai era decât o mică groapă în pământ.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse Anakin, săpându-se din pământ.

— Încotro este ieşirea? răspunse pilotul.

Avea dreptate: Anakin îşi dădu seama că nu ştia în ce direcţie era *faţa*. Se uită în jur şi după doar o clipă localiză transportoarele.

— Pe aici, ordonă el.

Pilotul îl urmă. Ajunseră la un transportor care se oprise şi trăgea în mod repetat asupra unor ţinte pe care nu le puteau vedea. Anakin recunoscu marcajele slabe de pe platoul armurii din faţă – era unul de-al lor! Trecu pe reţeaua de comandă.

— *Aurek Trill Şase Nouă Slant Cresh*, aici *Unitatea Şase*. Deschideţi, vă iau ca vehicul de comandă.

Nu primi niciun răspuns. Întinse mâna spre mica trapă care adăpostea un receptor-transmiţător conectat la sistemul de comunicaţii de la bordul vehiculului, când, brusc, acesta sări în faţă, prinzându-i tivul mantiei în mecanismul de urmărire, smulgându-l de pe picioare şi trăgându-l. Era la câţiva milimetri să fie tras

sub şenilele vehiculului când pilotul său sări înainte şi îi tăie mantia cu o vibrolamă.

— Mulțumesc, a fost cât pe ce, oftă Anakin în timp ce pilotul îl ajuta să se ridice.

Îşi desfăcu mantia şi lăsă fragmentul să cadă pe pământ. Apoi bătu în mecanismul de comunicații din cască şi încercă să-l apeleze pe pilotul transportului. Nu auzi nimic altceva decât statică.

— Haide, va trebui să ne întoarcem pe jos la transportoare. Nu sunt departe. Urmează-mă.

Porniră în fugă. Anakin trebui să se rețină: pilotul era bine antrenat şi în formă bună, dar chiar şi aşa, nu putea egala un Jedi la viteză maximă. Sângele lui Anakin bătea în vene în timp ce îşi dorea să țină viteza mai mică cu o fracțiune, când totul în el răcnea un singur mesaj: *Fugi!* Dar în câteva secunde care i se părură o eternitate, se trezi în şanțul pe care îl făcuseră transportoarele. Vehiculele erau acolo. Alergă spre primul din rând. Trapa acestuia era deschisă, iar Comandantul său stătea în ea, cu capul şi trunchiul blindat ieşind pe jumătate din vehicul. Cu un salt uşor al Forței, Anakin sări pe suprafața dorsală a vehiculului, surprinzându-l pe Comandantul clonă, care îşi scoase arma, crezând că trebuie să fie un soldat inamic.

Anakin apucă brațul clonei.

— Sunt Comandantul Skywalker! spuse el pe un ton urgent. Coboară înăuntru – iau ăsta ca vehicul de comandă.

Comandantul clonă se supuse.

Întinzând mâna în jos pentru a-şi trage pilotul după el, Anakin urcă înăuntru.

* * *

Pors Tonith privi cum se desfăşura bătălia, sorbind din ceaşca sa de ceai. *Excelent!* Atacul inamicului decurgea exact aşa cum anticipase. Atacurile din dreapta şi din centru se clătinau, iar împingerea spre dealuri era încetinită de atacul şenilatelor. Aveau să aibă parte de o mare surpriză când ajungeau la poalele acelor dealuri.

— Sunteți gata? îl întrebă pe un tehnician.

— Da, domnule. Am pătruns în rețeaua lor de comunicații. Avem indicativul de apel al Comandantului lor, amprenta vocală şi codul de autentificare. Suntem capabili să dăm ordine tuturor trupelor sale.

— Bine. Aşteptați.

Tonith putea acum să dea ordine false tuturor unităților lui Halcyon să se retragă, să atace sau să stea nemişcate, dar el voia ceva mai spectaculos şi avea de gând să obțină acest lucru. Zâmbi.

* * *

— Dă-mi comunicatorul tău, îi ceru Anakin Comandantului de batalion, smulgându-şi propriul comunicator şi aruncându-l prin trapă. Aici *Unitatea Şase*. Mă aflu în transportul din frunte. La comanda mea, urmați-mă. Urcă din nou în trapa vehiculului. Mişcați chestia asta cât de repede puteți. Ascultați cu atenție: o să vă dau indicații. Trecu pe rețeaua de comandă. Toți ochii pe mine, urmați-mi lumina.

Cu asta, îşi scoase sabia de lumină, o activă şi o ținu dreaptă în aer. Îşi aruncă

brațul în față; vehiculul intră pe pantă şi urcă pe câmpia de deasupra, urmat de un şir lung de transportoare.

— Stânga mult, ordonă el, iar mijlocul de transport viră la stânga exact la timp pentru a rata unul care venea din față. Mai repede. Drept înainte. La dreapta. La stânga. Deschideți calea.

Laserele şi fulgerele de blaster străbătură aerul. Anakin le îndepărtă fără efort. În spatele lui, câteva dintre transportoare fură lovite şi încetiniră până la oprire, dar vehiculele care îi urmau trecură în viteză pe lângă ele, păstrând sabia lui Anakin la vedere. Era singurul lucru pe care îl putea vedea oricine de la distanță în praful dens şi fumul care atârnau peste câmpul de luptă. Din fericire, transportoarele lui Halcyon făcuseră o treabă bună, iar maşinile inamice fie fuseseră toate dezactivate, fie se retrăgeau.

În câteva secunde ajunseră la stâncile de la baza obiectivului lor.

— Ieşiți din vehicule. Formați-vă în batalioane şi urmați-mă!

Anakin ieşi prin trapă şi sări la pământ. Aceasta era o manevră pe care clonele o exersaseră la perfecție în nenumărate exerciții de antrenament. Echipele, plutoanele, companiile şi batalioanele îşi ocupară rapid pozițiile prestabilite, strângând rândurile pentru a acoperi golurile lăsate în formații de transportoarele care fuseseră lovite pe drum. Vehiculele supraviețuitoare veniră şi începură să tragă focuri de acoperire spre vârful dealului.

— Dați-ne foc de sprijin, ceru Anakin *Centrului de Dirijare a Focului*.

— Recepționat, răsună o voce în căştile lui Anakin. Timp la țintă cinci secunde.

Anakin numără *o mie unu, o mie doi, o mie trei, o mie patru, o mie cinci,* iar proiectilele de mortier începură să explodeze pe vârful dealului. Era o demonstrație foarte satisfăcătoare de putere de foc. Lăsă barajul să continue în timp ce îşi ocupa locul în fruntea batalionului, întorcându-se către Comandant.

— Asta îi va ține la pământ – nimeni nu poate supraviețui sub această lovitură.

— N-aş fi prea sigur, domnule, spuse Comandantul.

Anakin se uită neîncrezător la ofițer, dar ridică din umeri.

— Înaintăm la ordinul dumneavoastră, domnule, spuse Comandantul. Vă sfătuiesc să rămâneți aici cu rezervele până când vom securiza dealul.

Anakin ezită doar puțin înainte să ia o decizie. Era gata de luptă; fiecare fibră din corpul său fremăta să conducă atacul şi să-şi pună sabia la treabă. Dar acum era Comandant: treaba lui era să comande, nu să lupte.

— Colonele, ia dealul acela.

Arătă spre dealul care se ridica deasupra câmpului plin de bolovani.

Batalionul înaintă pe companii, Comandantul şi statul său major fiind imediat în spatele primei companii. Câmpul de bolovani obligă infanteria de clone să se îngrămădească pentru a trece pe versantul de pe partea cealaltă, iar acest lucru îi făcu pe toți excepțional de nervoşi.

— Repede! Repede! îşi îndemnă Comandantul trupele, cu ochii pe vârful dealului, care rămase ciudat de tăcut.

Ce aşteptau? Din fața lor se auzi pocnetul ascuțit al puştilor blaster.

— Droizi, raportă Comandantul companiei principale. Îi terminăm rapid.

Comandantul batalionului auzi doar o *pocnitură* foarte ascuțită atunci când mina explodă, rezultatul instantaneu al şocului care îi sparse timpanele. Se simți ridicat de pe picioare şi aruncat în spate într-un nor de fum, praf, armuri sfărâmate

şi bucăți de corp. Se izbi de un bolovan şi ricoşă pe pământ. Nu simți nicio durere, doar o moleşeală în picioare şi în spate. Îşi scutură capul pentru a se limpezi, dar fără succes. Încercă să se ridice în picioare, dar nu putu: picioarele îi fuseseră secționate chiar sub genunchi. Ştia acest lucru pentru că se putuse ridica pe coate cât să vadă că nu avea picioare. Încercă să stea în şezut, să se aplece şi să oprească sângerarea, dar nu putu, pentru că spatele îi fusese rupt când fusese izbit de bolovan. Cineva îl apucă pe sub brațe şi începu să-l tragă înapoi, iar el îşi pierdu cunoştința. Mult mai târziu, cineva, o femeie i se păru, îi dădu nişte apă.

* * *

Droizii de luptă, rând după rând, stăteau nemişcați în buncărele lor. Sistemele lor de control erau active, sistemele de armament încărcate, aşteptând comanda de atac. Cu doar câteva momente înainte, li se ordonase să se adăpostească în complexul de buncăre pentru a evita barajul de mortiere care începuse să cadă asupra pozițiilor acum neocupate. Droizii muncitori îmbunătățiseră şi adânciseră buncărele în noaptea precedentă, astfel încât acum erau impermeabile la obuzele grele de mortier care explodau în jeturi uriaşe de flăcări pe tot dealul. Cu nici treizeci de minute în urmă, soldații clone încercaseră să pătrundă în perimetrul lor, dar droizii fuseseră pregătiți pentru ei. Acum stăteau în siguranță în buncăre, aşteptând. Puținele ființe sensibile dintre ei, coordonatorii lor de luptă, se ghemuiau în buncăre, aşteptând în orice moment o lovitură directă care să străpungă acoperirea şi să-i distrugă pe toți. Dar droizii de muncă îşi făcuseră treaba rapid şi temeinic şi, deşi şocul obuzelor de o mie de kilograme care explodau îi scuturau şi îi asurzeau, rămaseră în siguranță în găurile lor, aşteptând ca bombardamentul să înceteze.

Infanteria inamică se apropia acum, exact aşa cum spusese Amiralul. Droizii rămaşi în urmă luau sub foc unitățile din față. În câteva secunde, mina uriaşă din rămăşițele tunelului săpat spre *Izable* va fi detonată, iar apoi droizii vor primi ordinul de a intra în acțiune şi de a lansa un foc nimicitor asupra supraviețuitorilor.

Un controlor stătea cu dispozitivul de detonare în mână, urmărind un monitor. De îndată ce elementele din frunte ale forței de atac erau grupate între stânci, el făcea să explodeze mina. Monitorul se stinse brusc. Nu contează; ştia unde se afla infanteria care înainta. Numără în gând: *Unu. Doi. Trei. Patru*. Apoi apăsă butonul detonatorului. Şocul provocat de explozia minei ajunse chiar şi la cei din buncăre, zguduindu-i atât de tare încât tot ce nu era asigurat fu răsturnat. Controlorul zâmbi. Acum, când mortierele nu mai cădeau…

* * *

Explozia îl aruncă pe Anakin la pământ. În față, acolo unde compania de frunte tocmai dispăruse între stânci, se vedea un nor de fum imens. Aerul era plin de bulgări de pământ şi de fragmente de stâncă de la bolovanii care fuseseră spulberați de explozie. Anakin sări în picioare şi alergă înainte. Priveliştea care îl întâmpină era desprinsă dintr-un coşmar. Aproape toți soldații clone din companie fuseseră răniți sau ucişi de-a dreptul în explozie. Răniții se clătinau amețiți, cu armurile acoperite de sânge; multora le lipseau părți din corp. Pământul era plin de cadavre şi de muribunzi. Cei care nu erau răniți fizic se aflau în stare de şoc, fără arme,

dezorientați.

— Compania a doua, sus, ordonă Anakin prin rețeaua tactică. Batalioanele doi şi trei, sus. Urmați-mă! Alergă prin carnagiu până la poalele dealului, îşi scoase sabia, o activă şi o ridică deasupra capului. Formați-vă în jurul meu – eu deschid drumul!

Cele două companii rămase din primul batalion îşi reveniră rapid şi înaintară printre stânci până la locul unde Anakin se afla pe panta dealului. În acel moment, restul transportoarelor ajunseseră şi îşi debarcară trupele.

— Trimiteți-i la atac acum, le ordonă Anakin Comandanților de brigadă, care îşi formară imediat regimentele.

Încă nu se auzea niciun foc de armă din vârful dealului. Bine, artileria îi ținea la pământ. Miile de soldați clone se îmbulziră la poalele dealului şi se opriră, aşteptând ordinul de a țâşni spre vârf. În acel moment, proiectilele propriei lor artilerii începură să cadă asupra transportoarelor.

* * *

— Ajustați focul la intervale de o sută de metri. Întoarceți-vă spre liniile noastre. Transmiteți acest ordin tuturor unităților, strigă Colonelul Gris Manks. Asaltul a fost anulat şi trebuie să acoperim trupele care se retrag.

— Domnule, strigă unul dintre operatorii *Centrului de Dirijare a Focului*, cred că trupele de pe flancul drept tocmai atacă dealul. Dacă ne ajustăm cu o sută de metri în spate, proiectilele vor cădea asupra alor noştri...

— Informația ta trebuie să fie greşită. Ajustați pentru focuri de acoperire. Tocmai am primit acest ordin direct de la Generalul Halcyon. *Recepționat şi autentificat*. Ordonați tuturor pieselor să țintească câmpia conform planului de foc preînregistrat şi să sprijine linia noastră în caz de contraatac.

Operatorii *Centrului* transmiseră ordinul, iar blasterele îşi ajustară focurile în consecință.

Erk şi Odie săriră în picioare.

— *Recepționat şi autentificat*, practică standard, comentă droidul, înseamnă că Generalul Comandant a dat ordinul, iar ordinele trebuie ascultate. Ştiu asta pentru că sunt un...

* * *

Pentru Anakin, care stătea la poalele dealului, asaltul blasterelor din vârf începu ca un şir strălucitor de focuri de la atât de multe arme, încât era greu să distingi fiecare trăgător în parte. Un val de distrugere se rostogoli peste soldații adunați în jurul lui. Fără să gândească, îşi folosi sabia pentru a devia câteva fulgere îndreptate direct spre el. Soldații care se aflau în dreapta şi în stânga lui nu fură la fel de norocoşi şi fură doborâți în masă.

— *Înainte!* strigă Anakin şi începu să urce dealul.

Companiile, batalioanele şi regimentele porniră în spatele lui, trăgând şi manevrând pe măsură ce înaintau, dar linia şovăi sub focul devastator din vârful dealului, apoi se opri pe măsură ce pierderile creşteau şi supraviețuitorii se culcau la pământ, căutând orice acoperire pe care terenul o oferea față de distrugerile care se

revărsau asupra lor de sus.

— Puneți artileria pe dealul acela, ordonă Anakin prin rețeaua de comandă, uitând în emoția sa procedura corectă de comunicare. Aici Comandantul Skywalker – dați-ne înapoi sprijinul artileriei! Aruncați proiectile asupra transportoarelor noastre. Reajustați focul. Suntem măcelăriți aici jos. Suntem blocați la pământ. Repet, suntem blocați! Terminat.

Gândindu-se că era un fel de şmecherie – ordinul de ajustare a focului tocmai venise de la *Centrul de Dirijare* şi, probabil, de la însuşi Comandantul armatei – comandanții de baterii desemnați să sprijine trupele lui Anakin ezitară, apoi cerură confirmarea *Centrului*, iar obuzele continuară să cadă asupra transportoarelor.

Focul droizilor nu făcu decât să se intensifice. Puțini dintre soldații clone reuşiră să riposteze. Frustrat, Anakin trecu la rețeaua de comandă a lui Halcyon.

— Generale Halcyon, aici Anakin. Ce se întâmplă? Sunt blocat aici, propria mea artilerie trage în spatele meu, iar inamicul ne ucide din față!

Halcyon tresări când auzi vocea lui Anakin răsunând în difuzoarele din postul de comandă şi toată lumea se opri din ceea ce făcea.

— Anakin, stai aşa. Se întoarse către omul său de legătură cu artileria. Fă-mi legătura cu Colonelul Manks.

— Mi-ați dat ordinul ăsta cu puțin timp în urmă, spuse Manks când Halcyon îl întrebă ce se întâmpla. *Ajustează focurile la intervale de o sută de metri pentru a ne acoperi trupele care se retrag...*

— Rețeaua noastră a fost compromisă, spuse un ofițer privind la Halcyon. Nu ați dat un astfel de ordin!

— Colonele, acoperiți retragerea pe stânga, dar puneți imediat focul pe dealul din dreapta. Anakin, de îndată ce mortierele pornesc din nou, pleacă de acolo. Anulez atacul.

Când mortierele începură din nou să cadă pe vârful dealului, era prea târziu pentru a mai putea face vreun rău droizilor – aceştia se retrăseseră deja în buncărele lor.

* * *

Odie îşi îngropă fața în mâini.

— Ne ucidem propriile trupe, şopti ea.

— Asta, spuse droidul, este ceea ce se numeşte *foc prietenesc*. Se întâmplă tot timpul.

— Ştiu ce înseamnă asta, răspunse Odie cu amărăciune, şi sper să nu mai aud niciodată acest termen.

* * *

— Situația, Tonith?

Era din nou acea detestabilă Comandant Ventress. Pors Tonith puse jos ceaşca de ceai.

— Ați sunat într-un moment nepotrivit, rânji el. Sunt pe cale să resping un atac major.

— Da, arăți extrem de ocupat, ca întotdeauna. Ai avut succes, deci?

— În întregime, răspunse Tonith cu suficiență, ridicând ceaşca de ceai la buze şi sorbind mulțumit.

— Victime?

— Pentru noi? Puține. Pentru ei? Nu i-am evaluat încă, dar sunt grele, foarte grele, într-adevăr. Vezi tu, am reuşit să le anticipez perfect mişcările…

— Contele Dooku va fi mulțumit, îl întrerupse Ventress, cu o voce neutră şi plată.

— Sunt sigur că acest lucru îi confirmă încrederea în capacitatea mea de a comanda această situație şi de a o salva, spuse el, lăsându-se în spate şi zâmbind la imaginea hologramei care plutea în fața lui.

— Veți fi întăriți în scurt timp. Flota este pe drum.

Tonith nu făcu decât să dea din cap.

— S-ar putea să nici nu am nevoie de ea. Cred că mă confrunt cu creiere de mâna a doua. Atacuri frontale. Mişcări de flancare. Jedii care aleargă cu săbiile aprinse. Pff! Puterea de foc şi tacticile contează, nu eroismul şi postura.

— Îl voi informa pe Contele Dooku, răspunse ea. Încă un lucru, Tonith. Când totul se va termina, ne vom întâlni şi te voi ucide.

Imaginea dispăru.

Tonith rămase încremenit pentru o secundă. Apoi ridică din umeri, îşi goli ceaşca de ceai şi îşi turnă alta.

— Vom vedea, zâmbi el, dar ştia că ea vorbise serios.

Capitolul 26

— N-am văzut niciodată ceva atât de nenorocit, îi comentă soldatul Vick, fostul gardian de pe *Neelian,* caporalului Raders.

Cei doi se aflau în spatele postului de comandă, înghesuiți într-un colț, încercând să nu se facă remarcați şi să nu stea în cale.

— De unde ştii tu? Am petrecut mai mult timp la coadă la masă decât ai petrecut tu la gardă, răspunse Raders, şi asta nu e chiar aşa de rău. Generalul Halcyon ştie ce face. L-ai văzut luptând de aproape şi personal.

— Tot ceea ce ştiu este că lucrurile se destramă acolo şi noi stăm aici, sugându-ne degetele. Să mergem să-i cerem Generalului să ne dea drumul.

— Da, dar nu vreau să lucrez cu nicio clonă; băieții ăia mă enervează. Cu căştile alea, nu le poți vedea fețele.

— Avem nevoie de o altă misiune, cum a fost cea de recunoaştere cu sergentul L'Loxx – el este cineva cu care pot lucra cu adevărat. În noaptea aceea am făcut din droizi nişte gunoaie, nu-i aşa? Dar frate, nu vrem să ajungem blocați în *Centru*, ca acei doi porumbei. Locotenentul H'Arman şi soldatul Subu deveniseră cunoscuți în tot personalul de comandă ca plăcându-se unul pe celălalt. Nu vrei asta, nu-i aşa?

— Nu. Şi nici să stau pe aici. Ar trebui să fim afară cu celălalt Jedi, Skywalker. E foarte implicat acum. Acolo vreau să fiu şi eu. Pun pariu că i-ar prinde bine câteva mâini pricepute.

— Mai bine ai avea grijă ce ceri, amice. Dar Skywalker..., ştii, eu sunt mai bătrân decât el.

— Asta arată ce ai făcut cu viața ta.

Raders aprobă din cap în tăcere. Apoi spuse:

— Ştii ce aş vrea acum?

— M-aş putea gândi la un milion de lucruri.

— Aş dori o apă rece de băut.

* * *

Pe câmpul de luptă era foarte puțin din acea marfă prețioasă. Maiorul Mess Boulanger estimă, folosind standardele stabilite pentru soldații din toate speciile care operează în toate condițiile climatice imaginabile întâlnite în galaxie, că soldații clone aveau nevoie, pentru a menține performanțele maxime în luptă în mediul deşertic întâlnit pe continentul de pe Praesitlyn unde avea loc acțiunea, de opt litri de apă la fiecare douăzeci şi patru de ore standard, sau 160.000 de litri în fiecare zi pentru întreaga forță de luptă aflată sub comanda lui Halcyon, şi asta fără a pune la socoteală ceea ce era necesar pentru Comandament, personal şi unitățile de sprijin. Vaporizatoarele de apă, precum cele folosite în fermele de pe lumi precum Tatooine care puteau produce doar un litru şi jumătate pe zi, erau foarte mari, trebuiau să fie răspândite la anumite distanțe pentru a fi eficiente şi erau supuse constant bombardamentelor artileriei inamice. Inginerii lui Halcyon foraseră adânc în scoarța planetei şi construiseră puțuri arteziene, dar acestea erau capabile să producă doar

aproximativ zece mii de litri de apă pe zi, iar această rezervă trebuia mai întâi prelucrată pentru a o face potabilă.

Setea apare la om atunci când se pierde un lichid care reprezintă aproximativ 1% din greutatea corporală. Moartea din cauza deshidratării apare atunci când acest raport ajunge la aproximativ 20 la sută; mai puțin într-un mediu arid. Deja în atacul care tocmai fusese organizat împotriva liniilor lui Tonith, infanteria de clone suferise aproximativ doi la sută din pierderi din cauza deshidratării. Iar luptătorii aceia de infanterie erau în cea mai bună condiție fizică. Fiecare dintre ei aterizase pe Praesitlyn cu o încărcătură de luptă completă de peste patruzeci de kilograme de arme şi echipament, inclusiv opt litri de apă; până la momentul în care atacul asupra liniilor lui Tonith fusese anulat, cei mai mulți dintre ei consumaseră apa pe care o aduseseră cu ei. Mess Boulanger calculase foarte precis această cerință şi se pregătise pentru ea. Exista o singură problemă: aprovizionarea principală, care era necesară chiar acum şi care necesita o reaprovizionare imediată şi continuă, trebuia să provină de la flota aflată pe orbită.

* * *

Departe, deasupra cazanului de moarte şi distrugere care făcea ravagii în jurul *Centrului de Comunicații Intergalactice* Praesitlyn, echipajele flotei lui Halcyon de pe orbită se străduiau din răsputeri să îşi aprovizioneze armata cu cele necesare pentru război. Persoane grizonate dirijau masivele transportoare de marfă în timp ce mutau încărcăturile şi le urcau în nave. Un flux constant de provizii se îndrepta de pe nave spre suprafața planetei. Bătrânul Mess Boulanger calculase cu exactitate cantitățile de muniție, piese de schimb şi rații de care avea nevoie armata pentru a opera la un nivel ridicat de luptă timp de o săptămână, perioada de timp fiind estimată ca necesară pentru a sparge controlul lui Tonith asupra *Centrului de Comunicații Intergalactice*. El şi personalul său estimaseră, de asemenea, tonajul exact necesar pentru a reaproviziona acea armată pe o zi pentru a o susține în timpul luptelor grele. Boulanger pusese ca transporturile de trupe care debarcaseră infanteria să fie transformate în vehicule de livrare prin modificarea compartimentelor pentru trupe în compartimente pentru depozitare şi le folosea cu zecile pentru a transporta tot materialul. Trebuia să le folosească pentru că avea nevoie de viteză şi manevrabilitate pentru a descărca încărcăturile în siguranță. Asta pentru că mai exista o mare problemă: nimic nu putea fi debarcat în imediata apropiere a trupelor lui Halcyon.

După debarcările inițiale, care se desfăşurară fără opoziție, artileriştii lui Tonith începură să supună zona de debarcare unui tir puternic, distrugând mai multe transportoare şi depozite de provizii. Acest lucru îi forță pe Halcyon şi pe comandanții săi să stabilească un depozit la o distanță de aproximativ treizeci de kilometri, în spatele unui şir de dealuri care protejau transporturile care soseau şi încărcăturile descărcate de tirul direct al lui Tonith, deşi ajungerea la depozit era dificilă, deoarece navele trebuiau să facă un salt planetar la aproximativ trei sute de kilometri distanță şi apoi să se îndrepte spre depozit zburând la joasă înălțime pentru a evita armele lui Tonith. Apoi, transporturile trebuiau să treacă printr-o zonă de foc pentru a ajunge la trupele aflate în contact cu droizii Separatişti. Multe transporturi fură pierdute.

* * *

Odie se înghesui în colț lângă Raders, iar Erk i se alătură.

— Bună, ucigaşo, spuse Raders.

Odie făcu o grimasă.

— Nu-mi place *numele* ăsta.

— Obişnuieşte-te cu el. L-ai câştigat, spuse Vick.

— Devine foarte aglomerat pe aici, spuse Raders.

— Da. De ce nu plecați voi doi? răspunse Odie.

— Noi am fost primii aici, glumi Raders.

Erk decise că era timpul să intervină.

— Ne-am săturat să stăm în *Centru* fără misiuni programate. Ne-am gândit să venim aici şi să stăm o vreme.

— Da, domnule, răspunse Vick cu o ridicare din umeri de genul *cui îi pasă.*

— Linişte acolo în spate, răbufni un ofițer de stat major.

* * *

Anakin, cu un pahar rece de apă prețioasă în mână, stătea în postul de comandă şi îi dădea raportul lui Halcyon.

— Erau pregătiți pentru noi, Maestre Halcyon. Rapoartele mele inițiale privind pierderile mă ridică la peste şase sute de morți, răniți sau dispăruți. Printre cei dispăruți se numără întreaga echipă de comando pe care am trimis-o să deschidă drumul. Niciunul dintre ei nu s-a întors.

Sorbi din apă.

— Victimele noastre în celălalt atac au fost peste o mie şi nu ştim câți dintre ei sunt dispăruți sau morți, răspunse Halcyon. Ne-am întors de unde am plecat.

— A fost un plan bun de atac, interveni Slayke. Bine coordonat, bine planificat şi bine executat. Nimeni nu trebuie să se învinovățească pentru ceea ce s-a întâmplat acolo. Adversarul nostru a fost pregătit, asta e tot. Vom avea mai mult noroc data viitoare. Tocmai se întorsese de la inspectarea liniei defensive pe care o stabilise în albia uscată a râului. Puse o mână pe umărul lui Anakin. Tu şi clonele ați luptat cu curaj, Anakin. Mă bucur că ai reuşit să te întorci. Există un aspect pozitiv: au trecut câteva ore de când s-au întors trupele noastre şi nu a avut loc niciun contraatac. Cred că asta înseamnă că nu are resursele necesare pentru a organiza unul.

— Încă trebuie să ajungem acolo sus şi să-l dislocăm, spuse Halcyon. Dar fără atacuri frontale.

— Oricine este la comandă ştie ce face, observă Slayke, dar oricât de bun ar fi, nu este mai bun decât noi trei împreună. Sugerez să ne chemăm flota şi să-l ardem de pe platou.

Toți cei care se aflau în preajma trio-ului se opriră din ceea ce făceau şi ascultară ce se spunea. Cu toții se gândiră la acelaşi lucru.

— Dar…, protestă Halcyon.

Slayke clătină din cap.

— Ştiu ce vei spune: trebuie să încercăm să protejăm *Centrul de Comunicații Intergalactice* şi viețile tehnicienilor supraviețuitori. Sunt ținuți ostatici, asta e clar, dar e la fel de clar şi că Republica nu face înțelegeri cu infractorii, ceea ce sunt

tocmai acei tipi. Dacă vrem să-i scoatem de pe planetă, va trebui să-i aruncăm în aer. *Centrul* şi tehnicienii, Reija Momen… Cu toţii vor fi pierderi colaterale, atâta tot.

— Am auzit de *focuri prieteneşti,* iar acum de *pierderi colaterale*, spuse Anakin, terminându-şi apa. Îşi trecu obosit o mână peste faţă. Încep să mă pricep să recunosc toate aceste eufemisme pentru moarte şi distrugere. Dar după ceea ce am păţit eu şi trupele de clone, cred că Slayke are dreptate. Doar că… Ezită când imaginea Reijei Momen îi apăru în minte. Ei bine, are dreptate.

Aprobă din cap în faţa lui Slayke, dar refuză să-l privească pe Halcyon în ochi.

La început, Halcyon se holbă la Anakin ca şi cum tânărul Jedi ar fi rostit un blestem oribil. Ar fi vrut să spună: *Ce ţi s-a întâmplat?* dar se stăpâni imediat. Anakin trecuse printr-o maşină de tocat carne. Totuşi, era un Jedi.

— Pierderile de vieţi în această campanie au fost teribile, înţeleg asta, spuse el încet. Căpitane Slayke, ai fost cel mai grav lovit dintre toţi şi îţi înţeleg pe deplin dorinţa de a pune capăt acestei vărsări de sânge cât mai repede şi mai decisiv posibil. Anakin, şi tu tocmai ai trecut printr-o experienţă teribilă. Sunteţi amândoi comandanţi curajoşi şi capabili şi sunt norocos să vă am alături de mine. Dar înţelegeţi asta: în niciun caz nu vom sacrifica vieţile celor care nu sunt combatanţi pentru a obţine o victorie rapidă. Ochii îi sclipeau în timp ce vorbea. Ţineţi minte, misiunea noastră este de a salva tehnicienii şi instalaţia. Apoi suspină. Acum, să ne apucăm de treabă şi să găsim un alt plan.

— Uh, scuzaţi-mă, domnule, spuse caporalul Raders din spatele camerei. Ne întrebam când aveţi de gând să ne trimiteţi în acţiune.

— De ce să nu le cerem să ni se alăture? sugeră Slayke, zâmbind. Ai putea să faci mai rău dacă nu le ceri sfaturi celor înrolaţi. Femeia aceea şi ofiţerul cu pansament la braţ – îi cunosc pe amândoi şi ei cunosc terenul de aici mai bine decât oricare dintre noi.

— De ce nu? răspunse Halcyon. Veniţi cu toţii aici sus cu noi şi ţineţi urechile deschise.

— Tu eşti cea care l-a împuşcat pe Grudo, spuse Anakin în timp ce Odie se apropia.

— Da, domnule. A fost o greşeală. Eu… Eu…

— Focuri de armă prieteneşti, nu din vina ta – se întâmplă tot timpul, spuse Anakin, fără să o creadă cu adevărat. Se întoarse spre Halycon. Când ne întoarcem, îi vreau cu mine.

Făcu un gest către cele două gărzi.

— De ce? întrebă Halcyon.

Anakin ridică din umeri.

— Ştiu doar că mă pot baza pe ei. Ţi-au asigurat spatele când ai respins atacatorii de pe *Ranger,* iar eu am nevoie de cineva care să mi-l asigure pe al meu, acum că au fost distruse comandourile.

Halcyon nu răspunse imediat sau direct. Ceva îl cuprinsese pe tânărul Jedi, o duritate care nu fusese acolo înainte.

— Da, ne vom întoarce, Anakin, asta e sigur. Şi nu vom sta aici să ne lingem rănile. Se întoarse spre un ofiţer de stat major. Adu-i pe cei de la operaţiuni aici şi să ne apucăm de treabă.

* * *

Mess Boulanger se ridică la întreaga sa statură, îşi mângâie mustăţile şi răspunse:

— Comandante, estimez că este nevoie de două mii de tone de material şi provizii pentru ca armata dumneavoastră să funcţioneze la nivelul de luptă pe care l-aţi atins astăzi. Am stocat mai mult decât atât la punctul nostru de descărcare, dar atâta timp cât inamicul ocupă terenul înalt, nu am reuşit să aduc aici decât o mie de tone pe zi, şi asta cu o pierdere inacceptabilă de nave de transport, vreau să vă spun. Avem destule la îndemână pentru a mai organiza încă un asalt complet, iar apoi va trebui să vă retrageţi şi să vă regrupaţi.

Ofiţerii din jurul mesei analizară acea informaţie în tăcere.

— Nu putem aştepta să ne realimentăm, spuse Anakin. Şi există posibilitatea ca întăririle inamice să fie pe drum. Dacă se întâmplă asta, întregul echilibru al puterii se va schimba în avantajul lui.

— De acord. Trebuie să atacăm imediat şi să punem capăt acestui asediu, spuse Slayke. Ce spune Comandantul flotei noastre?

Se întoarse către Amiralul Hupsquoch, Comandantul navelor de pe orbită.

— Supraveghem atent cordonul din jurul lui Sluis Van, răspunse Hupsquoch. Nu au făcut nicio încercare de a interfera cu blocada noastră de aici, iar dacă ar face-o, suntem mai mult decât capabili să le facem faţă. Preocuparea mea este aceeaşi ca şi a ta, Comandante Skywalker: posibilitatea ca Separatiştii să fi trimis întăriri din altă parte.

Halcyon aprobă din cap.

— Ar fi foarte neobişnuit ca Separatiştii să organizeze o astfel de operaţiune fără un plan de urgenţă pentru a-şi întări armata. Ce măsuri de precauţie vă luaţi împotriva unei surprize, Amirale?

— Am un ecran de corvete şi crucişătoare rapide răspândite la o distanţă de o sută de mii de kilometri în toate direcţiile. Echipajele de la bordul tuturor navelor mele sunt în stare de alertă maximă, jumătate din efectivele lor fiind în permanenţă la posturile de luptă.

— Tu? spuse Halcyon întorcându-se spre ofiţerul său de informaţii.

— Domnule, am fost în contact permanent cu Coruscantul de când am spart bruiajul inamicului. Toate serviciile de informaţii de care dispune Senatul operează în întreaga galaxie. Niciunul dintre ele nu a găsit vreun indiciu că se adună o forţă majoră pentru a veni împotriva noastră. Asta nu înseamnă că Separatiştii nu vor face asta, ci doar că noi nu am observat-o încă. Iar integritatea comunicaţiilor noastre a fost complet restabilită, domnule. Nu mai există incidente ca cel de azi dimineaţă.

Halcyon aprobă din cap.

— Uită-te la acest ecran. Porni o grafică tridimensională a terenului pe o rază de o sută de kilometri din poziţia lor. Recunoaşterea arată că perimetrul inamicului este foarte bine trasat acolo. Şi-a scurtat liniile pentru a-şi consolida resursele şi pentru a apăra mai bine un perimetru de trei sute şaizeci de grade şi asta l-a adus aproape de *Centru* pentru că ştie cât de mult preţuim acel loc şi vieţile tehnicienilor. De aceea, declară el, dând din cap către ofiţeri, nu voi permite flotei să îşi folosească armele împotriva lui. Ar însemna distrugerea completă a tot ceea ce se află acolo sus.

— Dar atacurile noastre, şi în special campania Căpitanului Slayke înainte să ajungem aici, l-au slăbit, sublinie Anakin. Şi nu uitaţi ce a observat sergentul L'Loxx

în timpul recunoaşterii sale: există o lipsă de întreținere în rândul droizilor de luptă. Asta ar putea conta în favoarea noastră într-un moment critic.

— El nu poate fi reaprovizionat deloc, adăugă Mess Boulanger.

— Aşa este, continuă Anakin. Iar în acest mediu, întreținerea este esențială pentru puterea de luptă. Nu mai puțin de şaisprezece dintre transportoarele mele au ieşit din luptă în această dimineață din cauza unor probleme de întreținere, dar echipajele lor au reuşit deja să le repună în funcțiune. Nu cred că poate egala asta. În timpul retragerii noastre...

— Noi nu ne retragem, Anakin, ci facem o mişcare retrogradă.

Slayke rânji, iar câțiva dintre ofițerii din jurul lui râseră.

— De fapt, nu ne *retrăgeam*, ci doar atacam în spate, ripostă Anakin. Oricum, pe drumul de întoarcere am găsit două duzini de tancuri droide inamice pe câmpie, abandonate. Pur şi simplu nu mai funcționau. Aşa că, în ciuda pierderilor noastre, mai avem încă multă putere de luptă, mai multă decât are el, cred.

— Nu-l putem învălui pe verticală; liniile şi securitatea lui sunt prea strânse pentru a permite o infiltrare. Nu ne vom irosi resursele într-un alt asalt frontal. Şi nu pot folosi artileria flotei pentru a disloca droizii, spuse Halcyon, rezumând opțiunile evidente.

— Şi stă acolo sus aşteptând să fie întărit, adăugă Slayke.

— Deci, ce facem?

Halcyon se uită în jurul mesei.

— Ştiu ce trebuie să fac, răspunse Anakin, aproape în şoaptă.

Nimeni nu spuse nimic. După o clipă, Halcyon îi făcu semn din cap lui Anakin să continue. Tânărul Jedi se ridică în picioare şi privi prin postul de comandă. Fața şi mâinile îi erau încă murdare de la lupta de dimineață, iar hainele îi erau pătate şi rupte; avea riduri pe față şi pungi sub ochi care nu fuseseră acolo înainte de acea zi. Dar vocea îi era fermă, iar limbajul corporal confirma faptul că, deşi era obosit, era gata să mai facă încă o rundă. Era în control.

— Dați-mi 15 soldați clone şi o navă de transport. Dați-mi toată acoperirea pe care o puteți, iar eu voi zbura pe platou. Nu o voi face direct. Sub acoperirea atacului vostru, mă voi îndrepta spre punctul de descărcare şi apoi mă voi îndrepta în această direcție – făcu un gest spre ecran – şi voi zbura aproximativ o sută de kilometri spre nord, până în acest punct, apoi voi face un cot în această direcție, voi face un alt cot şi voi veni din spate. Voi zbura rapid şi chiar deasupra solului. Voi ateriza sub acoperirea focului vostru, voi intra în *Centru* şi voi elibera ostaticii rămaşi. După ce am făcut asta şi sunt în siguranță, lăsăm flota să facă restul.

Se aşeză.

— Stați să înțeleg, spuse un Colonel, şeful operațiunilor lui Halcyon. Domnule, propuneți să atacați doar cu cincisprezece clone...

— De fapt şaptesprezece soldați, într-o navă de transport. Îi iau cu mine pe cei doi gardieni.

— Şaptesprezece, da, domnule. Şi cu aceşti şaptesprezece vă aşteptați să pătrundeți în *Centru*, să găsiți ostaticii şi să-i evacuați?

— Aşa este, domnule Colonel.

— Se poate face, spuse Slayke, lovind cu putere un pumn în palmă. Este genial. Probabil că asta te va ucide, dar este totuşi genial.

Îi zâmbi lui Anakin.

— Nici măcar nu ştiţi unde îi ţin pe ostatici, sublinie şeful operaţiunilor.

— Ba da, ştiu, răspunse Anakin.

— De unde ştiţi asta, domnule?

Anakin zâmbi.

— Aveţi încredere în mine, domnule Colonel. Sunt Jedi, fu tot ce spuse.

Faţa Colonelului se înroşi.

— Vei avea nevoie de cineva care să cunoască *Centrul*, remarcă Halcyon.

— Cunosc *Centrul*, domnule, interveni Odie. Am fost acolo de multe ori.

Ofiţerii se uitară cu toţii la ea, iar ea îşi foi nervoasă picioarele.

— Ce făceai acolo? întrebă Erk.

— Uh, ei bine... Aruncă o privire nervoasă către toţi ofiţerii. Cunoşteam pe cineva din forţele de apărare şi... Am luat prânzul acolo şi... Ridică din umeri. Am ajuns să ştiu cum este amenajat *Centrul*.

— Ia-o cu tine, spuse Halcyon.

— Domnule, interveni Erk, luaţi două navete. Veţi avea nevoie de o rezervă.

— Dacă am avea un droid de curăţenie pe aici, poate că am putea să-i cerem şi lui un sfat, remarcă un ofiţer.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar aceasta este procedura standard, iar dacă faceţi asta, mă ofer voluntar să pilotez a doua navetă, spuse Erk. Şi dacă o luaţi pe colega mea de escadrilă, adăugă el, punându-şi mâna bună pe umărul lui Odie, trebuie să mă luaţi şi pe mine. Insist.

— Locotenenţii nu insistă, spuse Anakin, ei urmează ordinele.

— Insist, domnule. Vă cunosc. Vă cunosc reputaţia. Ei bine, eu sunt pilot de vânătoare, unul dintre cei mai buni, şi m-am săturat să fiu blocat aici, la sol.

Anakin îl privi intens pe Erk pentru o clipă. Apoi aprobă din cap. Erk îi zâmbi.

— Se pare că mi-am primit ordinele.

— Dar eşti rănit, Locotenente, protestă Halcyon.

— Sunt mai bine acum, domnule. În plus, sunt atât de bun încât aş putea zbura cu picioarele dacă ar fi nevoie.

— Îl cred, spuse Anakin. Îl voi lua pe el, pe soldatul din trupele de recunoaştere şi două navete.

— Foarte bine. Halcyon ridică din umeri. Măcar îi vei scoate pe toţi aceşti *trântori* din postul meu de comandă şi îmi vei da spaţiu să respir. Când vei pleca?

— Imediat ce mă pregătesc şi studiem planul *Centrului*, domnule.

— Foarte bine. Halcyon se întoarse către ofiţerii săi. Vom pune din nou tot ce avem pe acele linii. Vreau ca toată infanteria să manevreze ca şi cum am ataca cu toată forţa chiar în mijloc. Imediat ce am atras atenţia inamicului, Anakin va intra. După ce salvează ostaticii şi ştim că sunt în siguranţă, Amirale, îndreptaţi tot ce aveţi împotriva acelui platou. Distrugeţi locul. Putem reconstrui *Centrul de Comunicaţii* mai târziu. Comandante Skywalker, acest plan al tău este foarte riscant, dar cred că va funcţiona. Comandantul de acolo de sus nu-l va anticipa. Îi întinse mâna. Fie ca Forţa să fie cu tine, Anakin, spuse el.

Apoi dădu mâna cu fiecare dintre ceilalţi patru.

— Ei bine, spuse Anakin, hai s-o facem.

Cei doi gardieni îşi bătură palmele unele de altele.

Capitolul 27

Dondo Foth, Căpitanul fregatei de pichetare *Mandian,* era un militar profesionist şi complet, care îşi petrecea majoritatea timpului, atunci când se afla la bordul navei sale, pe puntea de comandă, în alertă, ocupându-se de treburile legate de conducerea unei nave. Acesta era unul dintre motivele pentru care nava sa fusese aleasă pentru a patrula la marginea exterioară a cordonului pe care Halcyon îl aruncase în jurul Praesitlynului. În acest moment se afla la 150.000 de kilometri de flota orbitală, puțin mai departe decât îi cereau ordinele. Dar, acționând din proprie inițiativă, îşi reluase cursul de patrulare la acea distanță.

— Pentru orice eventualitate, îi spuse el Locotenent-comandorului Vitwroth, ofițerul executiv al navei. Sincer, cred că ar trebui să ne aflăm la un milion de kilometri, suficient de departe de flota principală pentru a le putea da un avertisment suficient dacă cineva încearcă să se strecoare pe furiş spre noi.

— Ei bine, suntem singuri aici, Căpitane, răspunse Vitwroth. Îmi plac luminile strălucitoare şi multă companie.

Zâmbi. Foth era de pe New Agamar, corpolent şi se apropia de vârsta mijlocie. Îi răspunse cu un zâmbet.

— Să vedem pachetele de promovare, îi spuse el droidului de protocol militar care fusese programat să fie scribul său.

Unul dintre membrii echipajului, probabil cu complicitatea droidului, îi ştanțase pe frunte un însemn Yeoman de primă clasă. Numele pe care echipajul îl dăduse droidului era *Yeoman Scrapheap*[3].

— Sunt toate perfect pregătite conform regulamentelor navale, Căpitane, răspunse droidul. Recomandați şase membri din echipaj pentru promovare: unul ca şef, doi ca marinari de primă clasă…

— Da, da, şi eu le ştiu numele, *Yeoman Scrapheap*, spuse Căpitanul Foth. Vreau doar să mă asigur că nu ai făcut nicio greşeală. Săptămâna trecută ai transpus două litere într-un raport către flotă. Măi, măi, va trebui să te dăm la fier vechi dacă se mai întâmplă asta.

— A fost o simplă eroare de software, Căpitane, protestă droidul, şi a fost reparată, vă asigur.

— Tu nu mă asiguri de nimic, *Yeoman Scrapheap* – eu sunt cel care te asigur, şi te asigur că eşti numai bun pentru *Sacul Norocos*.

Sacul Norocos era un compartiment de depozitare de pe navă în care se păstrau lucruri utile şi mărunțişuri. Căpitanul Foth râse şi luă discurile de promovare. Chiar dacă droidul era o maşinărie, uneori era imposibil să nu crezi că era sensibil, iar lui Foth îi plăcea să se lupte cu el în felul acesta. Nu avea nicio intenție de a-l trimite pe *Yeoman Scrapheap* în *Sacul Norocos*.

— Căpitane, strigă ofițerul de cart, am detectat un obiect, la douăzeci şi cinci de grade dreapta, la trei sute de mii de kilometri distanță. Se apropie încet!

— Sună alarma, răspunse Foth pe un ton normal. Îi înmână discurile de

[3] Scrapheap – Grămadă de fier vechi.

promovare înapoi lui *Scrapheap*. Mă voi uita la astea mai târziu. Locotenente, spuse el, întorcându-se către ofițerul de cart, obțineți-mi o imagine. Dă-mi viteza şi cursul. Anunță flota. Blasterele, fixați ținta.

— Am pornit alarma, domnule, răspunse ofițerul de cart.

— Avem vizual, domnule. Nu văd niciun alt obiect acolo, Căpitane, răspunse pilotul care opera aparatul radar al navei *Mandian.*

— Mesaj a fost trimis către flotă, domnule, răspunse ofițerul de semnalizare.

— Viteză, douăzeci şi una de mii. Se îndreaptă direct spre Praesitlyn, raportă navigatorul navei.

— Armele sunt fixate pe țintă, domnule, anunță ofițerul de artilerie.

— Douăzeci şi unu de mii de kilometri pe oră? Orice ar fi, se mişcă încet. Unde sunt imaginile? Ecranele dezvăluiră treptat un obiect negru fără formă, aproape ca un nor. Dă-mi mai multă definiție, ordonă Foth. Chestia aia blestemată nu arată ca o navă.

— Asta e tot ce poate face echipamentul nostru până se apropie, domnule.

— Nu am avut timp să ne îmbunătățim echipamentul de observare vizuală înainte să părăsim Coruscantul, spuse Vitwroth.

— Ştiu, ştiu. Armele, când va fi în raza de acțiune?

— La viteza asta, în două ore, douăzeci şi şapte de minute.

— Atunci aşteptăm, dacă flota nu ne ordonă să ne apropiem mai mult. Crezi că e o navă Separatistă camuflată? îl întrebă Foth pe Vitwroth.

— Trebuie să presupunem că este, domnule.

— Domnule, mesajul de la flotă a fost primit şi autentificat: *Mențineți poziția, observați şi raportați. Trageți numai dacă se trage asupra voastră*, anunță ofițerul de semnalizare.

— Aşa că aşteptăm, anunță Foth. Două ore? Două ore, douăzeci şi şapte de minute, nu – douăzeci şi şase de minute acum –, şi apoi vom afla mai multe. Palmele mâinilor îi erau transpirate, dar pentru echipajul de pe punte părea de un calm glacial. Toată lumea să fie atentă. S-ar putea să fie un atac.

* * *

— Intrăm repede şi călătorim uşor, spuse Anakin forței sale de asalt, adunată într-un mic buncăr ataşat postului de comandă. Forța se mărise pentru a include o echipă de infanterişti clone complet blindată, care să meargă în nava lui Erk, pentru a asigura securitatea navelor de transport cât timp se aflau la sol în interiorul *Centrului*. Erk, vom împinge acele transportoare la viteză maximă şi vom zbura cât mai aproape de sol. Eşti în stare să faci asta?

— Da, domnule.

— Ieşirea de aici va fi o problemă. Navele sunt protejate în adăposturi, dar pentru a evita să fim loviți de artilerиştii inamici, va trebui să o luăm la fugă, aşa că toată lumea să fie pregătită pentru o decolare foarte grea. Mă aştept să avem şi aterizări dificile, dar vom vorbi despre asta mai târziu. Toată lumea să se uite la acest grafic al platoului şi să memoreze cât mai multe caracteristici în timpul scurt pe care îl avem la dispoziție. De asemenea, acest afişaj. Afişă un plan al clădirii principale de comunicații. Soldat Subu, ți se pare cunoscut ceva din toate astea?

— Da, domnule. Acest coridor lung duce la camera de control principală. Folosi

un punctator laser pentru a evidenția zona despre care vorbea. Aceste coridoare laterale de aici, continuă ea, arătând spre trei coridoare în succesiune rapidă, duc la diverse alte părți ale complexului. Aici, acesta duce la curtea unde personalul îşi ia adesea pauzele şi ia masa. Aceste camere sunt camerele personalului. Aici în spate sunt depozitele şi atelierele de reparații. Unde îi țin pe ostatici?

— În camera principală de control. Dacă îi vor muta, voi şti. Toată lumea să se uite la asta. Anakin sublinie o zonă din afara clădirii principale. Vom ateriza aici, printre aceste anexe – sperăm să fim protejați de ele şi de aceşti copaci. O să aterizăm în forță, aşa că asigurați-vă cu toții că vă pregătiți pentru o aterizare dură. De acolo este un sprint foarte scurt. Arătă spre o uşă mare. Dacă este încuiată, o deschidem prin explozie. Acest coridor duce direct la camera de control principală. Nu există aproape nicio posibilitate să ne rătăcim în drumul nostru spre camera de control principală. Aceste coridoare laterale sunt cele care ar trebui să ne îngrijoreze. Oferă oportunități pentru o ambuscadă, aşa că vreau să lăsăm câte un soldat la fiecare intersecție pentru a le acoperi, astfel încât să ne lăsăm deschisă calea de ieşire. Sergent, îi spuse el soldatului clonă, alege acum acei soldați şi desfăşoară-i pe măsură ce intrăm. Voi doi... Se întoarse spre gărzile Raders şi Vick. Vreau să veniți cu mine în transportor. Treaba voastră va fi să patrulați pe coridorul principal şi să îi sprijiniți pe soldații care vor supraveghea coridoarele laterale. Împuşcați tot ce e făcut din metal şi mişcă. Călătorim uşori, doar cu arme şi echipament. Dacă stăm acolo mai mult de zece minute, vom fi atacați. Ostaticii sunt bine păziți. Surpriza va fi cea mai bună armă a noastră. Trebuie să intrăm acolo, să eliminăm gărzile şi să ducem ostaticii la nave cât mai repede posibil. Dacă eu cad, el va fi la conducere... Anakin arătă spre sergentul ARC. Locotenente H'Arman, tu rămâi cu nava ta şi cu escorta de infanterie. Soldat Subu, tu vii în clădire cu mine. Sarcina ta va fi să pui ostaticii în mişcare şi să-i duci înapoi la transportoare.

Soldatul Vick îi aruncă un zâmbet lui Odie. Ea îi răspunse cu un zâmbet. Erk observă schimbul şi, fără să vrea, simți o mică tresărire de gelozie.

— Câți ostatici sunt? întrebă el, luându-şi gândul de la Odie.

— Personalul inițial era format din cincizeci de tehnicieni şi specialişti. Nu ştim câți dintre ei ar fi putut fi executați. Ştiu că niciunul dintre voi nu a văzut clipul cu Reija Momen, dar ea a spus că Separatistul aflat la comandă a amenințat că va ucide câte un ostatic în fiecare oră în care nu vom ceda la cererile lor. Credem că inamicul a jucat la cacialma, dar, ei bine, a avut cincizeci de potențiale victime – unele ar fi putut fi executate. Nu vom şti până nu vom intra acolo. Țineți minte asta: nu vom avea timp să-i căutăm pe cei rămaşi în urmă. Ostaticii înşişi ne pot spune dacă i-am scos pe toți de acolo. Va trebui să ne bazăm pe asta pentru a ne asigura că nu lăsăm pe nimeni în urmă. Este un risc pe care va trebui să ni-l asumăm.

În timp ce Anakin vorbea, Odie îl privea cu atenție. Era un tânăr chipeş, poate doar puțin mai în vârstă decât ea, dar din felul în care vorbea şi din felul în care se purta era clar că era foarte stăpân pe situație.

— Toată lumea să-şi ia câteva minute şi să studieze aceste grafice până când vi se întipăresc în minte. Încă un lucru. Semnalul pentru ca flota să deschidă focul este cuvântul de bază *terminat*. Când va fi transmis acest semnal Generalului Halcyon, flota va deschide focul cu armele sale grele, aşa că trebuie să ne îndepărtăm complet de acel platou atunci când va fi dat semnalul. Anakin se aplecă înainte spre echipa sa. Această operațiune trebuie să se desfăşoare cu o sincronizare de o fracțiune de

secundă. Odată ce inamicul îşi va da seama că suntem în *Centru*, va ucide ostaticii. Ştie la fel de bine ca şi noi că, odată ce ostaticii nu se mai află în puterea lui, contractul său de viață s-a încheiat. În regulă, cinci minute până când ne ridicăm.

* * *

Ataşată în scaunul copilotului, inima lui Odie bătea cu putere de emoție; nu mai călătorise niciodată atât de repede pe deasupra solului. Anakin ținea nava la cel mult cincisprezece metri deasupra solului în timp ce zbura cu viteză maximă.

Controla aparatul cu măiestrie, aproape fără efort, din câte îşi dădea seama Odie. Ajustările modelului de zbor erau atât de perfect sincronizate cu viteza sa, încât parcă ar fi putut vedea terenul înainte ca acesta să apară în fața lor.

— Ai zburat vreodată cu aşa ceva? o întrebă el pe un ton conversațional.

— Nu în cabina de pilotaj, răspunse ea.

Un mic deal sclipi sub ei în timp ce Anakin adăuga câțiva metri de altitudine.

— Ai practicat vreodată Curse de Ataşe?

— Nu, domnule.

— Locotenentul din spatele nostru e un pilot bun, observă Anakin. Am înțeles că te descurci destul de bine pe un speeder de recunoaştere. Apăsă pe microfonul de gât. Bine, Erk, ne întoarcem aici. Urmează-mă. Toată lumea să se pregătească, verificați-vă armele şi echipamentul. Trei minute până la aterizare.

— Da, sunt destul de bună ca soldat de recunoaştere.

Odie fu surprinsă de cât de calmă îi era vocea; mai fusese speriată înainte, speriată din plin, dar asta era terifiant. Calmă, cu mâinile stabile, desfăcu clapeta de la husa blasterului ei, verifică încărcătura şi siguranța şi îl introduse la loc. Anakin, pe de altă parte, părea aproape fericit să se afle la comenzile unei nave care se putea prăbuşi într-o secundă sau putea fi spulberată de pe cer în următoarea.

Aşa trebuie să se fi simțit Erk în nava sa în timpul luptei, gândi ea.

Faptul că Odie îşi verifică arma nu trecu neobservat, iar Anakin zâmbi.

— Ştii cum să foloseşti chestia aia, nu-i aşa?

Fața ei arsă de soare se înroşi şi mai tare.

— Da, domnule.

Anakin îşi dădu seama că ea credea că se gândea la incidentul cu Grudo.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Grudo a fost un accident, îi spuse el. Nu-ți port pică… Scoate-ți asta din minte. Gândeşte-te la ceea ce ne aşteaptă şi pregăteşte-te să foloseşti din nou blasterul.

Platoul se profila la câțiva kilometri în față. Strălucea şi pulsa cu focuri de artilerie, atât la intrare cât şi la ieşire. Atacul lui Halcyon continua.

— Pregătiți-vă de aterizare, anunță Anakin prin rețeaua de comandă. Erk, aşează-te lângă mine. În regulă, toată lumea, am pornit!

Nava lui Anakin se prăbuşi între două clădiri joase şi se opri într-un vârtej de praf chiar în fața unei păduri de copaci. Chiar înainte să se oprească, rampa din spate se prăbuşi, iar soldații ARC şi infanteriştii clone ieşiră şi alergară spre intrarea în clădirea principală de comunicații. În jurul lor, aerul zumzăia, bâzâia şi pocnea de exploziile armelor de înaltă energie; la o sută de metri dincolo de copaci era un vârtej de foc, în timp ce tunurile lui Halcyon spulberau pozițiile lui Tonith, dar până acum nimeni nu părea să fi observat navele aterizate – două acum, pentru că cea a lui Erk

aterizase chiar lângă a lui Anakin şi infanteriştii clone ieşiseră pentru a stabili securitatea perimetrului. Un soldat ARC aruncă în aer uşa *Centrului de Comunicații* şi, urmat îndeaproape de Anakin şi Odie, fugi înăuntru.

— Sunt aproximativ patruzeci de metri de aici până la uşa principală a camerei de control, strigă Odie.

— Mişcați-vă repede, dar fiți cu ochii în patru, ordonă Anakin prin rețeaua de comunicații tactice. Fiți siguri de țintele voastre înainte să trageți. Nu trageți inutil.

Sprintă pe coridorul lung, urmat de restul forțelor sale. Coridoarele laterale treceau fulgerător, dar toate păreau goale. După cum i se ordonase, sergentul clonă începu să-şi desfăşoare trupele. În față se afla un coridor care ieşea în stânga structurii, iar uşile către sala de control principală se aflau chiar dincolo de acesta.

Anakin îşi scosese sabia. Se afla la trei metri în fața celui mai rapid soldat de infanterie clonă, când un droid de luptă apăru de după un colț şi trase cu arma sa. Fulgerul îl lovi pe soldatul din spatele Jediului. Soldatul tresări şi se prăbuşi cu zgomot pe podea. Anakin se debarasă de droid cu o singură mişcare rapidă a sabiei sale, dar alți droizi de luptă, şase sau opt, apărură şi luară poziție chiar în fața uşilor camerei de control, începând imediat să tragă. Odie, soldații clone şi cei doi gardieni se aruncară pe punte, iar proiectilele trecură inofensive peste ei, ricoşând în pereți şi tavan. Niciunul dintre ei nu putu riposta pentru că Anakin le era în cale.

Pentru Odie, care stătea întinsă pe podea şi îl privea, el părea în centrul unui ciclon de lumină albastră, în timp ce sabia sa se rotea şi tăia droizii ale căror proiectile blaster, îndreptate direct spre el de aproape, ricoşau în lama de înaltă energie şi sfâşiau pereții şi tavanul. În câteva secunde, droizii deveniră grămezi fumegânde de vechituri. Anakin sări peste mizerie, îşi coborî sabia dintr-o mişcare rapidă, deschise uşile camerei de control şi intră înăuntru. Întreaga luptă durase doar câteva secunde, iar pentru cei din spatele lui, care îl priveau, părea că pur şi simplu trecuse printre droizi şi împinsese uşile. Odie şi ceilalți zăceau gâfâind şi tuşind pe podea în spatele lui. Coridorul era plin de duhoarea sufocantă a metalului şi a componentelor de droizi vaporizați. Anakin dispăruse deja în camera de control înainte ca ea să se ridice în genunchi şi să strige:

— Urmați-l!

Droizii din camera principală de control primiseră ordine stricte de a păzi prizonierii, aşa că, atunci când Anakin apăru brusc printre ei, cu sabia strălucind, avură nevoie de câteva secunde fatale pentru ca să-l recunoască drept o amenințare.

Unul trase direct în el, dar era ca şi cum Anakin ar fi ştiut intenția droidului chiar înainte ca acesta să se mişte. Cu o mişcare aproape lejeră a sabiei, devie fulgerul de blaster şi tăie droidul în două. Odie, intrând prin uşile ruinate din spatele lui, fu îngrozită să-l vadă pe Anakin ținând la distanță şase droizi de luptă. Din fericire pentru ea şi pentru trupele de infanterie care intrau în spate, atenția droizilor era concentrată asupra Jediului. Pentru Odie, mişcările lui erau atât de rapide încât, prin comparație, apărarea droizilor era o mişcare lentă. Îngenunche şi trase asupra unui droid aflat într-un colț îndepărtat al camerei de control. Sergentul şi soldații săi luară poziții de tragere, dar Anakin îi lichidă atât de repede pe droizii din interiorul camerei de control, încât nu mai rămăseseră adversari asupra cărora să tragă.

— Asigurați ostaticii, ordonă Anakin. Repede! Contraatacul este pe drum.

* * *

Pors Tonith, care până în acest moment dusese o strălucită luptă defensivă, făcuse o singură mare greşeală, şi anume mutarea ostaticilor în sala principală de control. Făcuse acest lucru pentru a le uşura paza şi nu prevăzuse niciodată o încercare de a-i elibera. Acum dădu ordinul fatal:

— Omorâți-i, omorâți-i pe toți!

* * *

Anakin stătea în centrul camerei de control, înconjurat de grămezile de resturi fumegânde care fuseseră gărzile ostaticilor. Pentru Reija Momen, care cu doar câteva clipe înainte stătea adormită lângă un perete într-un colț al încăperii, înconjurată de tovarăşii ei, sosirea Jediului printre ei se produse într-o explozie de sunet şi furie atât de uimitoare şi neaşteptată încât la început nu putu înțelege ce se întâmpla. Soldatul ARC se apropie de ea, îi oferi o mână şi îi spuse ceva. Ea se ridică în picioare. Alți soldați clone îi ajutară pe tovarăşii ei să se ridice şi îi conduseră prin uşile ruinate. Dar Reija se îndreptă spre silueta solitară care stătea în picioare în centrul încăperii. Sărutul pe care îl depuse pe obrazul lui Anakin fu o surpriză totală pentru el. În mintea lui ştia că era aproape contraatacul droizilor şi ştia din ce direcție venea. Tocmai fusese pe punctul de a-şi activa din nou sabia când îl sărutase Reija.

Fără să ştie cine se afla lângă el, Anakin îşi puse automat brațul în jurul umerilor ei şi o trase aproape. Ea spuse ceva, iar el zâmbi şi se uită în jos la ea. Ceea ce văzu în acea scurtă clipă, fu o strălucire profundă de recunoaştere. În acest vârtej de moarte şi distrugere, în acea situație disperată, în care inamicul se abătea asupra lui şi scăparea era o posibilitate periculoasă în cel mai bun caz, Anakin Skywalker experimentă *pacea*. În acea scurtă clipă a sărutului neaşteptat, îl cuprinsese o profundă stare de lâncezeală; îşi dori să îşi pună capul pe umărul acelei femei şi să se odihnească – doar să se odihnească. Poate să doarmă, să părăsească acest loc urât şi să nu mai fie nevoit să se trezească a doua zi dimineață.

Ceea ce se întâmplă în continuare avea să aibă consecințe încă nebănuite; fu ca şi cum Anakin Skywalker ar fi avut o revelație. Într-o milisecundă văzu ce urma să se întâmple şi ştiu unde îl va duce, dar nu putu interveni. Se simți ca un copil încăpățânat şi neascultător care este forțat să stea nemişcat şi să privească un spectacol de păpuşi. Un droid de luptă intră în încăpere din partea cealaltă şi îşi îndreptă blasterul spre Anakin. Reija Momen păşi în fața lui chiar în momentul în care droidul trase. Fulgerul, tras la putere mică, o lovi direct în piept şi o trânti înapoi în Anakin. Ea nu țipă, nu strigă, dar gura ei formă un mic O, iar ochii ei se uitară la el, implorându-l. El o ținu în brațe, se uită în acei ochi şi văzu cum se scurge din ei forța vitală. Amintirile despre moartea mamei sale îl inundară şi simți cum îi creşte furia.

Droidul stătea acolo, uitându-se la Anakin. Era ca şi cum aştepta politicos până când Reija Momen avea să moară, înainte să tragă din nou. Camera de control fu tăcută pentru o clipă, întreruptă doar de un *clic, clic, clic, clic* repetat, în timp ce droidul apăsase neputincios pe trăgaciul blasterului său. Anakin fu salvat de o întreținere proastă. În acea clipă, deveni din nou un *Răzbunător*.

Capitolul 28

— Sunt atât de mulți, spuse cu blândețe Locotenent-comandorul Vitwroth, în timp ce privea flota inamică umplând încet ecranele *navei.*

Se întoarse spre Căpitanul Foth, care stătea tăcut în scaunul său, cu degetele bătând încet pe un braț, şi spuse:

— Nu am mai văzut niciodată atâtea nave la un loc.

Flota principală din jurul Praesitlynului fusese avertizată de pericolul care se apropia. *Şi acum ce se va întâmpla?* se întrebau toți cei de la bordul lui *Mandian.* Toată lumea în afară de Căpitanul Foth.

— Destul de impresionant, nu-i aşa? comentă el.

— Au reuşit să le mascheze până când au ajuns în raza de acțiune, domnule, spuse Vitwroth. Mă întreb cum au făcut asta.

— La fel cum au blocat comunicațiile mai devreme. Au bani pentru a plăti pentru cercetare şi dezvoltare, răspunse Foth. Acum vom vedea cât de bine pot lupta.

— Navele inamice sunt în raza de acțiune, Căpitane, anunță ofițerul de artilerie. Suntem gata să deschidem focul, domnule.

— Anulează. Treaba noastră este să vedem şi să fugim, iar acum vom fugi. Cârmaci, scoate-ne de aici.

* * *

Cu mirosul părului Reijei încă în nări, Anakin căută adânc în Forță. Un sentiment de putere invincibilă îl cuprinse, infuzându-l complet. Nici măcar în timpul luptei disperate cu tancurile droide inamice şi a atacului de pe deal nu experimentase Forța la fel de deplin cum se revărsa acum în el. În acea clipă, când atinse unitatea totală cu Forța, ştiu că poate face orice şi se simți bine. Toate gândurile legate de misiune – retragerea către transportoare, evacuarea ostaticilor, transmiterea semnalului către Nejaa – care ar fi însemnat victoria, se evaporară.

— Urmați-mă! le ordonă el soldaților clone.

* * *

În afara clădirii domnea haosul. Odie, ajutată de caporalul Raders şi de soldatul Vick, conduse ostaticii în mijlocul de transport al lui Erk. Îl putea vedea pe Erk în cabina de pilotaj făcând semnul cu degetul mare în sus şi zâmbind larg. Separatiştii, însă, erau conştienți de prezența lor şi, în ciuda bombardamentului continuu al artileriei, trimiseseră infanteria droidă împotriva lor. Trupele de clone se angajaseră din perimetrul lor defensiv.

Vocea lui Erk răsună în căştile lui Odie.

— Bună treabă. Urcă la bord şi hai să plecăm de aici.

— Nu putem. Comandantul este încă în clădire, strigă Odie.

— Haide. Poate să-şi poarte singur de grijă, ordonă Erk. Urcă la bord şi hai să-i scoatem pe prizonieri de aici.

Ca şi cum ar fi subliniat cuvintele lui Erk, un proiectil rătăcit de blaster trecu printre picioarele lui Odie şi ricoşă în partea laterală a clădirii.

— Ce se întâmplă? întrebă Raders, alergând până la locul unde se afla Odie şi privindu-l pe Erk în cabina de pilotaj.

— Comandantul este încă în clădire. Nu putem să-l lăsăm aşa, spuse Odie.

— Ba da, putem, răspunse Raders. Haide, urcă. Ți-ai făcut treaba.

— Nu! Ea îi scutură mâna lui Raders de pe umăr şi făcu un pas înapoi, evitând de puțin un proiectil de blaster care îi trecu pe lângă nas. Mă întorc înăuntru!

— Eşti nebună! strigă Raders. O să ne omori pe toți dacă stăm aici.

Vick apăru în fugă.

— Ce se întâmplă aici? şopti el. Inamicul se apropie, linia noastră de apărare se prăbuşeşte. Trebuie să scoatem ostaticii de aici!

Trioul se afla la sol, la umbra navei lui Erk. Un infanterist clonă apăru în fugă.

— Nu-i mai putem reține, spuse el, cu o voce la fel de calmă ca şi cum ar fi stat în poligonul de tragere. Linia noastră se prăbuşeşte. Care vă sunt ordinele?

În timp ce stătea acolo, un proiectil de blaster îl lovi direct între umeri, propulsându-l în față în timp ce îi ardea complet armura şi îi exploda prin piept.

— Gata, plecăm, strigă Vick.

Armura deflectoare de pe transportorul lui Erk îl salvase până acum de orice avarie serioasă. Sistemul său de alimentare era pregătit. Clătină din cap cu tristețe şi ridică rampa.

— Vânătoare plăcută, şopti el, cu vocea lui scârțâind. Transportul său începu să înainteze încet. Cred că nu ne-a fost scris să ne petrecem viața împreună.

În acea clipă, unul dintre tunurile grele ale inamicului se îndreptă spre nava lui Anakin, iar aceasta explodă într-o cascadă strălucitoare de flăcări. Şocul îi zdruncină pe cei trei de la sol şi dărâmă pereții clădirii din apropiere, dar ei nu fură răniți, iar nava lui Erk plecă nevătămată.

Cei trei se priviră unul pe altul.

— Mulțumesc, soldat, tocmai ne-ai omorât efectiv pe toți, spuse Vick cu amărăciune.

Focul soldaților clone încetase, iar din locul în care se aflau, cei trei puteau vedea clar droizii de luptă inamici care se îndreptau spre ei. Odie îşi îndreptă blasterul de mână spre cel mai apropiat droid.

— Nu încă. Raders puse o mână de reținere pe umărul ei. Hai să fugim spre clădire. Poate că încă mai sunt în viață Comandantul şi clonele lui acolo. Poate putem ieşi cumva înainte să arunce în aer locul ăsta.

— Oh, suntem morți, morți, morți, morți! gemu Vick.

— Nu te mai plânge! răbufni Raders. Pentru ce crezi că ne plătesc? La ordinul meu, fugiți ca nebunii spre gaura aia din perete de acolo. Sunteți gata? *Dați-i drumul!*

* * *

Nejaa Halcyon stătea ca şi cum ar fi fost transpus. Ştia că tulburarea în Forță pe care o simțea era rezultatul faptului că Anakin se conectase la ea. Ştia că Anakin era încă în viață. Dar era ceva îngrijorător...

— Generale, un raport urgent de la flotă.

Un ofițer de stat major se afla lângă cotul lui Halcyon. Acesta nici măcar nu

fusese conştient de apropierea bărbatului.

Slayke, care se afla în apropiere, zâmbi. Îşi dădu seama că Maestrul Jedi fusese absorbit de o reverie şi îl amuza faptul că şi Jedii îşi lăsau uneori mintea să rătăcească. Totuşi, ştia şi că reveria lui Halcyon îl privea pe Anakin şi că Maestrul era îngrijorat pentru el. În ciuda divergenţelor lor anterioare, Slayke ajunsese să-l respecte, ba chiar să-l placă pe Halcyon.

Halcyon se ridică brusc în picioare când citi mesajul care tocmai îi fusese înmânat.

— Ascultaţi! Făcu un gest către ofiţerii din jurul său şi îi făcu semn lui Slayke să se apropie. Campania asta trece la un nou nivel. Se apropie o mare flotă inamică.

Slayke nu trădă nici măcar o tresărire de emoţie.

— Este flota de ajutor. Nejaa, acum suntem între ciocan şi nicovală.

— Da, aşa este. Halcyon îşi mângâie bărbia. *Ce se întâmpla pe platou?* Se întoarse spre ofiţerul de stat major. Spune flotei să se pregătească de luptă. Căpitane Slayke, mă voi alătura flotei. Tu vei prelua aici şi…

— Generale, ostaticii sunt liberi, raportă ofiţerul de comunicaţii. Comandantul navetei tocmai a raportat.

Mai mulţi ofiţeri aplaudară şi izbucniră în zâmbete.

— Fă-ne legătura, ca să-i auzim cu toţii raportul, ordonă Halcyon. Anakin? Tu eşti?

— Nu, domnule, sunt Locotenentul H'Arman. Comandantul Skywalker este încă în *Centrul de Comunicaţii*, iar naveta sa a fost distrusă. Am ostaticii la bord şi îi aduc în tabără.

— Bună treabă, Locotenente. Aterizaţi la punctul de realimentare şi aşteptaţi acolo până la alte ordine.

— Ei bine, nu-i aşa că e minunat? spuse Slayke. Nu poţi să lupţi cu acea flotă şi să laşi în urmă această forţă inamică aici, Nejaa. Îmi pare rău, dar trebuie să dai ordinul de a distruge platoul înainte ca navele noastre să fie angajate complet.

Halcyon se întoarse spre Slayke.

— Nu, nu încă. Să mai aşteptăm puţin.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule, răspunse Slayke, dar era evident că el credea că Halcyon tocmai luase o decizie fatalmente greşită.

— Doar puţin timp. Câteva minute în plus nu vor face rău.

— Nejaa, ştiu ce simţi pentru Anakin. Slayke puse o mână pe umărul lui Halcyon. Este un tânăr Comandant bun. Dar succesul întregii expediţii depinde acum de decizia ta. Trebuie să fim capabili să ne îndreptăm toată atenţia către această nouă ameninţare. Trebuie să dai ordinul.

— Da, dar nu chiar acum.

* * *

Anakin se mişca cu rapiditatea şi strălucirea unui soare arzător. Droizii se năpustiră asupra lui, armele lor trăgând fără discriminare. Cu sabia scânteind într-o simfonie orbitoare de lumină şi distrugere, el pară fără efort, trimiţând unele dintre proiectile prin pereţi şi acoperiş, altele înapoi în droizii care le lansaseră. Acum nu se mai apăra, ci ataca, ataca cu atâta furie şi distrugere încât nimic nu-l putea opri. Şi ştia încotro mergea – se îndrepta spre postul de comandă inamic.

Droizii, incapabili să cedeze, incapabili să se predea chiar dacă Anakin i-ar fi cruțat, zburau ca nişte păpuşi ieftine, în timp ce sabia îi străpungea într-o rază largă de distrugere. Trupele de clone care îl urmau pe Jedi avură dificultăți în găsirea țintelor şi se împiedicau de resturile pe care acesta le lăsase în trecerea sa prin complex. Pur şi simplu mergeau în urma lui, acoperindu-i spatele. În scurt timp, ieşi din clădire şi se îndreptă cu o precizie infailibilă spre buncărul lui Pors Tonith. Se părea că întreaga armată a lui Tonith trăgea acum în Anakin, dar în timp ce alerga cu toată viteza pe terenul accidentat care despărțea instalația de comunicații de buncărul de comandă al lui Tonith, nici măcar un singur proiectil nu îl atinse. Soldații care îl urmau îmbrățişau pământul şi se târau cu durere în timp ce Comandantul lor stătea drept şi alerga nevătămat printre traiectoriile mortale înflăcări.

Droizii ingineri ai lui Tonith construiseră buncărul de comandă cu ziduri interne standard care să reziste la explozii pentru a reduce forța oricărei încărcături de demolare pe care un atacator ar putea-o folosi pentru a deschide uşile de intrare. Anakin fixă un detonator termic la baza uşilor masive ale buncărului şi se adăposti într-o mică groapă aflată la aproximativ douăzeci de metri. Numără secundele şi era pregătit când izbucni detonarea masivă. Chiar înainte ca rămăşițele exploziei să se fi liniştit, el era în picioare şi trecea prin gaura deschisă. Primul zid din interior fusese distrus, dar acolo unde tunelul de intrare se întorcea brusc spre dreapta, permacreta de protecție era intactă – şi trei droizi îl aşteptau, cu armele pregătite.

În interiorul buncărului, Pors Tonith stătea calm, cu o ceaşcă de ceai în fața buzelor sale purpurii. Cu toții simțiseră şocul detonatorului termic atunci când explodase, dar Tonith şi tehnicienii săi nu fuseseră răniți de explozie. Câțiva dintre tehnicieni voiau parcă să fugă să se adăpostească undeva.

— Rămâneți cu toții la posturile voastre, ordonă el. Nu avem mijloacele necesare pentru a rezista şi nu vom rezista.

Putea urmări clar lupta de pe coridorul de la intrare după sunetele pe care le scoteau armele droizilor şi a lui Anakin în spațiul închis. În câteva secunde, totul se liniştise. Îşi sorbi ceaiul, iar unul dintre tehnicieni începu să se smiorcăie.

— Linişte! strigă el.

Anakin intră în camera de control, cu hainele arzând de la loviturile care aproape că îl atinseră, iar ochii îi străluceau de furie. Tehnicienii tresăriră şi se îndepărtară de silueta îngrozitoare. Tonith, însă, se limită să se uite la Anakin cu un uşor zâmbet pe față. În încăpere se făcu o linişte mormântală, cu excepția zumzetului uşor al sabiei Jediului, pe care o ținea în fața lui, mişcându-şi uşor lama înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi căutat ținte. Nimeni nu se mişcă.

— Mă predau, anunță Tonith, zâmbind. Mă predau ție, Cavaler Jedi. Se înclină uşor de la brâu, având grijă să nu verse nimic din ceaiul din ceaşcă. Sorbi lichidul şi plescăi din buze. Ai câştigat, continuă el, şi te felicit.

— Dă ordin trupelor tale să înceteze focul, mârâi Anakin. Vocea lui, reverberă în toată camera, părând ca şi cum ar fi ieşit dintr-o fântână adâncă. Fă-o! Acum!

Tonith dădu din cap spre tehnicieni, care fură mai mult decât fericiți să comunice ordinul de încetare a focului comandanților droizi.

— Dragul meu domn, intonă Tonith, acum sunt prizonierul tău şi revendic pentru mine şi pentru ființele mele simțitoare de aici şi de oriunde de pe acest platou statutul de prizonieri de război.

Îşi ridică ceaşca şi, cu nesimțire, pe deplin încredințat că acum era protejat, înghiți ceaiul rămas. Apoi zâmbi, arătându-şi dinții pătați.

Anakin era atât de plin de Forță încât abia dacă era conştient de el însuşi. Tot ce ştia era bucuria Forței, o bucurie mai mare decât orice mai simțise vreodată. Era atât de multă putere în Forță, iar toată acea putere era a lui – *a lui!* – pentru a face ce voia cu ea. Ştia asta şi ştia că Muunul din fața lui era cel care conducea armata Separatistă care atacase şi ocupase *Centrul de Comunicații Intergalactice*. Tonith era cel care comandase forțele care nimicaseră armata Generalului Khamar, care omorâseră majoritatea *Fiilor şi Fiicelor Libertății* ale lui Slayke, care condusese lupta care omorâse atât de mulți dintre soldații clone.

Acesta fusese cel care dăduse ordin droidului care o doborâse pe Reija Momen în fața lui. Acest Pors Tonith merita să moară, iar Anakin Skywalker era cel care trebuia să-l ucidă. Aceşti tehnicieni erau trădători ai Republicii, care îl ajutaseră pe Pors Tonith în operațiunea sa criminală; şi ei meritau să moară, de asemenea. Lasă această creatură josnică, cu dinții pătați, să privească cum îi mor subalternii, ca să-şi cunoască soarta şi să se teamă înainte să moară.

Anakin Skywalker, plin de Forță, agentul răzbunării, îşi ridică sabia şi avansă spre cel mai apropiat tehnician. Se opri când o voce îi veni pe neaşteptate în minte.

Trebuie să foloseşti Forța pentru a face bine, Anakin.

Confuz, se uită în jur. Vocea semăna cu cea a lui Qui-Gon Jinn, Maestrul Jedi al lui Obi-Wan – cel care văzuse potențialul copilului Anakin şi care ajutase la eliberarea băiatului din sclavie. Dar Qui-Gon Jinn era mort...

— Maestre Jinn? şopti Anakin.

Forța e prea puternică pentru a o folosi pentru altceva decât ca să faci bine, Padawan. Aminteşte-ți asta şi vei putea fi cel mai mare Jedi dintre toți, spuse vocea.

Anakin rămase incapabil să se mişte pentru o clipă. Apoi se scutură şi îşi întrerupse legătura cu Forța. Aproape că se clătină din cauza pierderii bruşte a atâtor bucurii şi puteri, dar se controlă atât de repede încât fu singurul din încăpere care îşi dăduse seama de dezorientarea sa momentană.

Îngenuncheat pe podea în fața lui era o siluetă ghemuită; Anakin îşi dădu seama că fusese pe punctul de a-l ucide pe nefericitul tehnician şi tresări.

Se uită la ceilalți, apoi se întoarse spre Pors Tonith.

— Sunteți prizonierii mei, spuse el cu un glas înecat. Vă voi duce înapoi pe Coruscant şi vă voi preda Senatului Republicii pentru a fi trimişi în judecată.

Nu îşi opri sabia.

Pors Tonith, Amiralul Separatist capturat, scoase un chicotit adânc din gât.

— Vă rog, domnule, imploră B'wuf cu o voce mică din colțul în care încă stătea, pot să mă ridic acum?

Capitolul 29

Soldatul Vick fluieră când îi conduse pe ceilalți în camera de control a lui Pors Tonith. Soldatul Odie Subu se uită la Muun şi întrebă:

— El este cel care conduce?

Anakin, care încă respira cu greutate, continuă să se holbeze la Tonith şi nu răspunse. La rândul său, Tonith nu mai era sfidător. Începuse să se teamă de acest tânăr Jedi care îl capturase; credea că era dezechilibrat şi imprevizibil.

— Au încetat lupta afară, anunță caporalul Raders. Focurile de armă s-au oprit chiar înainte să ajungă la buncăr, domnule, şi....

Se opri din vorbit când privi scena.

— Domnule, spuse sergentul ARC cu o voce de comandă, sabia.

Asta îi atrase atenția lui Anakin.

— Ce?

— Sabia dumneavoastră, domnule.

— Sab...

Anakin îşi privi mâna şi tresări, ca şi cum ar fi fost surprins că sabia era activată. O opri şi o ataşă la centură. Se clătină uşor când se întoarse spre soldații săi. Odie, crezând că reacționează normal pentru un soldat care tocmai trecuse printr-o luptă mortală, se repezi înainte ca să-l ajute, dar îi văzu chipul de aproape – era alb ca un cearşaf, secătuit, şi avea riduri în jurul gurii ca un bătrân.

El îi făcu semn să plece, spunând:

— Mulțumesc, sunt bine, sunt bine.

Apoi zâmbi slab. Unul dintre gardieni, nu-şi mai amintea care, îi întinse o ploscă cu lichide electrolitice, iar el, o bău fericit până la refuz dintr-o înghițitură lungă şi însetată, apoi îi înmână plosca goală înapoi.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult, spuse el, ştergându-şi buzele cu dosul unei mâini. Făcu un gest către Tonith şi ceilalți. Toți aceştia sunt prizonierii noştri. Ocupă-te de ei, da, sergent? Du-i la Generalul Halcyon pentru a fi închişi.

B'wuf luă cuvântul.

— Am fost doar un angajat, domnule. Nu am luat parte la ceea ce a făcut creatura asta aici! arătă el spre Tonith. Mi-ați salvat viața, spuse el, arătând cu degetul spre Anakin. Avea de gând să mă execute. I-am spus Amiralului că ceea ce făcea era rău şi că nu aveam de gând să-l mai slujesc, iar el avea de gând să mă execute. Jediul mi-au salvat viața. Voiau să mă omoare – iar el mi-a salvat viața!

Comunicatorul instalat pe încheietura lui Anakin bipăi. Îşi aminti vag că sunase în mod repetat în timp ce îşi croia drum spre buncăr, dar îl ignorase la momentul respectiv. Acum răspunse.

— Anakin? Era Halcyon. Tu eşti? Eşti în regulă? Inamicul tocmai a încetat lupta. Ce se întâmplă?

— Maestre Halcyon, spuse Anakin obosit, sunt bine. Sunt în buncărul de control cu trupele mele. L-am capturat pe Comandantul Separatist şi personalul său. Suntem pe cale să ți-i aducem.

— Asta e o uşurare, spuse Halcyon. Dă-i pe prizonierii tăi comandourilor de

clone pentru a-i securiza. Voi trimite un transportor să vă ia. Flota Separatistă de ajutor este pe drum şi mi s-a spus că este una mare. O să pun navele noastre de luptă să fie transportate aici imediat. Avem o luptă importantă în față şi am nevoie de tine imediat.

Doar tehnicienii se uitară la Tonith când acesta scoase un geamăt chinuit – dacă ar mai fi putut rezista câteva minute!

— Voi fi acolo cât de repede pot, răspunse Anakin. Se întoarse spre sergentul ARC. Ai auzit asta? Când sergentul aprobă din cap, ordonă: Preia controlul asupra acestor prizonieri şi asigură-i.

— Vine o flotă inamică, domnule? întrebă caporalul Raders, cu o expresie tulbure pe față.

— Aşa se pare.

Anakin se ridică în picioare, simțindu-se ciudat de bine la perspectiva unei noi acțiuni.

* * *

Comandantul flotei Republicii nu stătuse degeaba în timp ce Halcyon continua războiul terestru împotriva forțelor Separatiştilor de pe Praesitlyn. Planificase cu grijă pentru un atac ca acesta. Fuseseră luate în considerare mai multe scenarii, dar se decise că, indiferent de tactica pe care ar putea-o folosi inamicul, flota va rămâne unită pentru a-şi concentra şi coordona puterea de foc combinată. Dacă inamicul ataca prin escadrile din direcții diferite, flota Republicii ar fi atacat fiecare escadrilă în parte; dacă ar fi atacat cu navele în linie înainte, s-ar fi încercat folosirea vitezei superioare pentru a traversa linia de înaintare a inamicului şi pentru a le lovi navele cu toate armele disponibile. Indiferent de tactica folosită, navele lui Halcyon aveau să fie protejate de flota sa de vânătoare.

Dar orice plan de luptă devine inutil după ce se trage primul foc de armă. Comandantul inamic alese să atace într-o formație de tip cutie, cu nava amiral în centru, protejată de navele sale, iar navele de luptă a celor două armade se întâlniră într-o luptă sălbatică de aproape. Nu întotdeauna numărul şi mărimea navelor angajate erau cele care câştigau bătăliile, ci modul în care acestea erau folosite.

Pentru acea bătălie, Nejaa Halcyon alese să predea comanda flotei Amiralului Hupsquoch, în timp ce el conducea flota de nave de vânătoare împotriva inamicului.

* * *

— Este o navă frumoasă, domnule! spuse pilotul clonă care adusese *Îngerul Albastru II* pe suprafața lui Praesitlyn, în timp ce îl ajuta pe Anakin să urce în cabina de pilotaj.

Anakin zâmbi în timp ce-şi lega centura. Acum era cu adevărat în elementul său.

— Mulțumesc că ai adus-o aici jos, spuse el. Cum s-a descurcat?

Îngerul Albastru II fusese puternic modificată. Chiar dacă soldații clone aveau abilitatea naturală de a învăța cum să mânuiască orice navă, să pilotezi o navă de luptă modificată fără să ştii ce i se făcuse putea fi foarte complicat. Anakin era atât mândru, cât şi foarte invidios pe modificările pe care i le făcuse singur.

— Foarte bine, domnule. Am fost foarte atent să urmez regula *comutatorului strălucitor* după ce am văzut că ați făcut câteva ajustări majore la panoul de control.

— Foarte înțelept. Sunt doar câteva ajustări personalizate.

Chiar se simțea inconfortabil că altcineva îi pilotase nava, dar acest lucru fusese necesar pentru a-i permite să decoleze de la suprafață. Schimbă subiectul.

— Văd o zgârietură mare de-a lungul aripii stânga. Nu era acolo înainte. Apoi zâmbi în timp ce-şi punea casca. Pilotul se holbă la Anakin, fără să înțeleagă. Glumesc doar, îl asigură Anakin.

— Oh, da, domnule! Am înțeles, răspunse pilotul fără să zâmbească.

Apoi sări la sol şi salută solemn, în timp ce Anakin închidea cabina de pilotaj şi îi făcea semnul tradițional cu degetul mare în sus.

Anakin îşi reglă căştile şi formă frecvența pentru comunicații între nave.

— Generale Halcyon?

— Anakin, n-o să înveți niciodată să foloseşti procedura de comunicare corectă? murmură Halcyon. Cunoşti punctul de întâlnire. Să mergem acolo, repede.

Aruncă o privire peste umăr la nava de luptă a lui Anakin. Îl putea vedea pe tânărul Jedi în cabina de pilotaj. Aripile sale pentru zborul în atmosferă erau desfăşurate. Ar fi fost utile până la douăzeci de mii de metri. Deja motoarele repulsorlift ale lui Anakin ridicau un nor de praf în jurul *Îngerului Albastru II* şi, în timp ce Halcyon privea, aparatul se ridică treptat pe verticală de la sol.

Anakin îşi armă blasterele şi torpilele protonice şi îşi activă sistemul de recunoaştere între nave. Treptat, mări viteza de zbor. La 20.000 de metri, îşi retrase aripile şi activă motoarele subluminice pentru a atinge viteza de evadare. Acum, toată oroarea luptei terestre recent încheiate se estompase, în timp ce el se instala în lumea antrenantă a distrugerii de mare viteză şi de înaltă tehnologie, unde piloții şi maşinile se dezintegrau instantaneu în flori de flăcări curate, iar durerea şi teroarea erau suportate doar pentru câteva milisecunde.

Trecu prin flotă fără incidente. La o mie de kilometri mai departe, văzu flota de nave de luptă. Dincolo de aceasta, nefiind încă în raza vizuală, dar fiind deja înregistrat pe instrumentele sale, se afla inamicul.

— Sunt chiar în spatele tău, anunță Halcyon.

— Generale Halcyon, nu înveți niciodată să foloseşti procedura de comunicare corectă? râse Anakin.

— Comută pe canalul protejat, ordonă Halcyon.

Era serios acum şi avea dreptate să fie – instrumentele lui Annakin arătau sute de puncte care se apropiau cu repeziciune – ecranul navelor de luptă inamice. Acum se aflau printre propriile nave de luptă ale flotei lor. Planul convenit în prealabil era ca un grup de nave de luptă condus de Halcyon să se îndrepte spre inima flotei inamice. Restul de nave ar fi luptat cu navele de luptă. Dacă inamicul ar fi ales să folosească aceeaşi tactică, atunci multe ar fi depins de piloții care erau mai buni.

Nu exista nicio îndoială în mintea lui Halcyon ai cui erau.

— Aici *Halcyon Şase*. Urmați-mă!

Alte o sută de nave de luptă se desprinseră din formație şi îl urmară.

Comandantul inamic alese să-şi folosească navele de vânătoare pentru a ataca navele Republicii unu la unu.

Anakin trecu printre navele de luptă, cu armele fulgerând. Îşi va păstra rachetele pentru navele capitale care se aflau chiar în față. Navele de vânătoare

inamice care se îndreptau spre el apărură ca nişte mici puncte de lumină – erau tunurile lor blaster care trăgeau. Oricât de bun ar fi fost, Halcyon abia reuşea să țină pasul cu tânărul pilot Jedi şi, în loc să conducă formația de atac, în esență, devenise colegul de zbor al lui Anakin. În câteva secunde trecură de ecranul de luptă al inamicului şi intrară printre navele mai mari. Acum era fiecare pentru el sau pentru ea, fiecare pilot îşi alegea o țintă şi ataca. Anakin se concentră asupra unui distrugător care se profila chiar în dreapta aripii sale. Conturul său părea neclar şi indistinct. Nu putu determina dacă era într-adevăr un distrugător sau o fregată, deoarece folosea un dispozitiv de camuflare care îi distorsiona imaginea. Trecu pe sub navă în timp ce tunurile ionice ale acesteia îşi întindeau spre el degete mortale, dar se deplasa prea repede – aproape trei mii de kilometri pe oră – pentru ca până şi sistemul de achiziție a țintelor unei nave de război să poată obține o direcție şi o rază de acțiune la timp pentru a-l lovi. Se întoarse şi se apropie de navă dinspre pupa şi, în timp ce pornea într-o uriaşă manevră de buclă, trase o torpilă protonică în motoarele acesteia.

Moartea distrugătorului ar fi fost o privelişte minunată dacă Anakin ar fi rămas să asiste la ea. Mai întâi fu o strălucire strălucitoare când explodă racheta; apoi nava păru să tremure. Apoi, degete de foc fulgerară în față dinspre pupa, făcând ca partea din spate a navei să ardă într-o lumină albastră orbitoare. În adâncurile lipsite de aer şi de sunet ale spațiului, nicio ureche nu auzi glasul de moarte al măreței nave, în timp ce sistemul de propulsie al acesteia exploda într-o strălucire strălucitoare de lumină albă intensă. Dură doar o fracțiune de secundă şi apoi, acolo unde fusese nava, nu mai erau decât miriade de puncte luminoase portocalii, ca un roi de insecte luminiscente în noapte, fragmentele topite ale structurii sale producându-şi propriul oxigen în timp ce pluteau prin spațiu. Spectacolul dură doar câteva secunde, apoi nu mai rămaseră decât resturi moarte.

Halcyon privise atacul lui Anakin, dar apoi îl pierdu în luptă. Alți piloți nu avură acelaşi succes, deşi unii reuşiră. În formația inamică existau acum goluri vizibile. Făcuseră ceea ce veniseră să facă.

— Aici *Halcyon Şase*, întrerupeți lupta. Repet, întrerupeți lupta.

Anakin auzi comanda, dar acum Forța era din nou asupra lui. Ştia ce avea de făcut. În față plutea o navă masivă. Dispozitivul de camuflaj pe care inamicul îl folosea nu o putea ascunde în întregime şi ştia că trebuia să fie nava amiral a Separatiştilor. Se îndreptă în linie dreaptă spre ceea ce presupunea că era puntea navei, dar, în ultima fracțiune de secundă înainte de coliziune, trecu pe lângă ea cu cinci mii de kilometri pe oră. De data asta, ținta era atât de uriaşă încât fracțiunea de secundă în plus care îi trebui ca să treacă pe lângă ea îi oferi sistemului de artilerie posibilitatea de a-l achiziționa ca țintă. Fu un noroc că proiectilul care îl nimeri fusese de la un tun blaster. Armura *Îngerului Albastru II* devie cea mai mare parte din forța distructivă, dar pagubele erau grave.

— Sunt lovit, anunță el calm.

— Cât de rău? întrebă Halcyon.

— Pleacă de aici, fu tot ce spuse Anakin în replică.

— Anakin!

— Pleacă de aici, repetă Anakin.

Halcyon îşi dădu seama că Anakin era pe cale să mai tragă o lovitură în botul acelei nave.

— Nu o face – o să te distrugi odată cu ea.

— Salut-o pe doamna din partea mea.

Vocea lui Anakin era calmă, bine măsurată – chiar, gândi Nejaa după aceea, cu un uşor iz de umor ironic.

— Nu! Anakin, nu!

Explozia enormă produsă de distrugerea navei amiral Separatiste înclină decisiv şansele în favoarea forțelor Republicii, înghițind multe dintre navele inamice care avură ghinionul de a se afla prin apropiere.

De asemenea, îl înghiți şi pe Anakin Skywalker.

Capitolul 30

Abia se aşternuse praful de la aterizarea lui Halcyon, căci Zozridor Slayke şi întregul personal al armatei alergau spre el, înainte ca droizii de întreținere să fi ieşit în trombă pentru a repara nava. Halcyon deschise cupola şi respiră aerul cald şi uscat de pe Praesitlyn. Îşi trecu o mână peste față, frecându-şi cristalele uscate de sare rămase în urma transpirației – şi a lacrimilor. Se simțea epuizat, nu atât fizic, cât emoțional.

Slayke şi un alt ofițer se urcară pe aripă şi întinseră mâinile ajutătoare în cabina de pilotaj. Halcyon avu nevoie de ajutor pentru a ieşi.

— Genial! Minunat. Flota inamică este în dezordine şi se retrage. Trupele tale dezmembrează droizii. O victorie completă. Domnule, nu credeam că voi trăi să văd un succes atât de uimitor.

Slayke îl bătu pe Halcyon pe spate cu o mână, în timp ce îl stabiliza cu cealaltă. Zeci de ofițeri şi soldați se grupară în jurul lui, toți oferindu-şi mâinile şi cuvinte de felicitare. Acolo unde cu doar câteva minute mai devreme soarta întregii campanii atârnase precar în balanță, acum fusese decisă în favoarea lor, iar în fața lor se afla omul responsabil pentru asta.

— Nu eu, a fost Anakin, mormăi Halcyon.

Fu surprins de sunetul vocii sale, surprins de faptul că era capabil să vorbească. Apoi ridică o mână pentru a reduce mulțimea la tăcere.

— Comandantul Skywalker, cu prețul propriei vieți, a distrus nava amiral inamică şi a întors situația în favoarea noastră. Şi Anakin a fost cel care a capturat creierul din spatele armatei de droizi. Făcu o pauză şi clătină din cap. Tu şi cu mine, Căpitane, în comparație cu el, nu suntem decât nişte vechituri, nişte cârpe uzate de vase în această afacere a războiului.

Mulțimea rămăsese nemişcată.

— Ştiam eu că băiatul e în stare, spuse Slayke, rupând tăcerea.

Droizii de întreținere sosiră, bâzâind şi țăcănind, ezitând să se apropie de nava de luptă în timp ce se aflau în apropiere toate acele ființe vii.

— Cineva să oprească chestiile alea, mârâi Slayke. Întotdeauna stau în calea oamenilor. Puse un braț în jurul umerilor lui Halcyon şi îl conduse uşor prin mulțimea care se strângea în spatele lor, în timp ce se întorceau încet spre postul de comandă. Ce zici dacă ți-aş da *Plooriod Bodkin* înapoi, *Generale*? întrebă Slayke.

Halcyon se opri şi se prefăcu că se gândeşte pentru o clipă.

— Nu, Căpitane, ai câştigat-o – poate nu cinstit, dar ai câştigat-o. Acum e pe mâini bune.

Îşi puse propriul braț în jurul umerilor lui Slayke şi îşi continuară drumul spre buncăr.

— Poți să ne spui ce s-a întâmplat? întrebă Slayke.

Halcyon se opri.

— Adunați-vă, spuse el mulțimii. Acum îşi recăpătase calmul. Ceea ce a făcut acel tânăr va rămâne în analele Jedi pentru totdeauna.

Vocea lui era din nou normală. Se gândi: *O voi căuta pe Padme şi îi voi spune*

cum a murit soțul ei. Ar fi avut timp să se pregătească pentru asta. Atunci o observă pe Odie stând alături de Erk şi de cele două gărzi. Obrajii ei erau plini de lacrimi.

— Voi, veniți mai aproape, spuse el, arătând către cvartetul care stătea în spatele mulțimii.

Raders arătă spre el însuşi.

— Eu?

Halcyon zâmbi şi aprobă din cap.

— Da, voi patru. Au fost cu el acolo sus, îi informă pe ofițeri şi arătă cu capul spre platoul unde forțele lui Tonith încercaseră ultima rezistență. Spuneți-ne despre asta – arătă cu un gest spre ofițerii care stăteau în jur – iar eu vă voi spune ce s-a întâmplat în spațiu.

— Domnule, începu Odie, a fost o armată formată dintr-un singur om.

Vestea morții lui Anakin o lovise puternic. Îi era greu să nu plângă în timp ce-şi depăna partea ei de poveste.

— Nu am mai văzut aşa ceva, domnule, spuse Vick, povestind totul cât de bine putu. Chiar i-a pus la pământ. Nimic nu-l putea atinge. La fel ca dumneavoastră, domnule, pe *Ranger,* doar că... doar că a distrus mult mai mulți droizi!

Zâmbi, scuzându-se către Halcyon.

— Cum te cheamă, fiule? întrebă Slayke.

— Sunt soldatul Slane Vick, domnule, iar acesta este caporalul meu, Ram Raders.

— Ei bine, începu Halcyon, hai să ne adăpostim acum. Avem multă curățenie de făcut.

Se simțea din nou mai în apele lui. Rănile din adâncul inimii sale încă mai pulsau dureros, dar datoria lui era primordială, iar cicatricile emoționale ale războiului se vor vindeca la timpul lor. Îşi reluară mersul înapoi spre buncăr.

— Vine cineva să aterizeze, anunță un om, privind spre orizont şi acoperindu-şi ochii cu o mână. Se apropie o navă, domnule, raportă el. Se pare că este un *Delta-7 Aethersprite*.

Cu toții priviră spre cer.

— Da, este un *Delta-7*, spuse Halcyon.

Pe măsură ce nava se făcea din ce în ce mai mare, apropiindu-se pentru aterizare, înțepeni. *Nu se putea să fie aşa ceva!*

— Recunoşti acea navă de luptă? se întoarse el spre Slayke.

Slayke ridică din umeri.

— Mie mi se pare destul de ponosită. Unul de-al tău din flotă, presupun.

Oboseala lui Halcyon dispăru. Începu să alerge spre locul în care nava de luptă se pregătea să aterizeze. Ceilalți se uitară după el cu uimire şi apoi, încet, mai întâi câte unul-doi, apoi ca o mulțime, îl urmară. De îndată ce grupul se îndepărtă de nava de luptă a lui Halcyon, droizii se repeziră şi începură să-şi facă verificările.

Nava *Delta-7* care se apropia pluti în modul său vertical şi coborî treptat, ridicând un nor gros de praf care înghiți mulțimea. Cupola era lovită şi pârjolită, astfel încât nu puteau vedea pilotul; fuzelajul era înnegrit, iar cea mai mare parte a vopselei era atât de grav marcată încât era greu de determinat culorile originale. Cele două tunuri blaster de pe partea dreaptă a navei lipseau cu desăvârşire.

— El este, şopti Halcyon, apucându-l pe Slayke de un braț. Este el! Arătă spre simbolul parțial distrus al Ataşului, chiar în spatele cabinei de pilotaj. Este Anakin!

Cum se poate aşa ceva!

Apoi izbucni în râs şi începu să-l lovească pe Slayke pe spate.

Slayke se uită la Halcyon ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

— Dar ne-ai spus...

— Nu, nu! M-am înşelat. Acesta este *Îngerul Albastru II* al lui Anakin. L-aş recunoaşte oriunde. Îi dădu drumul braţului lui Slayke, se repezi înainte şi urcă pe aripa navei, bătând cu putere în cupola cabinei de pilotaj. Anakin! Anakin! strigă el.

Ofiţerii care stăteau în apropiere auziră în surdină pe cineva bătând din interiorul navei.

— Aduceţi imediat un droid de serviciu aici, strigă Halcyon. Cupola este închisă prin fuziune. Haideţi, aduceţi una din chestiile alea aici sus!

Îi făcu un gest neputincios lui Slayke, care zâmbi şi făcu un pas înainte pentru a da o mână de ajutor.

Un droid de întreţinere apăru îndatoritor, dar era programat să lucreze doar la trenurile de rulare şi la armament.

— Cineva de la întreţinere trebuie să le spună să lucreze mai întâi la cupolă, altfel sunt programaţi să repare navele într-o anumită ordine, spuse Halcyon. Are cineva un levier?

Frustrat, îşi scoase sabia.

— Apleacă-te cât de mult poţi în faţă, îi strigă el pilotului şi începu să taie cupola.

Când au putut vedea capul pilotului prin deschizătură, Slayke îşi puse o pereche de mănuşi, îi făcu semn lui Halcyon să se îndepărteze şi se căţără pe cupolă.

— Ştiam că mai devreme sau mai târziu voi putea face ceva util pe aici, spuse el.

Făcu un spectacol din scuipatul în palme, zâmbi cu ferocitate către Halcyon, apucă cupola cu ambele mâini şi începu să tragă. La început nu se întâmplă nimic. Muşchii lui Slayke se umflară vizibil sub tunică, iar faţa lui se înroşi; venele i se evidenţiară pe gât şi un mârâit scăzut îi ieşi din adâncul pieptului. Un droid cu corp extensibil apăru, se ridică la nivelul cabinei de pilotaj şi spuse:

— Vă pot fi de folos, domnule?

— Dispari, mârâi Slayke, iar în clipa următoare desprinse cupola.

Pilotul îşi scoase casca de protecţie şi le zâmbi celor doi comandanţi care îl priveau de sus.

— Bună, Maestre Halcyon, Căpitane Slayke, spuse Anakin, întinzând o mână. Vreţi să mă ridicaţi de aici?

* * *

— Vrei să ne spui cum ai făcut asta? întrebă Halcyon.

Stăteau în postul de comandă, Anakin cu picioarele întinse în faţa lui şi cu un recipient imens de apă, aproape gol, lângă cot. Îşi trecu o mână murdară prin păr.

— Ei bine, ştii că întotdeauna am meşterit la maşini. Am aranjat *Îngerul Albastru II* pentru a-i da capacitate hiperspaţială – doar ceva personal. Apoi ridică din umeri. În ultima clipă, chiar înainte ca racheta să detoneze, am activat motorul şi am sărit în hiperspaţiu. Pocni din degete. Floare la ureche.

— Domnule, întrebă un ofiţer, cum aţi ştiut când să vă dezangajaţi?

Anakin se ridică în picioare, goli ultima picătură de apă şi îşi şterse picăturile de pe buze cu dosul mâinii.

— La fel cum am ştiut întotdeauna cum era pământul înainte să-l văd, când participam la Curse de Ataşe. Ridică din umeri. Trebuie să fie Forța.

— Domnule? Erk ieşi din cercul care îl înconjura pe Anakin. Odie veni să stea lângă el. Am dori să vă cerem o favoare, domnule.

— Vă voi îndeplini orice dorință pe care îmi stă în putere să o îndeplinesc, răspunse Anakin. Spuneți!

— Ei bine, domnule, am nevoie de un partener de zbor. Am nevoie de cineva pe care să mă pot baza. Ştiți cum e, să zbori în luptă pentru viața ta. Un om nu poate face totul de unul singur şi are nevoie de cineva care să-i păzească spatele. Vedeți dumneavoastră...

— Comandante Skywalker, îl întrerupse Odie, vrei să ne căsătoreşti?

Epilog

— …şi astfel, prin puterea investită în mine ca ofițer al Marii Armate a Republicii, vă declar soț şi soție.

Anakin se aplecă în față şi o sărută uşor pe Odie pe obraz. Aroma părului ei proaspăt spălat îi aduse amintiri – *Padme* – şi inima lui tresări de bucurie. În curând avea să se reunească cu propria lui soție. Deja, ororile campaniei de pe Praesitlyn şi rolul său în ele se îndepărtau.

— Vă doresc amândurora viață lungă şi multă fericire, le spuse el celor doi. Zâmbetul lui era imens şi sincer. Orice situație rea are câte un lucru bun, le spuse el, iar astăzi sunteți voi doi.

Halcyon făcu un pas în față şi transmise cele mai bune urări. Anakin schimbă o privire cu el şi zâmbi din nou. Cât de ironic era faptul că el, care se căsătorise în secret şi împotriva regulilor Ordinului Jedi, fusese chemat să oficieze un ritual legitim de căsătorie publică. Halcyon îi zâmbi înapoi şi aprobă din cap. Şi Halcyon era căsătorit în mod clandestin, şi cu un copil din acea căsătorie, de asemenea!

— Comandante, spuse Slayke, oferindu-şi mâna, nu cred că am mai întâlnit pe cineva ca tine. Mai întâi câştigi un război de unul singur, iar apoi realizezi o ceremonie de căsătorie.

— Ei bine, am fost ajutat, Căpitane – la bătălii, adică.

— Comandante Skywalker, cred că eşti o persoană care va schimba multe lucruri în această galaxie, crede-mă pe cuvânt. O să fiu cu ochii pe tine, fiule.

Îşi strânseră călduros mâinile.

— Ah, Căpitane Slayke, îmi făceam doar datoria.

Dar Anakin se întrebă ce misiune îi va da Consiliul Jedi în continuare şi se trezi că abia o aştepta.

* * *

— Îl vom învesti cu titlul de Cavaler Jedi când se va întoarce, spuse Mace Windu.

Yoda aprobă din cap.

— De la Praesitlyn, foarte satisfăcătoare, rapoartele inițiale sunt: titlul de Cavaler Jedi şi-a câştigat. Apoi clipi din ochii săi uriaşi. În Forță, mari tulburări au fost. Le-ai simțit, nu-i aşa, vechiul meu prieten?

— Le-am simțit. Evident, Anakin a apelat la ea de mai multe ori, dar lupta era disperată. Am avut dreptate să îi punem pe cei doi la comanda expediției.

Yoda aprobă din nou din cap, dar nu spuse nimic. Era *ceva* care-l eluda în toate astea, ca un oaspete neinvitat la un ospăț de nuntă, misterios şi dincolo de înțelegerea lui. Va trebui să se gândească la asta. Dar deocamdată, tânărul Anakin era o nouă unealtă ascuțită în slujba Ordinului Jedi. Yoda aştepta cu nerăbdare învestirea sa.

* * *

Maestrul Contelui Dooku, Darth Sidious, se gândea la cele petrecute. Slugile sale de pe Praesitlyn fuseseră înfrânte, aşa cum se aşteptase să fie, iar pierderile fuseseră enorme. Dar câştigase ceva mult mai valoros decât victoria militară. Simțise şi el tulburarea din Forță care îl deranja pe Yoda – şi nici nu era pentru prima dată în ultima vreme. Îl urmărea pe tânărul Skywalker de ceva vreme şi acum era convins că avusese dreptate în privința băiatului. Va deveni *foarte* util în viitor.

Darth Sidious îşi încrucişă mâinile mulțumit şi zâmbi încruntat.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generații după generații, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.